

Мајкъл Харви

ПЕТИЯТ ЕТАЖ

ОБСИДИАН

МАЙКЪЛ ХАРВИ ПЕТИЯТ ЕТАЖ

Превод: Веселин Лаптев

chitanka.info

Когато при частния детектив Майкъл Кели пристига неговата бивша приятелка Джанет, която е пребита от съпруга си, той не си дава сметка, че проблемът не е само в домашното насилие. Заемайки се със случая, Майкъл попада в стара къща в северната част на Чикаго, която по мистериозен начин е свързана с една от най-големите загадки на този град: опустошителния пожар през 1871 г., възникнал по неизвестни причини при подозрителни обстоятелства. Разследването на Майкъл го отвежда до място, което той много би искал да избегне — петия етаж на общинския съвет, откъдето кметът дърпа конците на живота в града. Детективът неусетно се озовава в пропит от корупция и омраза свят, обитаван от демони на миналото, в който един престъпник се опитва да фалшифицира историята на града. Майкъл става свидетел на две убийства и е заподозрян в едното от тях.

В памет на Мери Лайънс и Маргарет Кели

Този град е построен от велики хора, които са настоявали пияниците и проститутките да плащат наем за ареста, докато чакали да им бъдат повдигнати обвинения.

Майк Ройко,
журналист от Чикаго, 1976
г.

1

Тънката книжка с поезия се плъзна по бюрото ми и падна в скута ѝ. Русата жена с безупречна фигура и разбит живот я взе в ръце.

— Нищо не разбирам — вдигна глава тя.

— На латински е — поясних аз. — Защо не свалиш тъмните очила?

— Защо не ми преведеш?

— Свали очилата.

Жената се подчини. Лявото ѝ око беше кафяво и сълзеше, а дясното — затворено от огромна синина. Скулата под него предлагаше цветна палитра от мораво, синьо и жълто.

— Сега ясна ли ти е картинката? — попита тя.

— Поемата е написана от Катул. Казва се *Odi et amo*, в превод *Мразя и обичам*.

— Това ли е животът ми?

— Някои хора твърдят, че това е любовна поема, но грешат. В нея се говори за физическо насилие и за невъзможността да се измъкнеш, въпреки че вратата е широко отворена, а в ушите ти кънтят окуражителни викове.

— Не мога да се измъкна просто ей така. Не е толкова просто.

— Никога не е просто. Нека те попитам нещо. Как ще свърши това според теб?

Жената сведе очи към скута си.

— Ти си умна жена, Джанет. Знаеш как ще се развият нещата. Ще пострадаш зле, може и да умреш. Или...

— Или какво? — вдигна глава тя.

— Или той ще умре. И в двата случая това няма да е добре.

Устните ѝ се превърнаха в тънка черта. Лицето на Джанет Удс никога не беше излъчвало мекота. Дори насинено и подуто, то беше красиво. Но не и меко.

— Какво искаш да направя? — попита тя.

— Същото, което и преди три месеца — да ми позволиш да те измъкна оттук. Още днес. Тейлър е на училище, нали?

Тя кимна.

— Добре. Ще я вземем, а после ще ви закарам на сигурно място. За него ще знаем само аз, ти и малкото ти момиченце. След това ще се свържа със съпруга ти, за да му обясня състоянието на нещата.

— Джони никога няма да се съгласи!

— Не е нужно съгласието му, Джанет. Достатъчно е само да ме изслуша.

Тя се поколеба, после бавно поклати глава.

— Не мога. Поне засега.

Облегнах се назад и погледнах към прозореца. Следобедното слънце беше намерило пролуки през щорите. Тънките му лъчи осветяваха миниатюрните пращинки във въздуха.

— Не го приемай лично, Майкъл.

— Моля? — попитах аз, обръщайки се отново към нея.

Джанет изпи последната глътка кафе „Старбъркс“ от картонената чаша, която беше донесла със себе си, и я пусна в кошчето. После кръстоса крака и въздъхна.

— Казах да не го приемаш лично.

— Какво означава това?

Тя сви рамене. Очите ѝ се плъзнаха по бедрото ѝ и спряха на обувката.

— Ами не знам.

Замълчах и си поех въздух през носа. Възцари се мълчание. Старите приятели са кофти клиенти. А когато става въпрос за нещо повече от старо приятелство, нещата значително се влошават. Замислих се за безвъзвратно отминалите неща между нас, но това не ме доведе доникъде. Приведох се, опрях пръсти върху плота и се усмигнах.

— Какво ще кажеш за един обяд?

Джанет затвори книжката и пак си сложи тъмните очила.

— Звучи ми добре.

— Тогава да вървим — надигнах се аз. — Наблизо откриха едно ново заведение.

Тя стана и се насочи към вратата. Движеше се доста сковано за жена, едва прехвърлила трийсет. Помислих си, че Джони Удс вероятно

я използва за боксова круша, но не казах нищо.

Излязохме от офиса и тръгнахме по коридора. Спрях насред път, клиентката ми също.

— Какво? — попита тя, без да вдига поглед от обувките си.

— Нека се свържа с него, поне веднъж. Ще направя така, че да изглежда случайно.

— Каква полза?

— Може би ще се сбlijим. И ще успея да го вразумя.

Джанет разтърка скулата си. Пръстите ѝ бяха тънки и издължени. Състарени, но не от годините. После ръката ѝ се спусна обратно, раменете ѝ леко се присвиха.

— Не бива да разбере, че съм наела частен детектив.

— Ясно.

Тя кимна и продължи напред. Това не беше всичко, което исках. Всъщност дори не се доближаваше до него. Но все пак беше някакво начало.

2

Паркирах на втора линия на Мичиган Авеню, пуснах аварийните и врътнах копчето на радиото. Потупвах волана в такт с „Вземи ме“ на „А-ха“, питайки се къде изчезна вътрешният ми „Лед Зепелин“. След известно време Фред Джейкъбс излезе от сградата на „Трибюн“.

Фред беше висок метър и осемдесет и пет и тежеше колкото средно охранена домашна котка. Гонеше шейсет, с изпъкнала адамова ябълка и гъста черна коса. Беше облечен с кафява риза за голф „Бан-Лон“ и панталон от изкуствена материя на златисти и зелени карета с трисантиметрови маншети. Отдолу се виждаха бели чорапи и черни обувки. Кожата му имаше жълтеникав цвят, а между синкавите му устни стърчеше неизменната „Кемъл“ без филтър. Фред беше заклет ерген. Около него не се въртяха кой знае колко мацки, но в замяна на това притежаваше нещо друго: информация. Човекът, който се повлече по Мичиган Авеню, беше носител на две награди „Пулицър“ и беше най-добрият разследващ журналист след Боб Удуърд. Изравних колата с него, но той продължаваше да крачи, без да се оглежда. Този номер ми беше известен. Свалих страничното стъкло и попитах:

— Няма ли да се качиш, Фред?

Той присви очи сред облаците тютюнев дим, махна с ръка и промърмори, без да вади цигарата от устата си:

— Завий зад ъгъла и ме чакай.

Параноята на Агенцията за национална сигурност бе нищо в сравнение с тази на Фред. Свърнах в първата пряка и зачаках. След минута той се отпусна на седалката до мен.

— Карай направо.

— Улицата е еднопосочна, Фред.

— Още по-добре. Карай, ти казвам!

Включих на скорост и потеглих.

— Пак ли те следят, Фред?

— Майната ти, Кели! Първо, ти винаги ми създаваш неприятности, второ — изобщо нямаш представа от това, с което си

вадя хляба. Затова и не разбираш какво виждат или не виждат другите хора.

Страхотен журналист — мисля, че вече го споменах. Малко чалнат, но какво толкова?

— Къде ще отидем да хапнем? — попита той.

Бях го поканил на обяд, което означаваше, че ми трябва информация. Срещу нещо в замяна, разбира се. Например някоя история, която има шанс да му донесе нов „Пулицър“. Е, това не беше задължително. Но макар и много слаб, Фред Джейкъбс имаше огромен апетит. Наистина огромен.

— Мисля да отскочим до „Мичълс“ — предложих аз.

— Не, отиваме в „Козела“ — каза той. — Тук сме наляво.

Направих ляв завой и напуснах Мичиган Авеню, после още един, който ни изведе на Ръш Стрийт. Джейкъбс смукна наведнъж последната четвъртина от цигарата и я хвърли през прозореца. После вдигна стъклото и се изхили на някаква мисъл, а от ноздрите му излетяха две дълги струйки дим.

— Трябва да ти призная, че го направи гот, Кели.

— Кое?

— Добре й го начука на оная кучка от телевизията.

Имаше предвид Даян Линдзи — бивша водеща на новините по чикагския канал, а понастоящем осъдена за убийство. С която преспивах от време на време.

— Така ли мислиш, Фред?

— Така, ами как? Говорещите глави си въобразяват, че те са измислили новините. Никакво уважение към журналистиката и нейните правила.

— Но проблемът беше решен, след като Даян Линдзи влезе зад решетките?

— Е, не съвсем. Но беше приятна гледка. Я спри тук.

Вкарах колата в едно свободно място на Хъбард Стрийт. Таверната „Били Козела“ се намира в долния край на Мичиган Авеню. Повечето посетители използват стълбичките срещу Ригли Билдинг и влизат през главния вход, но за Джейкъбс този път беше твърде открит. По тази причина влязохме откъм Хъбард Стрийт.

— „Козела“ не е най-дискретното място на света, Фред — отбелязах аз.

— Няма проблем. Аз ям тук осем пъти седмично. Какво да правя, когато някой като теб се тръшне на масата ми? Позволявам ти да ме черпиш един бъргър, срещу което ще слушам глупостите ти.

— И толкоз, а?

— Толкоз. Хайде да влизаме.

Джейкъбс отвори тежката метална врата. Черна на цвят, с червен козел в средата. Тръгнахме надолу по мръсните стъпала и не след дълго се озовахме в едно от легендарните заведения на Чикаго.

3

„Козела“ беше по-скоро пещера, отколкото таверна или всичко останало, за което я вземаха Ройко и Белуши. Четири чифта гръцки очи проследиха приближаването ни. С шпатули в ръце, те започнаха да дрънкат за чийзбургер и пържени картопки още преди да стигнем до бара. Дъската с менюто имаше жълтеникав цвят, върху нея имаше неравно подредени пластмасови букви, а повечето думи бяха изписани погрешно. Един чийзбургер струваше три долара, но всички си поръчваха двойни — главно защото това им струваше само долар отгоре. А и защото брадясалият тип зад бара правеше само двойни, независимо от поръчката. Хвърляш малко лук и люти чушлета отгоре, после отиваш да седнеш зад извивката на бара, покрит с бял линолеум. Място, известно като „Тгълчето на мъдреците“. Оттам гледаш как редовните посетители се наливат с бира и си бърбят за кмета, за „Беърс“, „Сокс“, „Чикаго“. Преди, сега, завинаги. Ако човек напусне „Били Козела“ и се върне след около две години, пак ще ги завари тук. Същите, или други, които си приличат с тях като близнаци. С халба наливна бира пред себе си, светла или тъмна, те непременно ще предъвкват историята на своя град. Ровейки се в миналото, адаптирайки го към настоящето. Спорейки и преувеличавайки фактите. Съхранявайки онова, което е било някога, опитвайки се да го съживят. Срещу цената на едно питие, което „Козела“ им предлага седем дни в седмицата.

— Двоен чийзбургер, мистър Джейкъбс?

Човекът зад бара познаваше приятеля ми, но това не беше никаква изненада. Джейкъбс поръча два двойни, което също не беше изненада.

— Плюс две пакетчета чипс — добави той и стрелна с палец към мен. — Той плаща.

Човекът зад бара му намигна и размахна шпатулата под носа ми.

— С двойно сирене, сър?

Кимнах. Получихме си бъргърите, увити във восъчна хартия, прибавихме лук, чушки и кетчуп, след което се насочихме към ВИП сектора — няколко събрани закуп маси с напукана кафява повърхност в далечния край на салона. Те предлагаха доста съмнително уединение, но за Джейкъбс то очевидно беше достатъчно.

— Какво ще пиеш? — попита той.

Поръчах си кутийка „Бъд“. Приятелят ми предпочете специалитета на заведението, наречен „Рогат козел“. После бегло се огледа. Четирима туристи си правеха снимки на една от масите край вратата. Освен тях в заведението имаше още само един клиент — някакъв пияница в края на бара, който декламираше под нос имената на титулярите на „Къбс“, спечелили титлата през 1984 г. Когато стигна до Джоди Дейвис, той отпи голяма глътка бира, поклати глава и си поръча един шот „Олд Гранд Дед“. Барманът не му обърна внимание и човекът отново подхвана декламацията.

— Тук сме си добре, Фред — рекох.

— Какво искаш от мен, Кели? — попита направо той.

За Джони Удс знаех само онова, което ми беше разказала Джанет. Груб мъжкар, който обича да малтретира съпругата си. Доведената си дъщеря не беше докосвал, поне засега. Обичаше да пийне в кръчмата, а после да се прибере и да подбере жена си. Плюс още една малка подробност: този човек работеше в центъра. На петия етаж, пряко подчинен на кмета Джон Дж. Уилсън.

— Какво знаеш за Джони Удс? — попитах на глас аз.

Джейкъбс отхапа от сандвича и разбърка своя „Рогат козел“ със сламката си. Едно движение на изпъкналата му адамова ябълка беше достатъчно, за да преполови питието. Избърса устни със салфетката, глътна останалата част от бъргъра и придърпа чинийката с другия.

— Джони Удс значи — промърмори той.

Бръкна в пликчето, хвърли шепа чипс в устата си и шумно задъвка.

— Работи за кмета. На петия етаж.

— Знам това, Фред — търпеливо отвърнах аз. — Въпросът е с какво се занимава там.

— Че казва ли ти някой? И защо проявяваш интерес?

— Става въпрос за разследване, Фред. Няма изгледи да се превърне в новина. Поне засега.

Не виждах как това разследване би могло да стане новина, но трябваше да поддържам интереса на Фред Джейкъбс. Освен това аз плащах за „Рогатия козел“, което ми даваше право да го притискам.

— Но ако се превърне? — попита Фред.

— Ти ще бъдеш първият, на когото ще се обадя. А сега ми кажи с какво се занимава Удс на петия етаж.

Джейкъбс кимна, захапа втория бургър и заговори с пълна уста.

— Ако надникнеш в платежните ведомости, вероятно ще откриеш, че е някакъв пиар експерт. Сто бона годишно или там някъде. Уилсън разполага с поне половин дузина като него.

— С какво конкретно се занимава Джони?

На лицето на репортера се появи широка усмивка.

— На такива като него им викат уреждачи.

— Уреждани ли?

— Аха. Копелето урежда проблемите, които възникват на петия етаж. Движи нещата, смазва колелцата. Едновременно.

Мобилният телефон на Фред изписука. Той отвори капачето му.

— Да.

Послуша известно време, изсумтя няколко пъти, след което придърпа салфетката и започна да пише с бясна бързина.

Скоро я изписа и махна към моята. Поставих пред него цялата купчина и той продължи да пише. Аз довърших бургъра си, а след това и бирата. Джейкъбс щракна капачето на телефона и се изправи.

— Искаш да знаеш с какво се занимава Удс, така ли?

Кимнах.

— Тогава да вървим.

Последвах го към изхода. Вероятно беше получил новина, достойна за първа страница. Може би за начините, по които се уреждат проблемите в Чикаго.

4

Качихме се в колата, заобиколихме квартала и спряхме пред сградата на „Трибюн“. Джейкъбс хлътна във входа и скоро се появи обратно с черен сак в ръце. Потеглихме на юг по „Мичиган“.

— Карай към центъра — нареди Джейкъбс.

Насочих се към моста на Мичиган Авеню. Репортерът започна да говори, без да вади клечката за зъби от устата си.

— Одеве ми се обади едно от приятелчетата на Удс.

— И той ли е уреждач?

— Всъщност той работи за Удс, но все тая. Даде ми малко информация от своята област. Може да се окаже добра.

Стигнахме до централната част на града и поехме на юг по Уелс Стрийт. От двете ни страни фучаха забързани таксита, над главите ни изтрака мотриси на електрическата железница, сипеща ярки искри.

— Спри на пресечката между „Ласал“ и „Уошингтън“ — промърмори Джейкъбс. — Там ще чакаме.

Изпълних заповедта, питайки се какво точно ще чакаме. Вероятно отгатнал въпроса, моят спътник се зае да запълва белите полета.

— Както вече споменах, тези момчета получават заповеди директно от кмета. На практика именно те му вършат мръсната работа, включително и по лични въпроси. Но понякога прибягват и до медиите.

— В техническия смисъл на думата?

— Точно така. Репортери като мен, които гонят новината. Обажда се някой като Удс. Ние получаваме новина, а те решават някой проблем. Удобно и ефикасно. Оглеждай се за светлосиня краун Виктория, от служебните коли на кметството. — Джейкъбс сведе очи към гъсто изписаната салфетка в ръцете си. — Номер М-3457.

— Кой е този човек? — попитах.

— Имаш предвид човека в колата?

Кимнах. Усмивката на Джейкъбс събуди в душата ми живи картини от скандалното минало на Чикаго.

— Казва се Дейвид Майърс, заместник-директор на Отдела за авиация в общината.

— За пръв път чувам за него.

— Защото не върши абсолютно никаква работа. Синекурна длъжност за сто и петдесет бона годишно. Всеки ден обядва в Юниън Лийг Клуб, притежава вила на Гранд Бийч и тича презглава, щом кметът го повика.

— Страхотно.

— Аха. Но Дейвид има и едно нещо, на което му се пика проблем. Всъщност два са... — Пред очите ми се вдигнаха два костеливи пръста. — Първият се нарича пиячка — прегъна се единият от тях. — Човекът дори закусва с течна храна.

— А вторият?

— Вторият е млада дама на име Маргарет Хърли. Миналата година завърши университета „Де Пол“, специалност „Публична администрация“. Не особено умна, невинаги чаровна. Но е племенница на кмета.

— Изпускам мисълта ти.

— Нещата са прости. Кметът иска да й намери работа и се е прицелил в стола на Дейвид Майърс. Проблемът е там, че няма как да го уволни, защото ще ядоса някои важни особи, най-вече един от вицепрезидентите на „Боинг“. Близък на Уилсън, един от основните спонсори на кампанията му.

— Е, и?

— Намесва се някой от уреждачите на кмета, който се свързва с човек като мен. Аз получавам своята новина, а те намират повод да хванат натясно копелето, без да дразнят онези с дебелите чекови книжки.

Джейкъбс посочи колата, която току-що изскочи от един подземен паркинг и пое по „Ласал“.

— Ето го нашето момче.

Колата на кметството пое на север.

— Дръж се на две коли зад него — разпореди се Джейкъбс.

— Знам как се правят тези неща, Фред. Къде отива?

— Според източника ми на обичайното място. В кръчмата. Разбира се, това съм го чувал и преди.

— Следил си този човек?

— Три пъти.

— И какво откри?

— Засега нищо. Обикаля много. Обича да кара след пожарните коли. Спира в близост до пожара и ги гледа как работят.

— Трябва да има сканиращо устройство в колата си.

— Сигурно. Казах на моя човек, че слагам точка. Ако и днес не се напие, аз съм пас.

— И какво ти отвърна той?

— Каза, че днес е денят. Със сигурност. Затова отивам.

Последвахме служебната кола на запад към „Рандолф“, после на юг към „Халстед“. Накрая пое по Тейлър Стрийт.

— Това ми прилича на Малката Италия — подхвърлих.

Джейкъбс кимна. Минахме покрай щатския университет на Илиной и навлязохме в квартал, изпълнен с пицарии, кафенета, закувални и павилиончета за италиански сладолед. Малко преди ъгъла на „Тейлър“ и „Расин“ краун викторията отби на платен паркинг. От нея слезе облечен в костюм мъж на средна възраст, който даде ключовете на пазача и прекоси улицата по посока на кръчма, над която имаше табела с надпис „Ястребово око“.

— Влиза! — обяви Джейкъбс. Каза го така, сякаш се раздвижиха някакви зъбни колела, изскърцаха лостове и съдбата на някой си Дейвид Майърс попадна в предварително определеното ѝ място. Измъкна от сака си фотоапарат и щракна два бързи кадъра на човека, който влезаше в заведението. После го остави на седалката до себе си и се облегна назад.

— Сега ще чакаме.

— Докога?

— Докогато трябва. Да имаш нещо против?

— Разбира се, че имам. Готвиш се да съсипеш живота на човека!

Джейкъбс запали нов кемъл и ме погледна през тънката струйка синкав дим.

— Мислиш, че това е гадно, нали?

Свих рамене.

— Нека те питам нещо — промърмори Джейкъбс. — Ти си данъкоплатец. Нима ти е приятно, че тоя тип ще кисне цял ден в кръчмата и ще се напие с парите, които му плаща общината?

— Добре де, чувам.

— Разбира се, че чуваш. Но нека ти кажа и нещо друго: онези момчета в центъра играят доста грубо. Но това е голям град и ако не си наясно кое как става, по-добре се връщай в Айова или там, откъдето си се домъкнал. Но фактът си остава — Дейвид Майърс доброволно се е накиснал.

Джейкъбс вдигна фотоапарата, стиснал с два пръста догарящия фас.

— Ако той не се налива цял ден, от петия етаж няма да имат възможност да се обадят на някой като мен.

— Кое то не означава, че няма да намерят начин да го изхвърлят.

— Може би — кимна Джейкъбс. — Но няма да могат да използват мен. Нито пък други сериозни журналисти, на които им се чува думата. Но ако човекът е чист... — Раменете му леко се повдигнаха. — Град голям, хора всякакви. А на петия етаж играят твърдо по тези правила.

Всичко това го знаех от горчив опит, затова предпочетох да замълча. След два часа чакане Майърс все още беше в „Ястребовото око“. Джейкъбс се върна от проверката, която беше отишъл да направи.

— Хубава кръчма — промърмори той, докато се настаняваше на седалката до мен. — Телевизори с плоски екрани, готин джубокс, красиви сервитьорки.

След като бях прекарал следобеда в колата, вече ми се повдигаше от блудкавото кафе и скапаната компания.

— Той какво прави? — попитах.

— Поговорих си с бармана — рече Джейкъбс и многозначително потърка пръсти, за да покаже, че някакви банкноти са сменили притежателя си. — Той ми позволи да хвърля едно око на сметката му. Засега сме на десетина бири „Хайнекен“.

— За три часа? — подсвирнах аз.

— Аха. Човекът каза, че скоро ще му спре кранчето. Това е добре за моята новина. А ти бъди готов.

Измина още един час, преди барманът да изпълни закана си. Олюлявайки се, Дейвид Майърс напусна кръчмата и спря на тротоара,

облян от ярката слънчева светлина. Джейкъбс защрака с никона си.

— Мога да кажа, че е доста фиркан — промърмори под нос той.

Проследихме го с очи как се насочва към колата си. Човекът на паркинга беше съвсем младо момче. То пое картончето от ръцете му, но не влезе в будката си за ключовете. Вместо това каза нещо, а мъжът с костюма наклони глава и се заслуша, сякаш чуваше някакъв непознат език. После нашият уважаван общински служител избухна. Първо срита гумите на колата си, после стовари двете си ръце върху покрива. Момчето се отдръпна, влезе в будката и затвори вратата след себе си. Майърс тръгна след него, а фотоапаратът в ръцете на Джейкъбс защрака, запечатвайки всички движения на обекта, който щеше да се появи на първа страница в утрешния вестник. Майърс отиде до малката будка, дръпна вратата, а после заблъска по стъклото. Момчето отвори малкото прозорче. След размяната на нови любезности вдигна слушалката и започна да набира някакъв номер. В същия миг Майърс пхна ръка в процепа и грабна връзка ключове. Момчето зяпна от изненада и бавно остави слушалката. Очите му проследиха клиента, който скочи в колата си и запали мотора.

На излизане от паркинга Майърс за малко не забърса четирима младежи в малка хонда. Без да намалява ход, той успя да се включи в трафика и натисна газта. Вероятно се прибираше у дома. Погледнах Джейкъбс, който свали фотоапарата и сви рамене.

— Карай след него — разпореди се той.

Аз се включих в трафика на четири-пет коли зад нашия човек. Джейкъбс продължаваше да снима.

— Дай ми телефона си — рекох.

Той ме стрелна с поглед и мълчаливо ми го подаде. Набрах един номер и зачаках. Номерът беше на 12-о полицейско управление, което беше най-близо до мястото на събитието. Докато диктувах номера на колата и нейното местонахождение, Джейкъбс мълчеше и слушаше. Изключих и му подхвърлих телефона обратно.

— Защо го направи, по дяволите? — попита той.

— Спокойно, ще си получиш новината. Но по този начин ще се застраховаш.

— Може би си прав — сви рамене репортерът.

Майърс изскочи на „Дан Райън“ и продължи на север. Магистралата май го поуспокои. Мина в най-дясното платно,

поддържайки скорост около стоте. Излязохме почти едновременно през изхода на Армитидж. Майърс измина още около две преки, след което отби на паркинг южно от „Фулъртън“. Патрулна кола така и не се появи.

— Апартаментът му е на другата пряка — съобщи Джейкъбс.

— Значи се измъкна — казах аз.

— Цял-целеничък — кимна репортерът и отново вдигна фотоапарата. — До утрешния брой. След което светът му ще рухне.

— Аха.

— Вече знаеш с какво се занимават типове като Джони Удс — промърмори той. — Върши ли ти работа?

На този въпрос нямах отговор. Но съвсем скоро щеше да се окаже, че не разполагам дори с правилните въпроси.

5

На другата сутрин станах рано и излязох да потичам край езерото. Навън все още беше тъмно. Градът сияеше пред мен с хилядите си светлини. Вляво тихо се плискаха водите на езерото. Над водите на Мичиган се появи тънка розова ивица, предвещаваща настъпващото утро.

Видях я по обратния път към дома. Тичаше на стотина метра пред мен, облечена в жълта фланелка с дълъг ръкав, черен елек, шапка и ръкавици. Бягаше равномерно, с широка крачка. Следвах я в продължение на няколко минути, след което се изравних с нея.

— Здравсти.

Очите на Рейчъл Суенсън леко се разшириха. Тя спря и намали звука на айпода, прикрепен към ръката ѝ, малко под рамото.

— Майкъл Кели — представих се аз.

Бузите ѝ бяха поруменели от студа. Лицето ѝ под шапката беше като на студентка в юридическия факултет на „Нортуестърн“, решила да потича, преди началото на занятията. Но на практика Рейчъл Суенсън беше съдия в северния район на щата Илиной. Повече от година се канех да ѝ се обадя. Тя се наклони към мен и ме прегърна. Аз вдигнах ръце прекалено късно, но в замяна на това прегръдката ми продължи прекалено дълго.

— Как си? — попита тя.

— Нормално. Често ли бягаш тук?

— По-рядко, отколкото бих желала. А ти?

— Опитвам се. Но ми е трудно, когато е студено.

— На мен ли го казваш?

Сякаш в отговор на въпроса ѝ откъм езерото подухна леден вятър. Рейчъл потръпна и затупа с крака. Аз свалих ръцете си и се замислих какво друго да ѝ кажа. Имах чувството, че паузата продължи поне час и половина. После Рейчъл хвърли спасителното въже.

— Наскоро те видях — рече тя.

— Къде?

— В „Грейсланд“. Мисля, че беше в четвъртък сутринта.

„Грейсланд“ е едно от чикагските гробища, в което е погребана Никол Андриус, наша обща приятелка. Настигна я насилствена смърт, причинена от трети приятел.

— Изчаках в колата да си тръгнеш — добави Рейчъл.

— Трябваше да ми се обадиш — рекох аз. Нов порив на ледения вятър отвя думите ми към езерото. Но Рейчъл успя да схване за какво става въпрос.

— Приличаше на човек, който иска да е сам.

Свих рамене.

— Чаках близо час, Майкъл — добави тя. — После си тръгнах.

— Съжалявам — промърморих.

— Недей — поклати глава тя. — Често ли ходиш на гроба на Никол?

— Не особено често.

— Горещо-долу?

— Веднъж в месеца. Оставам доста дълго при нея. Понякога това ми помага да мисля.

Рейчъл ме гледаше внимателно и това не ми хареса.

— Добре ли си, Майкъл?

— Да, добре съм.

Или поне така си мислех. Никол беше най-добрата ми приятелка. И щеше да остане такава завинаги. Смъртта е само едно от препятствията, които трябва да бъдат преодоляни.

— Защо не се видим някой ден? — подхвърли Рейчъл.

— Щях да ти се обадя със същото предложение.

— Възнамерявал си да ме потърсиш? — попита съдийката, отмятайки глава.

— Да.

— И да ме поканиш да излезем?

— Точно така.

— От последния ни разговор изтече повече от година, Майкъл.

— Знам.

Тя въздъхна.

— Имаш ли ми телефона?

— Да. Нали ти казах, че се канех да ти звънна?

Рейчъл усили музиката си и затича на място.

— Оттук се връщам обратно — обяви тя. — Обади се. За по едно питие или за вечеря. Мисля, че ще се отрази добре и на двама ни.

Останах да гледам след нея. Въпреки студа. После се обърнах и продължих към дома. Два километра и половина, които изминах с неподозирана лекота. Чувствах се силен. Обещах си наистина да се обадя на тази жена. Но как, по дяволите, можех да открия телефонния ѝ номер?

6

Половин час по-късно — изкъпан, избръснат и облечен, аз се спусках към „Интелидженсия“. Макар и отворено само от десетина минути, в кафенето вече имаше опашка от няколко души. Взех си двойно кафе и разгърнах сутрешния брой на „Трибюн“. Материалът на Фред Джейкъбс беше в долната част на първа страница и продължаваше на четвърта. Петстотин думи, не повече. В памет на рухналата кариера на някой си Дейвид Майърс. Според автора днес кметът щял да даде специална пресконференция, за да освободи от мъките своя бивш сътрудник. Представих си как кметската племенница вече пренарежда новия си кабинет, след което разгърнах на спортните страници.

В седем сутринта вече седях в студената кола, паркирана срещу кметството, и чаках появата на Джони Удс. Никога не бях го виждал, но разчитах на описанието на Джейкъбс. Освен това разполагах и със снимката, която ми беше дала Джанет. От сватбата им. Тя беше облечена в дантелена рокля с дълъг воал. Щастливата усмивка на лицето ѝ свидетелстваше, че изобщо не подозира какво недоразумение стои вляво от нея. Удс беше едър мъж, някъде към метър и деветдесет и над сто килограма. Всичко у него беше голямо. Гъсти вежди, големи уши, дълъг нос, дебели устни. Яки ръчища — едната отпусната надолу, а другата увита около талията на булката — сякаш за да не му я отмъкне някой. Единствено косата на темето му беше доста изтъняла — един факт, който несъмнено го дразнеше. Бях готов да се обзаложа, че когато този човек е раздразнен, удря здраво. Всъщност вече бях имал възможност да се уверя в това. Разбира се, много хора умеят да удрят здраво. Особено дългия боксов чувал в залата за тренировки. Но само до момента, в който на чувала му поникнат ръце и те отвърнат на удара. Ако нещата се подредяха както трябва, може би щеше да се наложи да се погрижим за Джони.

Малко след девет кметският уреждач се появи на тротоара пред общината. Беше издокаран в костюм на „Брукс Брадърс“, червена

вратовръзка и черни мокасини. Гладко избръснатото му лице излъчваше доволство, май си подсвиркуваше. Слязох от колата, пуснах няколко монети в апарата за паркиране и нехайно го последвах. Джони извървя разстоянието до Кларк Стрийт, застана на ъгъла и вдигна ръка. Жълтото такси спря до тротоара и той се качи. За щастие се намирах в центъра, който гъмжеше от всякакви таксита — жълти, зелени и сини. Спрях едно и казах на шофьора да кара след жълтото. Онзи реши, че се шегувам. Промени мнението си едва след като казах, че съм ченге, и мушнах няколко двайсетачки под носа му. На лицето му се появи усмивка. Оказа се, че го бива в тая работа, защото следеше колегата си дискретно, на няколко коли разстояние.

Таксито на Джони Удс си пробиваше път на север, през кварталите около чикагския Линкълн Парк, насочвайки се към кръстовището на „Кларк“ и „Уебстър“.

Там жълтата кола зави наляво и спря. Изчаках зад ъгъла и предпазливо тръгнах след нашето момче, което свърна в малка уличка на име „Хъдсън“.

Приятна уличка. Всъщност дори повече от приятна. От нея се излъчваше тихото и успокоително присъствие на парите. От двете ѝ страни се издигаха еднофамилни и двуфамилни тухлени къщи, строени в началото на века върху солидни каменни основи. Бяха с масивни огради от ковано желязо, а сред добре поддържаните морави се издигаха дървета с къщички за птици в клоните. Пред някои от гаражите се виждаха беемвета, други бяха плътно затворени. Цената на имот в този престижен квартал бе от два милиона нагоре. Но купувачи вероятно не липсваха.

Номер 2121 се намиреше някъде към средата на улицата. Приличаше по-скоро на хижа, отколкото на традиционна къща, два пъти по-малка от околните и единствената, построена изцяло от дърво. Няколко извити стъпала водеха към малка веранда, поддържана от стройни колони с йонийски капители в горния край. Входната врата изглеждаше дъбова, с дебело матирано стъкло от средата нагоре. От двете страни на верандата имаше по един издължен и тесен прозорец с витражи с вградени метални нишки. Стените бяха облицовани с дърво в бледосин цвят. Всичко това придаваше на номер 2121 спокойна

елегантност, създадена от ръката на майстор. Нещо, което в днешно време вече не може да се види.

Удс стоеше и гледаше това малко произведение на изкуството. Миг по-късно изкачи стъпалата към верандата и натисна звънеца. Аз спрях на няколко къщи оттам и се сниших. Много ме бива в това. Удс потупваше с пръсти по бедрото си и нетърпеливо пристъпваше от крак на крак. Никой не му отвори. Той се замисли за момент, после надникна през стъклото. Отново се замисли, после бутна вратата. Тя се отвори и моят човек влезе.

Не бях много сигурен какво очаквам от това проследяване. Може би да изровя малко мръсотия, а може би да намеря подходящия момент, за да си побъбря със съпруга на клиентката си. Не очаквах разходка през Линкълн Парк, още по-малко пък влизане в чужда къща без разрешение. Втората изненада дойде по-малко от минута, след като Удс изчезна зад вратата на къщата. Джони се появи отново и с наведена глава се спусна по стълбите. После за миг вдигна поглед, но това беше достатъчно. Лицето му беше бяло, очите разширени, а тялото вдървено. Виждам съм много такива погледи. Удс беше изплашен. Обърнах се и започнах да се отдалечавам. Бавно, за да му дам възможност да ме настигне. Не след дълго той профуча покрай мен, а малко преди пресечката с „Уебстър“ вече тичаше. Ускорих ход. Стигнах ъгъла точно навреме, за да го видя как спира такси, оглежда се за последен път и хлътва в купето. Миг по-късно вече го нямаше.

Потърках долната си устна, после се обърнах и тръгнах обратно. Джони Удс беше престоял в малката къща не повече от трийсет-четирийсет секунди. За това време би могъл да убие някого, да извърши обир, а дори и да омете съдържанието на хладилника. Но това беше малко вероятно. Джони Удс беше влязъл в къщата, за да потърси някого или нещо. Но това, което бе видял там, го беше изненадало. И уплашило. Любопитството ми стана неудържимо.

Преди да стигна до къщата, внимателно се огледах. „Хъдсън“ беше пуста и в двете посоки, ако не броим птичките, които лудуваха в съседния двор. Надянах кожени ръкавици, извадих пистолета и го отпуснах покрай бедрото си. Изкачих дървените стълби към верандата. Входната врата беше открената. Залепих се за стената и я побутнах с крак. Нищо. Направих крачка напред и се озовах в малко антре със старомодна закачалка в ъгъла. На нея имаше шлифер и чадър с дървена дръжка. Отдолу забелязах чифт мъжки боти. Бяха сухи и, изглежда, отдавна не бяха използвани. Прекосих антрето и влязох в голяма всекидневна. Слънцето проникваше през витражите на прозореца и хвърляше шарени отражения върху насрещната стена, боядисана в кремаво. Подът и мебелите бяха от лакирано дърво — тежко, масивно и с лек мирис на лимонов сапун. Масивен старинен стенен часовник вляво от мен меко отброяваше секундите. Вдясно се виждаше махагоновият парапет на извитите стълби, които водеха към втория етаж. Общото впечатление от къщата внушаваше чувство на спокойствие и уют. Което изчезна в мига, в който погледът ми стигна до горната площадка на стълбите. Там, окачено на здраво въже, от подпорната греда висеше тялото на възрастен мъж.

Изкачих бавно стъпалата и внимателно заобиколих трупа. Горният етаж се състоеше от спалня и нещо като кабинет. И двете бяха празни. Спуснах се обратно и огледах кухнята, а после и малкото мазе. Също празни. Тикнах пистолета в кобура и отново поех нагоре. Старецът висеше с лице към парапет, покрит с дърворезба. Въжето минаваше под мишниците му, а другият край беше стегнат в здрав възел около носещата греда. Клекнах, промуших ръка през парапета и го побутнах съвсем леко, колкото да го извърна с лице към мен. Изтънчени черти на интелигентен и образован човек. Лице на дядо, обичан от внуците си. Но сега то беше посиняло. Човекът беше умрял от липса на кислород. Но тази липса не беше причинена от въжетото.

Главно защото то не беше стегнато около шията му. И защото устата му беше пълна с пясък.

За пръв път ми се случваше да видя мъртвец, задушен от пясък. Не бях много сигурен как да процедирам. Отдръпнах се назад и се замислих. Трупът нямаше нищо против да почака. Беше умрял с отворени очи, които в момента бяха заковани върху мен. Тялото леко се полюшваше. Бръкнах в джоба си и извадих някакво писмо. Всъщност не беше писмо, а сметката ми за ток, просрочена с около три месеца. Да върви по дяволите. Бръкнах в устата на новия си познат и прехвърлих част от пясъка в плика. После внимателно претърсих джобовете му. Бяха празни, с изключение на очилата за четене в джобчето на ризата му. Помислих си да претърся къщата. После си помислих за Джони Удс. Може би беше избягал, обзет от ужас. Но имаше и друга вероятност — да е набрал телефона на районния полицейски участък от първата кабина, изпречила се пред очите му. Прецених, че нямам повече работа тук, и се насочих към изхода.

Уличката беше пуста както и преди. На тротоара нямаше ченгета, съседите не надничаха през щорите. Реших да насиля късмета си и бързо огледах малкия двор. Задната врата се оказа заключена. Прозорците не носеха следи от външна намеса. Късата алея ме отведе до гаража, в който бе паркиран един лексус. На стената близо до ръба се виждаха няколко пресни драскотини. Почвата под тях беше рехавя и започна да се рони под пръстите ми. Извадих плика и я сравних с пробата, която бях взел от трупа. Прилика имаше, но не съвсем пълна. По всичко личеше, че жертвата е била задушена с морски пясък. Което означаваше, че извършителят се е появил подготвен. Върнах се пред къщата. Зърнах табелката миг преди да изляза на улицата. Беше поставена вдясно от верандата, на няколко сантиметра от земята. Приблжих се и се наведох да прочета надписа.

ТОВА Е КЪЩАТА НА ПОЛИЦАЙ РИЧАРД
БЕЛИНДЖЪР.

СПАСЕНА ОТ ГОЛЕМИЯ ПОЖАР В ЧИКАГО С
ЦЕНАТА НА НЕГОВИТЕ ГЕРОИЧНИ УСИЛИЯ.

ОКТОМВРИ 1871 Г.

Върнах се на Кларк Стрийт. Извървах пет пресечки на север и хлътнах в закусвалня на име „Франсис“, основана през 1948 г. Достатъчно отдавна за вкуса ми. Поръчах си пилешка супа с макарони от онези, дебелите, с парчета пиле и с горещ бульон. Прибавих солидна доза пипер и с наслада засърбах. Опразних купата, станах и се насочих към дъното на салона. Там имаше старомоден телефон с монети, един от малкото, които бяха останали в Северен Чикаго. Пуснах в процепа четвърт долар и съобщих в полицията за труп на „Хъдсън“. После се върнах на масата и си поръчах сандвич с телешко месо, ръжен хляб и чаша кафе. Не му е чиста работата на тоя Джони Удс, рекох си аз. Но едва ли е свързана с убийството. Въпреки че трупът на Хъдсън Стрийт може би беше на друго мнение.

8

На следващия ден станах рано и тръгнах към офиса. Бродуей Авеню отново беше в ремонт. Сменяха му настилката. За пети път през последните три години. Ватиканът е имал Микеланджело — единствен човек, изрисувал параклиса, легнал по гръб. Чикаго пък си има работници по поддръжката — по четирима за всяка лопата, които запълват дупки срещу двацет и пет долара на час. Общото между тях беше, че и в двата случая ставаше въпрос за работа, която продължава цял живот.

Спуснах щорите в опит да се изолирам от шума. Но пневматичният чук беше на друго мнение. Въздъгнах, качих краката си на бюрото и разтворих „Трибюн“. Следобедната разпивка на Дейвид Майърс в „Ястребовото око“ беше минала на втора страница. Трупът на Хъдсън Стрийт беше погребан в буквалния смисъл на думата. Три реда на страница трийсет и четвърта. Никакъв намек за умисъл, нито дума за устата, пълна с пясък. Просто един човек, открит мъртъв в дома му. Алън Брайънт, седемдесет и пет годишен, живеел сам. Любител историк с подчертан интерес към големия пожар в Чикаго. По всяка вероятност мистър Брайънт е бил праправнук на първия собственик на къщата — доблестния полицейски служител Ричард Белинджър. И е имал амбицията да я запази като спасен от огъня паметник. Нямах представа докъде ще стигне всичко тона. Най-вероятно доникъде. Нямах идея и защо полицията прикрива убийството. Но знаех откъде мога да получа известна информация по въпроса. Или поне някое и друго яростно избухване. Вдигнах слушалката и започнах да набирам.

— Какво искаш?

Във вестника пишеше, че разследването на случая „Брайънт“ е поверено на детектив Даниъл Мастърс. Не бих го нарекъл точно приятел. По-скоро нещо като онази поема на Катул, която подарих на клиентката си. „Мразя и обичам“. В случая с Мастърс ставаше въпрос предимно за омраза.

— Днес ще си бъдеш ли в службата?

— Зависи. Да не се каниш да идваш?

— Нещо такова.

— Тогава ме няма!

— Не е зле да ме изчакаш.

— Защо?

— Убийството на Хъдсън Стрийт. Във вестника пише, че ти водиш разследването.

— Аз приех обаждането. Още не се знае дали ще го разследваме като убийство.

— Наистина ли?

— Аха.

— Толкова много ли са седемдесет и пет годишните старци, които откривате мъртви в домовете им с пясък в устата?

Мълчание.

— Май не е така, а?

— Проклет да си, Кели! Ти го докладва, нали?

— След половин час съм при теб.

— Доведи си и адвокат!

— Няма да ми трябва.

Оставих слушалката и излязох. Отивах да си побъбря със старите ми приятели в полицейското управление на Чикаго.

9

Работното място на Мастърс беше в 19-о управление. Сградата се намираше в Норт Сайд, на ъгъла на „Белмонт“ и „Уестърн“. Появих се там малко след два следобед и почти веднага ме насочиха към голямо помещение, задръстено от бюрата на детективите. Вътре цареше обичайният безпорядък. Ченгетата го наричаха „клетката“.

На метър-два вляво от мен седеше жена на около трийсет, закопчана с белезници за стола. В черната ѝ коса се преплитаха изрусени кичури, а лицето ѝ беше покрито с грим, който сякаш си беше слагала на тъмно. Главата ѝ беше отпусната на гърдите, очите ѝ бяха затворени. Докато се настанявах на близкия стол, тя изпусна тихо, но съвсем отчетливо оригване, облиза устни и продължи да дреме. Детективът насреща ѝ отдавна беше прехвърлил петдесет. Пръстите му спокойно чукаха по клавишите на старомодна пишеща машина. Имаше вид на човек, който умее да не обръща внимание на обстановката около себе си. Но това впечатление изчезна в мига, в който жената се събуди.

— Защо съм тук? — попита тя.

Ченгето престана да пише и свали от носа си очилата за четене.

— Защото сте влезли с колата си във витрината на „Криспи Крийм“ — отвърна той и хвърли поглед на рапорта пред себе си. — На ъгъла на „Полина“ и „Монтроуз“.

— Знам — кимна жената.

— Затова сте тук.

— Беше злополука. Нима злополуките са противозаконни?

— Вие сте пияна, госпожо.

— Не съм.

— Мога да ви подуша.

— Не, не можете.

— В колата ви намерихме седем празни бутилки от алкохол.

— Те са на майка ми.

— Не сте издържала теста за трезвеност.

— Какъв тест?

— Патрулният полицай ви е помолил да изредите буквите на азбуката.

— Той ме обърка. Смутих се.

— Госпожо.

— Защото съм жена, нали? — повиши тон тя.

— Госпожо. Трябва да ви подложим на тест с дрегер.

Мълчание.

— Госпожо?

— Имам проблем с алкохола. Това е болест.

— Да, госпожо.

— Искам си адвоката.

— Да, госпожо.

Докато очаквахме със затаен дъх появата на адвоката, Мастърс влезе и започна да си пробива път към бюрото.

— Извинявай, че се забавих.

— Няма нищо — усмигнах се аз. — Бях забравил колко е забавно тук.

— Аха.

— Това ли е твоето бюро?

— Вече си имам отделен кабинет.

Не бях го виждал от половин година, но си беше все същият. Лицето му имаше землист цвят, зачервените му очи сълзяха. Премести някакви документи с видимо трепереща ръка, в ноздрите ме лъхна мирис на джин. Е, той можеше да идва и от мис „Криспи Крийм“, но май не беше така.

— Някой да е забелязал появата ти? — полугласно подхвърли Мастърс и очите му крадешком обиколиха „клетката“. Аз също се огледах и свих рамене.

— Не знам.

— Някой да ти е казал „здрасти“?

— Май не.

— Добре, да вървим.

Последвах го по тесния коридор. Спряхме пред врата, на която пишеше „Стая №1“.

— Влизай.

Озовах се в малка заседателна зала с продълговата дървена маса, около която имаше няколко стола със синя тапицерия. В единия ъгъл имаше телевизор и видео, а в другия — учебна дъска. Телевизорът не работеше, а дъската беше прясно избърсана. Мастърс хвърли кафявата си папка на масата и се отпусна в близкия стол.

— Сядай, Кели.

Седнах.

— Говорил ли си с медиите за тялото на Хъдсън Стрийт?

— Ако съм говорил, нямаше да съм тук.

Мастърс кимна към папката пред себе си.

— Това е работното досие. Разкажи ми какво знаеш и ще ти позволя да му хвърлиш едно око. Разбира се, ако обещаеш да си държиш устата затворена. Пробутах ли ми обичайните конски фъшкии, разговорът приключва. Оттук отивам право при прокурора и повдигам обвинения срещу теб. Незаконна поява на местопрестъпление, възпрепятстване на правосъдието и всичко останало.

— Няма как да издържат — посочих аз.

— Може би — сви рамене Мастърс. — Но в такъв случай никога няма да надзърнеш в тази папка. А аз знам, че ти се иска.

Сведох поглед към кафявата папка, после го вдигнах към детектива. Не бяхме приятели, но не бяхме и врагове. Изпитвахме пълно доверие един към друг, с изключение на случаите, в които някой от нас не изпитваше нищо подобно. Катул, както вече споменах. В момента лицето на Мастърс беше разделено на две от гадна усмивчица. Лош знак.

— Нямаш идея за какво говоря, нали, Кели? — подхвърли той. — Как се озова на Хъдсън Стрийт вчера? Да започнем от това, за да можем да продължим нататък.

Мастърс беше прав. Аз наистина исках да надникна в кафявата папка. Нямах представа защо, но това не се отразяваше на желанието ми.

— Мога да ти кажа някои неща — кимнах аз. — Неща, които трябва да оставим настрана.

Мастърс се облегна назад и качи краката си на масата.

— Слушам те.

— Проследявах един човек по поръчка на клиент. Въпросният човек остана в къщата по-малко от минута. Няма начин да е извършител на убийството.

— Защото е бил вътре съвсем кратко време?

— Точно така.

— Но той би могъл да го е извършил по-рано, а ти да си го засякъл при завръщането му на местопрестъплението.

— Видях лицето му, когато излезе — поклатих глава аз. — Беше уплашен и дълбоко разтърсен. Очевидно не е очаквал да открие труп.

Мастърс свали крака от масата, почеса се по брадичката и извади от папката фотокопие на полицейския рапорт.

— Започни с това, а аз веднага се връщам.

Напусна стаята, без съмнение за да си поговори с човека, който ме наблюдаваше с помощта на камерата, скрита в ламперията вдясно от мен. Прочетох половин страница от рапорта, преди да се върне Мастърс. Не беше сам.

— Здравсти, Кели.

Винс Родригес беше облечен в кафяв италиански костюм, раирана риза и масленозелена вратовръзка. На китката му блестеше златен часовник, а под мишницата си носеше още една дебела кафява папка. Остави я на масата и се настани вдясно от мен.

— Детектив Родригес — промърморих аз и му предложих профила си. — Така съм особено хубав, нали?

— Млъквай, Кели.

Каза го Мастърс, който се тръшна на стола и си наля чаша кафе от термоса, който носеше със себе си. Не се засегнах, че не предложи и на мен, защото отдавна познавах вкуса на полицейското кафе.

— Хвърли ли едно око на заключението от аутопсията? — попита Родригес и се залови да разопакова папката пред себе си.

— Още не съм. Защо не ме запознаеш с най-същественото в него?

— Вода в белите дробове. Тоя Брайънт е успял да се удави, неизвестно как.

— Означаваш ли това, че пясъкът е попаднал в устата му след смъртта?

Родригес кимна и зае позиция срещу мен.

— Най-вероятно го е направил убиецът. Нямаме представа защо. А сега ми кажи какво знаеш за големия пожар в Чикаго, Кели.

— Големия пожар?

— Аха.

Родригес отвори плик от кафява хартия с надпис ИСТОРИЯ и започна да чете:

— Започнал е през нощта на осми октомври 1871 година. Горял е в продължение на два дни, унищожавайки почти целия град. Изгорели са повече от седемнайсет хиляди сгради.

Хвърлих поглед към Мастърс, който само сви рамене. Родригес продължаваше да чете:

— Огънят е тръгнал от номер 137 на Ист Дековън Стрийт, където днес се намира академията на „Чикаго Файър“. През 1871 година там се е намирал домът на някоя си Катрин О’Лиъри. Твърди се, че пожарът е тръгнал от нейния обор. Години наред се приемаше, че кравата ѝ ритнала фенера, който подпалил сеното, и станала белята. Но днес нещата се разглеждат по различен начин.

— Искаш да кажеш, че кравата не е ритнала фенера?

Този път Родригес погледна Мастърс, който изпука кокалчетата на пръстите си и изръмжа:

— Нали ти казах, че не знае. А дори и да знаеше, то пак си е нищо.

Детективът беше прав. Не знаех почти нищо за пожара през 1871 година. Което не ми попречи да демонстрирам обратното.

— Къщата на „Хъдсън“ е оцеляла от пожара — рекох. — А вие виждате някаква връзка.

На лицето на Родригес се появи тънка усмивка, ръката му се стрелна напред с дланта нагоре. Мастърс бръкна в джоба си и му подаде две двайсетачки.

— Казах му, че и ти непременно ще я видиш, — доволно обяви Родригес, докато прибираше парите.

— Което не означава нищо — отбелязах аз.

— Ама си я видял, точно както и ние — държеше на своето Родригес. — Само десетина къщи са оцелели след големия пожар от 1871 година. А след повече от сто години намираме труп в една от тях. На човек, който между другото се оказва експерт по пожарите.

— Случайно съвпадение? — попитах аз.

Родригес поклати глава и издърпа лист хартия от папката.

— Има и още нещо — промърмори той. — От къщата липсва една-единствена вещ: оригиналното издание на „История на големия пожар в Чикаго“, написана през 1886 година от Тимъти Шийхан. — Ръката му завъртя листа, за да мога да прочета написаното.

— Нямаме представа дали книгата има някаква връзка със случая — промърмори Мастърс.

— А вие двамата потулявате всичко това по нареждане отгоре, а? — изгледах ги последователно аз.

Родригес само кимна.

— Ти много добре знаеш какво ще стане, ако тези материали попаднат в ръцете на пресата — промърмори Мастърс.

— Някакъв интерес от страна на петия етаж?

— Защо питаш? — вдигна глава Родригес.

— Може би точно оттам ви подпалват задниците — усмихнах се аз. — Извинявам се, ако съм ви засегнал.

Мастърс се приведе напред, увисналите му като на булдог бузи се наляха с кръв. Грозна гледка. Но нямаше как да бъде друга.

— Край на глупостите, Кели! — изръмжа той. — Разкажи нещо за клиента си. Най-вече за интереса му към Джони Удс.

Не очаквах, че това име ще излети от устата на Мастърс. Явно ми е проличало, защото в очите му се появи триумф.

— Значи знаеш за Джони — промърморих.

— Ние знаем — натърти Родригес. — Но не разбираме нищо.

Оказах се на течение, а приятелите ми ченгета прекрасно го знаеха. По всичко личеше, че ключът към цялата работа е именно Джони Удс. Фактът, че е приближен на кмета, представяше нещата в съвсем различна светлина. Мастърс и Родригес искаха отговори. Аз разполагах с купища, но проблемът беше, че нито един от тях не можеше да се нарече добър.

— Какво ви е известно за мен и Удс?

— Разпитвал си за него — отвърна Родригес.

Пред очите ми се мярна физиономията на Фред Джейкъбс, после изчезна. Би трябвало да се досетя.

— Добре, разпитвах. Но нещата са лични.

— Лични ли? — вдигна вежди Мастърс. — В такъв случай са ясни. Искаш да кажеш, че Джони Удс няма нищо общо с вчерашната ти

поява на Хъдсън Стрийт номер 2121.

Ъгълът, в който бях натикан, започна да става все по-тесен.

— Не казвам това.

Мастърс стана от стола и склучи длани на темето си.

— Май трябва да вземем показанията на този човек, Винс.

— Мисля, че няма да се наложи — отвърна Родригес и спря поглед върху мен. — Можем да получим каквото ни трябва и без да го притесняваме. Нали, Кели?

— Ще ви кажа каквото знам — отвърнах. — Но при условие да не споменавате името на клиента ми.

Родригес погледна Мастърс, който сви рамене, а после се усмихна.

— Нямах никакви проблеми, Кели — промърмори той. — Стига мисис Удс да не е нашият убиец.

— Майната ти, Мастърс!

— Значи такава била работата!

Има дни, в които просто няма как да спечелиш. А когато си на територията на чикагските ченгета, повечето дни са такива.

— Да — кимнах с въздишка аз. — Съпругата на Удс ме помоли за помощ и това беше причината да го проследя до къщата на Хъдсън Стрийт. Искях само да си поговорим, да го попитам как я кара. Удс позвъни на вратата. Никой не му отвори. Огледа се и позвъни втори път. После бутна вратата и влезе.

Родригес си водеше бележки, а въпросите остави на Мастърс.

— Насили ли вратата?

— Не. По всяка вероятност е била откряната. Само я бутна и тя се отвори. Вече споменах, че беше нервен.

— После?

— Влезе в къщата. Появи се отново след по-малко от минута. Пребледнял, с изцъклени от страх очи. Изтича покрай мен, но не ме забеляза. На ъгъла хвана такси и изчезна.

— След което ти влезе в къщата — рече Родригес.

— Да. Влязох и видях трупа. Тръгнах си, без да пипам нищо.

Разпитът се проточи още известно време. Детайли относно положението на тялото, подробности за обзавеждането. После отново се върнаха към Джони Удс вероятно за да проверят колко лъжи мога да им предложи. Не беше трудно. Когато не си направил нищо и почти

през цялото време казваш истината, никога не е трудно. Най-накрая останаха доволни. Разбира се, без да получат отговор на най-важния въпрос.

— Но какво е търсил там Удс? — зададе го Родригес.

— Нямам идея.

Детективът вдигна срещу мен фотокопие от корицата на книгата, написана от Тимъти Шийхан.

— Случайно да си я зърнал там?

Поклатих глава.

— А Джони да е държал в ръце нещо подобно?

— Не видях такава.

— Ти някога говорил ли си с него за съпругата му? — попита Мастърс.

— Какво знаеш за тях?

— Един-два пъти ни повикаха на адреса. Семейни скандали.

— Нека отгатна — рекох. — Никой не е написал рапорт, нали?

— Джанет Удс помоли да не пишем нищо и ние удовлетворихме желанието ѝ.

— Май ще се окаже, че знаете за клиентката ми повече от мен — подхвърлих аз, местейки поглед от единия към другия.

— Не беше трудно да отгатнем по какъв начин си замесен, Кели — промърмори Мастърс и вдигна от масата папката с досието за убийството на Брайънт. — Но както и да е. Не споменавай за това пред Джанет Удс, става ли?

— За кое?

— За къщата на Хъдсън Стрийт. Същото важи и за приятелите ти от вестниците.

Папката се върна на масата.

— Свършихме ли? — извърна се към Родригес той.

— Аха — промърмори онзи.

Мастърс напусна стаята без повече приказки, а ние с Родригес го последвахме и слязохме долу, при колата ми.

— Каква е тая работа? — попитах.

— Коя работа?

— Мастърс. Направи се на тежкар, особено накрая.

— Много хора се интересуват от случая, Кели. При това от онези, които с едно щракане на пръстите могат да видят сметката на

всяко ченге.

— Значи все пак ви притискат от петия етаж, а?

— Аха.

— Какво искат?

— Да го погребем. В момента случаят „Брайънт“ дори не е класифициран като убийство. Водят го „злополука с неизяснени причини“ или нещо подобно.

— Неизяснени причини значи — промърморих. — А пък аз взех, че тикнах в него не друг, ами един от най-приближените на кмета!

— Сега разбираш защо се радваш на толкова висока популярност, нали?

— Удс няма нищо общо със случая, Родригес. Случайно се озова там, също като мен.

— Не съвсем. Ти си го проследил до „Хъдсън“. Но той е отишъл там с конкретна цел. Може би не за да убива, но безспорно с някаква цел.

— Какво мислите да правите?

— Ние ли? — погледна ме с отвращение Родригес. — Ще го зарежем, и толкоз!

— Наистина ли?

— Абсолютно! И знаеш ли защо? Защото не искам някоя вечер да ми щракнат белезниците, защото в багажника на колата ми са открили килограм кокаин!

— Тия от центъра могат да играят доста грубо.

— Ти най-добре знаеш — кимна Родригес, раздрънка монетите в джоба си и се усмихна. — Ама аз си имам тайно оръжие.

— Мислиш, че не мога да остана настрана?

— Греша ли? — контрира той.

— Може би не — свих рамене аз.

— Ето какво ти предлагам — рече Родригес. — Държиш под око случая „Брайънт“, но кротко и дискретно.

— А ако нещо се обърка?

— Ще покривам каквото мога. Но никакви контакти с пресата, докато не разберем какво става. Ясно?

— Така е справедливо — кимнах. — Но нека ти задам един въпрос. Откъде този интерес? Защо се забъркваш в тая работа?

Стояхме пред колата ми. Родригес стъпи на бронята, очите му машинално следяха трафика по „Белмонт“. Въздухът излиташе от устата му на пара. В началото на април в Чикаго все още е студено.

— Знаеш отговора, Кели — въздъхна той. — Тя настояваше за това, или поне се опитваше.

Никол Андриус беше част и от неговия живот. Любовта, която не беше дочакал. Аз бях прекарал много повече време с нея, а спомените от детството обикновено остават за цял живот. Сега и двамата бяхме свързани със спомена за нея. В един здрав възел, наречен бъдеще, създаден от общото ни минало.

— Ще го държа под око, детектив — рекох. — Но не мисля, че зад него стои петият етаж.

— Може би не. Но нещо ги тревожи. Сигурен съм в това, защото достатъчно дълго се навъртам около тях.

— Големият пожар в Чикаго през хиляда осемстотин седемдесет и първа? Твърде далеч в миналото, за да умират хора.

— Направи ми тази услуга и хвърли едно око.

Съгласих се и стиснах ръката му. После се качих в колата и подкарах на юг по Уестърн Авеню. Родригес беше добро ченге. Пряк и откровен, с добре развит инстинкт. Но този път грешеше. Хората прибягват до убийство по много малко причини: пари, ревност, отмъщение, власт. Всичките напълно валидни. Но заради големия пожар в Чикаго от 1871-ва? Едва ли.

Направих ляв завой и продължих на изток. Родригес се нуждаеше от почивка. От малко разтоварване. Ще му дам ден-два, после ще му кажа, че не съм открил нищо. След което ще се заема с по-неотложни въпроси. Например как да убедя Джони Удс да престане да бие жена си.

Чикагското историческо дружество се помещаваше на ъгъла на Кларк Стрийт и Норт Авеню, съвсем близо до езерото Мичиган. Влязох заедно с неколцина достолепни възрастни граждани. Жената зад дървената маса във фойето носеше всички белези на доброволка — с петнайсет килограма и двайсет години отвъд своя зенит, но бе достатъчно богата, за да пренебрегва този факт. Беше облечена в черен вълнен костюм с големи златни копчета, черни обувки на висок ток и синьо шалче с изрисувани върху него жълти кончета.

Солидните, монтирани високо на стените радиатори излъчваха нетърпима горещина. Просторното фойе наподобяваше сауна, но тази незначителна подробност не можеше да развали настроението на доброволката.

Тя ми махна, лицето ѝ разцъфна в усмивка.

— Малко топличко, а? — подхвърли и започна да си вее с някаква брошура на дружеството.

— Малко — съгласих се аз.

Жената силно се потеше. Лицето ѝ беше поруменяло, а бузите ѝ буквално пламтяха.

— Ще отида да си взема бутилка вода — рекох. — Искате ли и вие?

— О, не, благодаря. Смяната ми свършва след десет минути. Едни приятелки ще дойдат да ме вземат.

Жената махна с ръка към кафенето „Биг Шолдърс“ в дъното на сградата, което също бе оборудвано с няколко големи радиатори. Не знам защо се сетих за „Лудия Макс отвъд Тъндърдоум“.

— Ще обядваме там — поясни тя.

Това трябва да е някаква особена привилегия в големия град, рекох си. Иначе защо човек ще си поръча салата с пиле в помещение с температура деветдесет градуса по Целзий? Веднага съобразих, че насреща ми седи зряла шейсетгодишна жена, която говори за своите приятелки така, сякаш току-що са напуснали училище и се прибират у

дома. Но както и да е. Аз я харесвах, а освен това — което беше особено важно — имах нужда от помощта ѝ.

— Трябват ми материали, свързани с големия пожар в Чикаго — рекох.

— Това е една от нашите специализирани теми — прошепна тя.

— Затова съм тук — прошепнах в отговор аз. — Между другото, работя за „Трибюн“. Много се надяваме да изпреварим „Сън-Таймс“. Съжалявам, но не мога да ви кажа повече.

Зачервените бузи на жената започнаха да флуоресцират, ако подобно нещо изобщо е възможно.

— Разбирам — намигна тя. — Разполагаме с цял раздел, който се занимава с пожара. Между другото, казвам се Тийн.

Стиснах протегнатата ѝ ръка и леко вдигнах вежди.

— Тийн?

— Съкратено от Катлийн. Така ме кръсти една приятелка от гимназията, така ми викат и до днес. Съжалявам. А вие как се казвате?

— Майкъл. Майкъл Кели.

— Ирландец? Прекрасно! И аз съм ирландка. Дядо ми се е изтърсил чак от Корк.

Не знаех откъде се е изтърсил моят дядо, освен от високото столче пред бара на една стара кръчма на Кларк Стрийт, носеща многозначителното наименование „Отбий се и пийни“. Наложих се да импровизирам.

— Прекрасно — усмихна се Тийн. — Значи за пожара, а?

Кимнах, а тя посочи извитите стълби, които свършваха пред стъклена врата с надпис БИБЛИОТЕКА — ПРОУЧВАНИЯ.

— Като за начало е най-добре да се обърнете към нашите изследователи.

После ми написа пропуск и аз бавно се заизкачвах по стълбите.

Тийн излезе права. Петнайсет минути по-късно се оказах затънал във фотокопия, изрезки и журналистически материали, свързани с пожара. Едно безспорно забавно занимание, което обаче изглеждаше абсолютно безсмислено. После доброволката отново се появи.

— Как беше в „Биг Шолдърс“? — любезно попитах аз.

— Ами...

Тийн се огледа, сякаш се страхуваше да не я чуят. Аз направих същото. После главите ни се срещнаха.

— Извинете.

— Няма нищо. В журналистическата игра това се случва всеки ден.

— Казах на момичетата, че ще пропусна обяда — съобщи ми тя, след което избърса лицето си с кърпичка, върху която бяха бродирани инициалите ѝ.

— Реших да споделя нещо с вас — прошепна тя.

Погледнах я право в очите. Тя издържа на погледа ми и аз се усмихнах.

— Един човек се интересуваше от пожара също като вас. Не го познавам.

— Предполагам, че много хора проявяват интерес към пожара, особено на това място.

— Не и като него — отвърна дамата и отново се огледа. — Изглеждаше опасен.

— Опасен ли?

Тийн кимна, сякаш бяхме на едно мнение. Започнах да си мисля, че няма да е зле, ако я поканя за партньор. Имаше всички качества на главната героиня в „Убийство по сценарий“, а аз съвсем успешно можех да изиграя тъпия ѝ асистент.

— Той поиска достъп до зелената стая.

— Която е?

— В нея съхраняваме историческите сведения за пожара, включително оригиналните източници.

— Искате да кажете истинските писма и всичко останало?

— Да.

— А дали в тази зелена стая може да се открие и „Историята на големия пожар в Чикаго“ на Шийхан?

Новата ми приятелка очевидно се развълнува при споменаването на това име.

— Онзи човек попита точно за тази книга.

— Опасният?

— Да.

— Спомняте ли си нещо друго за него?

— Едър мъж — сви рамене Тийн.

— И опасен?

— Да, много. Носеше тъмни очила, които ми попречиха да го разгледам добре.

— Имаше ли коса?

— О, не знам. Беше с шапка. От онези топлите, които приличат на чорап.

— Разписа ли се някъде? В журнал за посетители или нещо подобно?

— Май не — поклати глава Тийн. — Защо питате? Да не е бил репортер?

— Може би — отново се усмигнах аз.

— Искате ли да видите нашия Шийхан? — попита новата ми приятелка.

— Той се намира в зелената стая, така ли?

— Да.

— Мисля, че това би било справедливо.

Тийн стана, изпъна жакета си и тръгна напред. Аз я последвах.

Зелената стая наистина се оказа такава. Зелен мокет, зелени пердета, тъмнозелени тапети на светлозелени ивици. Част от пространството беше заето от работни места, разделени от дървени прегради. Всяко от тях беше оборудвано с настолна лампа със зелен абажур. Между преградите бяха разпръснати кожени кресла за четене — разбира се, зелени. Страничните им облегалки бяха обшити със сребристи копчета.

Другата част на помещението беше заета от стелажи до тавана, запълнени, както можеше да се очаква, със съхранената историческа мъдрост на град Чикаго. Навлязох между тях и напосоки издърпах някаква папка. Оказа се, че в нея се съдържат материали, свързани с катастрофата на „Истланд“. През 1915 г. този параход се преобръща в река Чикаго и потъва за по-малко от три минути. Осемстотин четирийсет и четирима души намират смъртта си. Върнах информацията за тази трагедия на мястото ѝ и потърсих материалите за големия пожар.

Доброволката излезе, за да потърси куратора. Така наричаше началника си, куратор. Майната му на този куратор, рекох си аз. Би трябвало да е тук, ако го беше грижа. Десет минути по-късно вече разгръщах първите папки, свързани с пожара. Някой влезе и сянката му се изпречи между мен и светлината. Вдигнах глава.

— Предполагам, че вие сте кураторът.

Той ме дари с погледа на човек, който си изкарва прехраната от папките. На ревера му висеше ламинирана табелка с надпис ЛОРЪНС РАНДОЛФ. За добро или лошо, кураторът си имаше име.

— Защо ви е нужно проучване на оригиналите? — попита той.

— Това е нещо като призоваване — рекох. — Като телефонното обаждане, което прозвучава в главата на човек, който иска да стане проповедник.

Рандолф мълчеше и ме гледаше.

— Май не сте ходили на католическо училище, а? — промърморих аз.

— Материалите тук са изключително крехки. А част от тях са и поверителни.

— Точно това ми трябва. Поверителни материали.

Ако не бяха ушите, главата на Рандолф спокойно можеше да мине за палец. Свали очилата от върха на това, което вероятно наричаше нос, и започна да ги лъска.

— Май не ви разбирам — промърмори той.

— Става въпрос за убийство — изтърсих аз.

В повечето случаи този номер минава. Всъщност винаги минава. Реакцията на новия ми познат го потвърди. Очилата се върнаха на носа, плоското лице леко поруменя.

— Истинско убийство?

— Разбира се — кимнах аз и му показах картата си. — Излъгах вашата сътрудничка. На практика съм частен детектив и разследвам убийство. Жертвата се казва Алън Брайънт. Проявявал е доста голям интерес към пожара. Чували ли сте за него?

Рандолф поклати глава.

— Не е ваш съвременник?

Ново поклащане на главата.

— Добре, няма значение. В хода на разследването изникна заглавието на една книга: „Историята на големия пожар в Чикаго“.

— От Тимъти Шийхан? — попита Рандолф и хлътна в пътеката между две претъпкани с книги полици. Побързах да го последвам.

— Едно забележително изследване на пожара — промърмори Рандолф, обърна се и изпъчи гърди. — Отместете се, ако обичате!

Едва успях да изпълня заповедта, преди да бъда блъснат от металната стълба на колелца, която се появи на пътеката, теглена от метален кабел. Рандолф я беше задействал с натискане на някакъв бутон близо до главата ми.

— Добро хрумване — рекох аз.

Рандолф се покатери по стълбата и почти веднага слезе обратно. В ръката си държеше старо томче с тъмносини корици, върху които със златни букви беше изписано заглавието. „Историята на големия пожар в Чикаго“ от Тимъти Шийхан.

— Много копия ли притежавате?

— Това е първото издание.

— Какво му е толкова специалното на първото издание?

— Нищо. Просто струва повече пари.

Професионалният детектив се пробуди в мен, доловил някакъв далечен полъх на мотив.

— Колко повече пари? — попитах.

— Първото издание на Шийхан излиза през 1886 година в крайно ограничен тираж.

Кураторът разтвори корицата. От вътрешната ѝ страна личеше цифрата 12, отпечатана в червено.

— Всеки екземпляр е номериран, от едно до двайсет.

— Отпечатани са били само двайсет бройки, така ли? — попитах аз.

— Точно така. В района на Чикаго има поне още едно първо издание. Не съм много сигурен, но по всичко личи, че е в частни ръце.

Пропуснах да му кажа, че тези частни ръце вече са мъртви. Не исках да го изнервям.

— Ограниченият тираж без съмнение вдига значително цената на всеки отделен екземпляр — добави Рандолф.

Каза го така, сякаш споделя мръсна тайна. На негово място и аз бих се чувствал така.

— Колко значително? — прошепнах.

— Двеста-триста долара.

Мотивът изведнъж ми замириса.

— Мислите, че някой би извършил убийство заради оригинален екземпляр на „Историята“? — недоверчиво попита Рандолф.

— Не вярвате в това, нали?

— Не виждам защо — кимна кураторът.

Погледнах книгата, после вдигнах очи към него.

— Какво бихте направили на мое място?

Той повтори това, което аз направих миг по-рано: погледна книгата, след това мен.

— Бих я прочел.

Това и направих. Рандолф се появи отново, когато бях на петдесета страница. Изправи се зад гърба ми и аз ясно усетих миризмата на фин прах и печатарско мастило. Или на алкохол.

— Пийнахте ли? — попитах.

Рандолф примигна.

— Току-що стигнах до онази част с пазача.

Две примигвания. Реших, че това е добър знак, и добавих:

— Матиас Шафър, четирийсетгодишен. В нощта на пожара е бил дежурен на наблюдателната кула. Вижда дим и вика на момчето долу. А после...

Сведох очи към разтворената книга в ръцете си.

— Момчето се казва Били Браун. Спрете ме, ако това ви е познато. Били е в долната част на кулата, където се намират всички сигнални средства. При него е приятелката му. Той й свири на китара и... Е, останалото сам можете да си представите.

Рандолф свали очилата си и ги избърса.

— Правилно — окуражих го аз. — Били дърпа погрешната аларма и продължава с ухажването. Така са го наричали по онова време: ухажване. Същата работа, но с по-хубаво име. Както и да е. Изминава половин час. Шафър вижда, че димът се е превърнал в огромен облак, изпод който проблясват пламъци. Той отново вика Били и му казва, че е дръпнал погрешното въже. Били си вдига ципа и казва: „Спокойно, шефе, ей сега ще оправя нещата.“ Но нищо не оправя. След още половин час Шафър слиза долу и подава правилния сигнал. Но вече гори половината град, нали така?

Рандолф примигна три пъти, събра папките и си тръгна. Изморен от лекцията, която изнесох, аз се облегнах в удобното зелено кресло и затворих очи. Екземплярът на „Големият пожар“ се изплъзна от пръстите ми и тупна на пода. Стреснато изругах и се наведох да го вдигна. До книгата лежеше папка, която кураторът явно беше забравил. Беше озаглавена „Хипотези за причината и източника на пожара“. След като прочетох три статии, открих първото перце, което със сигурност щеше да постави началото на един дълъг и безплоден лов на диви гъски. Въпреки това не устоях на изкушението и започнах да си вода бележки.

12

— Какво знаем за това?

Бях успял да се ориентирам и да се върна в кабинета на Рандолф. Вътрешността му беше запълнена с безформени мебели от дърво и кожа, плътно покрити с книги и хартия. Зад голямото писалище седеше безформеният обитател на кабинета. В ръцете си държеше книжна кесия с храна, а в очите му личеше, че не е особено щастлив от появата ми.

— За кое? — преглътна хапката си той.

— За статията в „Сън-Таймс“.

Рандолф остави банана, който държеше в ръка, пое папката с изрезки и я разгърна. След минута я остави на бюрото, взе си банана и започна да го бели.

— Боклук — обяви той.

— Наистина ли?

— Наистина.

Автор на статията беше някакъв репортер на име Роулингс Смит. Публикувана бе в седмично списание от 1978 година и авторът ѝ изказваше предположения относно истинския подпалвач.

— Забелязахте ли датата на изданието, мистър Кели?

Върху изрезката, която прочетох, липсваше дата.

— Първи април — осведоми ме Рандолф и отхапа парченце от банана.

— Денят на шегата.

— Точно така, мистър Кели. Денят на шегата. Този материал е шегата с целия град, но най-вече с две от известните му фамилии.

— Значи не вярвате на написаното?

— Нито дума.

— Сигурен ли сте?

Рандолф вдигна очи към небето, сякаш за да отправи безмълвна молитва за помощ срещу всекидневните малки изтезания, на които бе

подложен. После се стегна и се зае да посвещава неукия дивак насреща си. Тоест моя милост.

— Съществуват редица хипотези за началото на пожара — започна той. — Едната от тях е за куция Съливан, съсед на О’Лиъри. Той подпалил пожара с лулата си. Другата споменава семейство Маклафлин — наемателите на О’Лиъри, които обичали да си пийват. Същата вечер те имали гости. Предполага се, че двама от тях, хммм, се отдали на ласки в плевнята, съборили нещо и подпалили сеното. Има и трета, малко свръхестествена хипотеза — че през въпросната нощ Чикаго бил улучен от метеорит, който осветил града като коледна елха.

— Вярвате ли на някоя от тези хипотези?

— Кой знае, мистър Кели? Кой всъщност знае? — Рандолф хвърли в кошчето обелките от банана, сгъна кафявата кесия на квадратче и го прибра във вътрешния джоб на сакото си. Което май беше от туид.

— Вие говорите за един от свещените граали в моята професия, а именно — разбиването на мита за О’Лиъри. Искате със сигурност да откриете кой или какво е причинило големия пожар. Това е било голямата мечта на всеки куратор, заемал този стол преди мен.

Рандолф се облегна назад, а веждите му се извъртяха нагоре и надясно — както го правеше Граучо Маркс.

— Видяхте ли това?

Нямах друг избор, освен да допусна, че има предвид портрета, който висеше на стената. На него беше изобразено човешко същество, дошло сякаш от друга, отдавна отминала епоха. Лицето му беше в полумрак, очертано с няколко щриха. Устните му бяха разтеглени в лека усмивка, сякаш знаеше, че дори и през деветнайсети век майтапът е бил за негова сметка.

— Това е Джосая Рандолф, мой родственик. Първи куратор на дружеството, написал книга за тази длъжност.

— Наследили сте много голяма отговорност.

— Разбира се. Джосая е бил куратор по време на пожара.

Рандолф се извъртя със стола и посочи стъклената витрина зад себе си. В нея имаше малка книга с кожени корици.

— Подарих дневника му на историческото дружество. В него Джосая описва как сградата ни изгоряла до основи. Той я напуснал последен, след отчаяни опити да спаси екземпляр на Прокламацията за

освобождаване на робите. Въпросният екземпляр бил окончателният вариант на Линкълн, написан лично от великия държавник, абсолютен уникат. Уви, Джосая не успял.

Почетохме Джосая и неговия дневник с минута мълчание. После аз върнах Рандолф към действителността.

— Нека допуснем, че вие сте разкрили загадката, доказвайки без сянка от съмнение кой е подпалил чикагския пожар.

— В такъв случай портретът ми несъмнено би намерил място на тази стена, мистър Кели — отвърна Рандолф и отново вдигна изрезката. — Но тази статия е шега. Джон Джулиъс Уилсън е прапрадядо на нашия кмет, родоначалник на велика фамилия. А Чарлс Хюм е бил издател на „Чикаго Таймс“ и е помогнал за възстановяването на града. Двама гиганти в историята на Чикаго. Идеята, че те са организирали заговор за пожара, е просто...

— Според автора на тази статия всичко било част от заговор за преразпределение на земята. Хиляди квадратни метри в центъра на града.

— Мога да чета, мистър Кели. Но това е чиста фантазия. — Рандолф остави изрезката на бюрото. — Нима допускате, че ако имаше нещо вярно, дори частица истина, някой нямаше да я разкрие? Например човек като мен...

— А срещали ли сте се някога с автора на този материал? — попитах аз и сведох очи към бележките си. — Роулингс Смит.

— Не, никога — отсече Рандолф и се изправи.

— Може би си струва да проведете един телефонен разговор с него — подхвърлих аз и също станах.

Кураторът отвори вратата на кабинета си и направи крачка встрани.

— Вероятно си давате сметка, че аз съм изключително зает човек, мистър Кели — хладно процеди той. — Моля ви...

Излязох от кабинета, следван по петите от Лорънс Рандолф.

— Убеден сте, че това са пълни глупости, нали?

Поех с бърза крачка по коридора, говорейки през рамо. Кураторът подтичваше подире ми. Не искаше да слуша това, което казвах, но още повече се страхуваше да не пропусне нещо.

— Губене на време е по-точното определение — задъхано рече той.

Спрях и се обърнах, готов да хвърля последната въдица.

— Ами ако е истина?

— Статията?

— Да. Какво ще стане, ако твърденията в нея са верни? А вие лично откриете, че подпалвачът е великият прапрадядо на настоящия кмет? Това несъмнено ще ви направи известен, нали?

Кураторът поклати глава и продължи да крачи към изхода. Но аз успях да зърна блясъка в очите му. Беше захапал въдицата. Амбиция, слава, богатство. Универсалните съблазни, чиито алчни пламъчета осветяват и най-тъмните тунели на историята.

Две минути по-късно стоях пред сградата на Чикагското историческо дружество с копие от статията на „Сън-Таймс“ в джоба. Не бях особено обнадежден. Всъщност изобщо не бях обнадежден. Историята на Тимъти Шийхан си беше точно това — история. А статията в „Сън-Таймс“ — чиста измислица. Въпреки това най-голямото и най-самодоволното животно в зоопарка си оставаше високоуважаваният кмет на град Чикаго. А аз бях един от посетителите, които изгаряха от желание да го сръгат в ребрата с някоя пръчка, пъхната между решетките.

Хванах червената линия на метрото към центъра на града. Слязох на „Уошингтън“ и извървях пеша двете пресечки до кръстовището на „Рандолф“ и „Ласал“. Някои хора наричаха купчината тухли, издигащи се там, „кметство“. Други предпочитаха наименованието „община“. Само в Чикаго тези две наименования могат да бъдат едновременно верни и погрешни.

Източната част на сградата бе с номер на Кларк Стрийт. Вътре бе спокойно и тихо. По почти пустите коридори се разминаваха достойни мъже и жени в делови костюми, които любезно си кимаха. Това беше бизнес центърът на окръг Кук, известен като „общината“.

Обитателите на западната част от сградата получаваха пощата си на адрес на Ласал Стрийт. Вътре цареше пълен хаос. По коридорите се тълпяха адвокати в евтини костюми, лъхаци на евтин одеколон и с прилепнали от гел коси, дървените пейки бяха заети от цели фамилии. Ревяха деца, караха се жени, мошеници вършеха своите мошеничества. Сред тази сган си пробиваха път служителите на кметството, някои от които все още носеха следи от крем за бръснене по ушите си. Целта им беше асансьорът, който трябваше да ги отведе до кабинетите им. Това беше царството на Джон Дж. Уилсън, известно още като „кметството“.

Аз влязох откъм общината. Точно зад вратата се беше настанил възрастен мъж със синя униформа на пазач и бяла риза. Между устните му стърчеше незапалена цигара, на кръста му висеше пистолет, от устата му излиташе леко похъркване.

— Поземлени архиви? — попитах.

— Стълбището вляво, два етажа надолу — отвърна мъжът с цигарата, без да отваря очи. Тръгнах в указаната посока. Огромното фойе беше празно, стълбището беше изградено от напукан мрамор. На света едва ли има по-мрачна и занемарена канцелария от тази на общинските „Поземлени архиви“. Тя се оказа не на два, а на три етажа под земята и доколкото успях да преценя, беше заклет противник на компютрите — този бич за съвременното общество. Доказателство

бяха няколко компютъра, струпани до стената. Останалото бяха огромни регистри с платнени корици, подредени в безкрайни редици. В тях бяха документирани всички вписвания и отписвания на парцели и недвижими имоти в прекрасния град Чикаго, както и в окръг Кук. Изминах пътеката между високите стелажи, направих завой и продължих по следващата.

— Архивите са по години, разделени на секции с номера на парцелите. Имате ли такъв номер?

Мъжът, който изрече тези думи, беше слаб, с тесни рамене и издължени пръсти и деликатни черти. Косата му беше черна с розови кичури. Носеше черни джинси и риза в цвят, който отговаряше на приблизителната ми представа за тюркоазно. От ушите му висяха златни обеци, а встрани на шията му беше татуиран малък демон. Беше с двайсет години по-млад от останалите служители в сградата и подчертаваше този факт с отегченото си изражение.

— Всъщност не — промърморих. — Нямам номер на парцела.

— Трябва да се сдобие с такъв, за да можем да ви помогнем — небрежно рече бъдещият ми приятел. — Качете се обратно по стълбите, в стая 206. Продиктувайте им адреса и те ще ви дадат номер на парцела.

— Мисля, че не разполагате с данни за недвижимата собственост, която ме интересува — отвърнах аз. — Тя едва ли има номер на парцела.

— Всички имоти в окръг Кук имат такъв номер — отвърна кльощавият.

— Вярвам, че е така — рекох. — Как ти е името?

— Хюбърт — предизвикателно отвърна той сякаш за да предотврати по-нататъшни коментари.

— Здравсти, Хюбърт.

Побутнах го лекичко, към завоя на пътеката. С цел да избегнем погледа на шефката му — особа със синя коса, златист грим и очила със златни рамки, увиснали на шнур от врата ѝ. Беше облечена в безформена рокля, дъвчеше дъвка и се преструваше, че описва журналите на две пътеки от нас. Явно подозираше, че ние с Хюбърт замисляме нещо нередно, и беше твърдо решена да ни изобличи.

— Слушай — понижих глас аз. Точно толкова, колкото да пробудя интереса му, без да го изплаша. — Интересува ме едно много

старо вписване.

— Нашият архив покрива целия двайсети век — не се впечатли той.

— Става въпрос за осемнайсети.

— Преди пожара? — попита младежът, а аз успях да доловя пламъчето в очите му. Особено секси пламъче. Образно казано, разбира се.

— Точно така.

— Как казахте, че ви е името?

— Не съм казал нищо.

За Хюбърт това беше още по-добре. Той ме побутна към сива врата в дъното. Преди да хлътна през нея, аз успях да зърна как синьокосата дама гледа след нас и посяга към телефона.

Зад вратата имаше метално стълбище, боядисано в черно, което се изкачваше два етажа нагоре и свършваше пред още една желязна врата, боядисана в сиво. Хюбърт извади ключ и я отвори. Въздухът беше като във вътрешността на ковчег, ако в ковчезите изобщо има въздух.

— Това е нашата историческа секция до 1890 година. Не ви съветвам да влизате тук прекалено често.

Хюбърт напипа ключ и го щракна. На тавана светна слаба 40-ватова крушка. Направих опит да се стегна, докато младежът се стопяваше в мрака.

— По-бързо — подкани ме той. — Иначе онази кучка долу ще започне да се пита какво търсим тук.

Помещението приличаше на предишното, но още по-старо. Редици пожълтели и скърцащи полици с кашони и папки, почти опиращи в тавана. В стената над тях имаше малко прозорче с предпазна мрежа, което би трябвало да е на нивото на тротоара. От улицата се прокрадваше сива светлина, миришеше на нещо гадно — като в най-лошия период на веригата заведения „Панда Експрес“.

— Съжалявам, но точно отпред е контейнерът за смет на китайско ресторантче — промърмори Хюбърт.

Плъзнах пръст по корицата на една папка. На нея с неразбираем почерк беше надраскано нещо.

— Няма проблем — отвърнах. — Поне влиза светлина. Какво пише тук?

Хюбърт се наведе да разчете надписа.

— Шортол и Хорд, плюс дата и каталожен номер.

— Кой са Шортол и Хорд?

— Джон Шортол е човекът, който практически е спасил архивите на града.

— Наистина ли?

— Да. Пожарът е унищожил целия архив на недвижимите имоти в окръг Кук.

— Всичко?

— Просто ей така — щракна с пръсти Хюбърт. — Но Шортол е бил собственик на кантора по вписвания, в чийто архив е държал копия от почти всички сделки с недвижими имоти в окръга.

— Голяма съобразителност от негова страна.

— Да. При приближаването на пожара той задигнал някаква каруца с пушка в ръка, натоварил архивите и напуснал града.

— А ако не го беше направил?

— Никой в този град не би имал законна собственост върху каквото и да било — сви рамене Хюбърт. — Пълен хаос.

— А това е неговият архив, така ли?

— Да.

Издърпах един журнал и го разтворих. Слепените от времето листа тихо пропукаха.

— Внимавайте! — надникна зад рамото ми Хюбърт.

— Спокойно, знам.

— Да, но мастилото се рони. А това са единствените екземпляри. Хюбърт взе книгата от ръцете ми и се зае да разлепва дългите страници. Пред очите ми се мярна някаква дата — 1858 г.

— Съжалявам, Хюбърт. Тази не ми върши работа.

— Което не е причина да пипате невнимателно.

— Да, Хюбърт.

Засрамено наведох глава и изчаках няколко секунди, после свалих няколко журнала от 1870-а.

— Тези ми трябват.

— Този период от време?

— Като за начало.

— Местоположение?

— Градът.

— Без майтап? През 1870-а едва ли е имало предградия. По-скоро голи терени.

— На юг от централната част — уточних аз. — Близко до „Рузвелт“ и „Канал“.

Хюбърт захапа обещата, която висеше от долната му устна, и прекара пръст по ръбестия гръб на чикагската история.

— Това са много терени — промърмори той. — Нещо по-точно?
В погледа му се мярна нещо като закачка. Оставих го да си играе.
— Ирландският квартал, Хюбърт. Оборът на О'Лиъри и около него.

— Дековън Стрийт — рече той.

— Номер 137, Хюбърт.

— Да, да. Но тук той е регистриран с номер на имота. През 1870-а тези номера са били малки, но все пак ги е имало. — Хюбърт се разшета около полиците и измъкна четири дълги журнала. — Тези покриват както обора на О'Лиъри, така и имотите на десет пресечки около него.

Протегнах ръка, но младежът ме спря.

— Ще ги разглеждаме страница по страница. Бавно и внимателно.

За четири секунди прегледахме четирийсет прехвърляния на имоти в квартала на О'Лиъри. Двайсет и два от тях бяха продадени на един и същ човек. Или по-скоро на едни и същи инициали: Дж. Дж. У.

— По онова време са използвали инициали, така ли?

— Не знам — сви рамене Хюбърт. — Изглежда ми странно.

Поднесе журнала близо до очите си и напрегна взор.

— Струва ми се, че става въпрос за фирма — промърмори той и посочи някакви мастилени заврънкулки в дъното на страницата. — Това май е Ко, като „компания“. Погледнах. Младежът беше прав.

— Предполагам, че Джон Шортол едва ли е съхранявал и фирмени досиета — промърморих.

— Съжалявам — рече Хюбърт.

— Изгорели са в пожара?

— Да — кимна той. — Всички фирмени досиета са били унищожени. Собствениците на фирми са били принудени да се пререгистрират и да започнат отначало.

— Пълен хаос, а?

— Май да.

Дългият нокът на Хюбърт се плъзна по регистъра. Това му даде време да набере кураж и да зададе неизбежния въпрос.

— Ако позволите да попитам, говорят ли ви нещо тези инициали?

Затръшнах кориците на журнала, принуждавайки го бързо да отдръпне пръстите си. После върнах книгата на мястото ѝ.

— Млъквай, хлапе.

— Да, сър.

— И забрави за тези инициали. Така животът ти ще бъде далеч по-хубав.

— Да, сър.

Огледах тъмната стена от папки и документи, която ни ограждаше от всички страни. Представих си как Джон Шортол товари каруцата с пушка в ръце, спасявайки пазара на недвижими имоти в Чикаго. И междувременно си пълни гушата — нещо, което най-вероятно се беше случило. После си помислих за инициалите, които присъстваха на много места в журнала — Дж. Дж. У., или Джон Джулиъс Уилсън. Известен още като прапрадядо на днешния кмет.

— Да се върнем горе, преди шефката ти да е тръгнала да ни търси — рекох.

— Добре.

Хюбърт се обърна и започна да си пробива път по тъмните пътеки между полиците.

— Мамка му...

— Да? — очаквателно подхвърлих аз.

— Шефката... Тя е братовчедка на кмета.

— Дамата със синята коса?

— Така съм чувал.

— И управлява тези архиви?

— Аха.

Почесах се по главата.

— Ще изгубиш ли работата си, Хюбърт?

Лекомисленият отговор на младежа долетя обратно.

— Няма. Аз съм гей и това я плаши. Ще ѝ кажа, че сте ми пуснали ръка или нещо такова. Адски ще ѝ хареса.

— Благодаря ти, Хюбърт.

— Бъдете спокоен, тя няма да ми повярва. Давам ѝ храна за приказки, и толкоз. Освен това работата в архива не е мечтата на живота ми.

— Нека отгатна — рекох. — Учиш в театралното училище?

Хюбърт се обърна, на лицето му се появи усмивка.

— Обичайният стереотип, а? Не, аз съм хакер.

— Компютри?

Хюбърт раздрънка четиринайсетте пръстена на десетте си пръста.

— Мога да вляза навсякъде, стига да разполагам с нужното време и пари.

— Наистина ли?

— Абсолютно. Ако искате да пазарувате онлайн, трябва да ви наглася компютъра предварително. Така ще предпазя кредитните ви карти от кражба.

Той ми подаде визитна картичка — червена, на жълти звезди. Хюбърт Ръсел.

— Трябва да се връщам.

— Благодаря ти, Хюбърт. Името ми е Майкъл Кели.

— Няма проблем, мистър Кели. Беше ми забавно.

Стиснахме си ръцете и Хюбърт се спусна по стълбите. Изчаках една минута и го последвах. Пресякох просторното помещение, усещайки очите на шефката му в гърба си. Младежът спря на няколко крачки пред мен и обяви на висок глас:

— Съжалявам, че не успяхме да ви помогнем, сър. През 1840 година не е регистриран имотът, който ви интересува. Технически погледнато, най-вероятно той не принадлежи на никого. Или по-скоро никой не е в състояние да представи юридически валиден документ за собственост. Както вече споменах, за повече подробности ще трябва да се обърнете към Чикагското историческо дружество.

Хюбърт намигна и ми отвори вратата. Миг по-късно останах сам в студения мраморен коридор, връщайки се обратно във времето. Към 1871 година и банда крадци на земя, известни още като отците основатели на Чикаго.

— Как влезе тук?

Прибрах се в офиса си на Бродуей малко след два следобед. Момичето седеше на стола, на който съвсем наскоро беше седяла майка му. Имаше същата руса коса, същите елегантно оформени носле и брадичка. Същата бледа кожа, опъната на високите скули, същите тъмни петна на умора под очите. По всичко приличаше на майка си. С изключение на синините. Все още нямаше синини.

— Вратата беше отворена — отвърна момичето и погледна зад гърба си.

— Глупости!

Тя се подсмихна по начин, който ме накара да се почувствам безнадеждно остарял.

— Добре де, умея да се оправям с ключалките.

Отбелязах си да сменя бравата и се настаних зад бюрото. Бележките ми от визитите в историческото дружество и общината потънаха в чекмеджето. Включих компютъра и проверих пощата си. Усещах изпитателния и преценяващ поглед на момичето върху себе си. Очаквах известно напрежение у нея, но сгреших. Така изтече една минута.

— Нека отгатна — вдигнах глава аз. — Ти си Тейлър Удс.

— Откъде знаеш?

— Приличаш на майка си.

Тейлър вдигна стихосбирката на Катул, която преди по-малко от седмица бях дал на майка й.

— Взех го назаем — каза тя.

Станах и пристъпих към полицата до вратата. Отместих обемистото томче на „Илиада“ и напипах късото дуло на „Смит енд Уесън“ 38-и калибър, който държах там за всеки случай. За щастие зареденото оръжие беше на мястото си, далеч от ръцете на тийнейджърката, която ми беше дошла на гости. Върнах се зад бюрото.

— Преди няколко дни я показах на майки ти.

— Знам — кимна Тейлър. — В училище уча латински.

— В кой клас си?

— Аз съм на четиринайсет, първа година в гимназията.

— И можеш да превеждаш?

— Малко — призна тя и сведе поглед към заглавието. — „Мразя и обичам“. Не е много трудно.

— Харесваш ли Катул?

Тейлър се замисли върху достойнствата на поета, писал две хиляди години преди нейното раждане. Пет секунди ѝ бяха достатъчни.

— Изглежда готин — обяви тя. — Доста романтичен.

Можех да ѝ разкажа доста неща за романтиката. Например, че е по-добре да четеш за нея, вместо да я изживяваш. Но прецених, че всички хора, включително и четиринайсетгодишните, имат право сами да откриват някои неща от живота.

— Какво има, Тейлър? — попитах.

— Мама каза, че ще ни помогнеш.

— Така ли?

— Да. Каза още, че трябва да се обърна към теб, ако имам проблеми.

В ръцете ѝ се появи визитната ми картичка: име, адрес, телефон, имейл. Обичайната информация за всяка визитна картичка. Докато не попадне в ръцете на дете, което очаква спасение от нейния притежател.

— Майка ти знае ли, че си тук?

Тя поклати глава. Руса къдрица закри част от лицето ѝ. Отметна я назад и се настани по-удобно на стола.

— Дойде по собствена инициатива, така ли?

— Да.

— Къде е майка ти?

— У дома, предполагам.

— Значи не е в опасност?

— В момента?

— Да.

— В момента не е в опасност. Това ли трябваше да чакам? В смисъл, преди да дойдем при теб?

— Не, Тейлър. Можеш да идваш, когато пожелаеш.

Замълчахме. Аз се замислих за състоянието на нещата, а Тейлър прелисти книжката на Катул, после вдигна очи и се огледа. Вероятно очакваше да чуе плановете ми.

— Кой е този?

Проследих пръста ѝ, който сочеше към двете стари издания в крайчеца на бюрото ми.

— Гръцки драматург на име Софокъл. Чувала ли си за него?

Тя поклати глава, а аз взех книгата със заглавие „Тивански цикъл“.

— Живял е през пети век преди Христа — поясних. — Имаш ли представа преди колко време е било това?

Тейлър само ме погледна и аз продължих:

— Софокъл е написал три пиеси, получили известност като „Трилогията за Едип цар“.

— За какво се разказва в тях?

— Доста сложен въпрос — промърморих, прелистих книгата и спрях на една строфа от „Едип в Колон“, която ми се стори подходяща.

κακῶν γάρ δυσάλωτος οὐδεὶς

Какво беше това? — попита Тейлър.

— Старогръцки. В превод означава „За злините никой не недостижим“.

— Това ребус ли е?

— Нещо такова. Софокъл е вярвал, че всеки човек се ражда със съдбата си и не може да избяга от нея. Онези, които си въобразяват обратното, са просто глупци. Като Едип.

— Едип е бил глупак?

— Той е бил цар. И си е въобразявал, че е господар на съдбата си. Бил е убеден, че може да разреши всеки проблем със силата на интелекта си.

— Но май не се е получило, а? — подхвърли момичето.

— Едип е задавал много въпроси. За съжаление невинаги е получавал верните отговори.

— Каква е поука от пиесата?

Затворих книгата и се усмигнах.

— В трилогията за Едип има много поуки. Предполагам, че това е една от тях: не задавай въпрос, преди да си убеден, че ще разбереш отговора.

Тейлър протегна ръка и погали корицата.

— Мога ли да я взема?

— Разбира се — кимнах аз и се заех с обясненията. Показах ѝ английския превод на всеки пасаж, обясних ѝ как се ползват обяснителните бележки в края. Тя кимна и сложи Софокъл върху Катул.

— Благодаря. Падам си по тези неща.

— И аз. Карат те да мислиш.

— Искаш ли да чуеш какво си мисля в момента?

— Давай.

— Запитах се: Дали този мъж си има приятелка?

— Много интересно — промърморих.

— Имаш ли си?

— Какво?

— Приятелка.

— Забрави ли какво ти казах току-що за въпросите?

Момичето се усмихна. За пръв път, откакто беше седнала насреща ми, заприлича на дете. На стопроцентово дете. Това ми хареса.

— Какво искаш да знаеш? — попитах.

— Защо вече не излизаш с мама?

— Моля?!

— Тя ми каза, че едно време сте били гаджета.

— Майка ти е омъжена. За втори път.

— Това ни е известно.

— Стига, Тейлър!

Тя се засмя, тялото ѝ се размърда на стола. Забелязах някаква татуировка от вътрешната страна на китката ѝ. Приличаше на плод. Праскова, или нещо подобно.

— Искаш ли да чуеш какво тя каза за теб? — попита момичето.

— Ние сме стари приятели.

— Знаем. Искаш ли да чуеш?

Въздъгнах, опрях лакти на бюрото и обхванах брадичката си с шепи.

— Не искам. А ти имаш ли си приятел, Тейлър?

— Сменяш темата, а?

— Точно така. Имаш ли?

Момичето сведе очи и притисна двете книги до гърдите си. Косата ѝ бе разделена на път като на майка ѝ.

— Не се привързвам лесно.

Дадох си сметка, че не биваше да ѝ задавам този въпрос. С десет секунди закъснение, както обикновено.

— Но имаш приятели, нали?

— С някои хора разговарям всеки ден.

— Как наричаш тези хора?

— Хора, с които разговарям всеки ден.

Очите ѝ пропълзяха нагоре към лицето ми. В тях проблесна раздражение, бузите ѝ поруменяха.

— Искам да ме оставят на мира. Също като теб.

— Като мен ли? — учудих се аз.

— Разбира се. Ти не си женен, работиш за себе си. Струва ми се, че си доста самотен.

Не бях сигурен дали ме напада. Но ако го правеше, то положително се дължеше на озлобление или на стара обида. И в двата случая нямаше проблем. Тя бе дете, а аз бях живял сам достатъчно дълго, за да мога да се справя с всякакви трикове.

— Външният вид понякога лъже, Тейлър.

— Самотният човек често може да бъде открит в най-голямата бльсканица.

— Това пък откъде го взе?

— Сама го измислих.

— Не е зле. Може пък Софокъл да не е чак толкова сложен за теб. Но нека те попитам нещо друго.

— Казвай.

— Обичаш ли сладолед?

— Да.

Каза го с нежелание, но все пак беше „да“. Сладоледът обикновено е достатъчен, за да затвори страницата. Поне за децата. При възрастните не е толкова лесно.

— На ъгъла продават най-хубавия сладолед в града.

Изправих се. Момичето ме последва със Софокъл и Кагул в ръце. Изгасих лампата и излязохме. Тейлър проговори някъде към средата на коридора.

— Забрави да заключиш.

Едва се въздържах да не изругая. Върнах се и заключих. После двамата тръгнахме към сладкарницата.

Насочихме се към „Бобтейл“ — старо заведение на ъгъла на „Бродуей“ и „Сърф“. Вътрешността му беше почти запълнена от продълговат мраморен бар, зад който шеташе персоналът с бели престилки. Отзад приготвяха прекрасен ръчно разбит сладолед. Тейлър си поръча шоколадов със сода. Човекът зад бара взе една висока чаша с емблемата на „Кока-кола“, постави я под металната фуния и натисна ръчката. Една трета от чашата се напълни с течен шоколад. Върху него кацнаха три големи топки сладолед, полети с газирана вода от автомат с черна дръжка. Човекът разбърка сместа с дълга лъжичка и прибави към нея разбита сметана с черешка отгоре. Тейлър улови чашата, която се плъзна по мраморния плот, и ловко свали опаковката на дълга сламка. Отново ми заприлича на дете.

— Ти няма ли да си вземеш нещо?

Поръчах си топка ванилов сладолед в порцеланова чаша. Това я успокои и тя доволно заби сламката в коктейла си. Три минути покъсно сламката ѝ опря в дъното на чашата. Помолих бармана за лъжица и ѝ я подадох. Тя старателно обра сладоледа, останал по дъното.

— Хубав беше.

— Нали ти казах?

Тейлър отмести чашата и се обърна към мен.

— А сега ще поговорим за мама, нали?

— Разбира се.

Станах и я поведох към една масичка до прозореца. Настанихме се на столове, изработени от тънка бяла тел. Четиринайсетгодишната хлапачка остана на бара заедно със сладоледа си. Пред мен отново седеше Тейлър Удс — дете с проблемите на възрастен човек.

— Явно си на мнение, че майка ти има проблеми — рекох. — Разкажи ми за тях.

— Тя каза, че знаеш.

— За втория ти баща?

— Аха.

За пръв път усетих пукнатина във фасадата. Появи се като леко потрепване в гласа, после в долната ѝ устна и се настани в очите. А те се сведоха към пода.

— Харесваш ли втория си баща?

Слабичките рамене леко се присвиха. Но и това беше достатъчно.

— Страхуваш ли се от него?

Тя поклати глава.

— Страхуваш се за майка си?

Мълчание.

— Няма нищо лошо да се страхуваш за майка си, Тейлър. За себе си също.

— Не съм казала такова нещо.

— Добре.

— Не се страхувам от него. — Замълча за миг и добави: — Но ти няма да ме разбереш.

Помислих си за човека, който преди години се наричаше мой баща. За мъртвешката тишина в един апартамент, нарушена от стъпки пред вратата и приглушени гласове в антрето. Заплашителни и опасни шумове, които карат десетгодишното момче да пропълзи през кухнята и да се измъкне навън, под лъчите на залязващото слънце. Скитах по улиците на квартала до късно, прибирах се чак след полунощ, след като на няколко пъти се осведомявах за часа от случайни минувачи. Когато пораснах, стана по-лесно. Пак бродех по улиците. Слушах Брус, пиех бира и се биех с когото ми падне. За мен това беше нормално. Знаех значението на думичката „татко“ по-добре от другите деца. Много повече от това, което би трябвало да знае хлапето срещу мен. Или поне така си мислех.

— Той какво прави на майка ти, Тейлър?

Тя погледна навън, към оживлението на Бродуей. Покрай витрината мина млада двойка, хванати за ръце. Помежду им имаше количка с бебе. Изглеждаха щастливи, но моята малка приятелка явно не забеляза това. Тя леко въздъхна, избърса една сълза от бузата си и очевидно се ядоса на слабостта си.

— Убива я — промълви. — Убива мама малко по малко и никой не може да го спре.

Пукнатината отново се появи. Прекалено широка, за да бъде пренебрегната. Непосилна за дете, което иска да я премахне в движение. Сълзите рукнаха. По бузите, надолу към брадичката, а оттам на масата. Останах с впечатлението, че когато е само, това момиче плаче много и изобщо не му пука от този факт.

— Кога за последен път? — попитах.

Тя взе една салфетка и издуха носа си. Погледнах към момчето зад бара. Още един тийнейджър. Притиснал джиесема към ухото си, той беше забравил целия свят.

— Постоянно — промълви Тейлър. — Понякога всеки ден. После настъпва пауза, след която става още по-лошо. Понякога съм сигурна, че ще умре. Но тя оживява, поне засега.

Прииска ми се да докосна ръката ѝ. Но вместо това потърсих начин да се измъкна.

— Прибери се у дома, Тейлър. Не казвай нищо на майка си. Скоро ще се отбия да поговоря с нея.

— Кога?

Сълзите пресъхнаха толкова бързо, колкото се бяха появили. Тя избърса лицето си, сгъна салфетката и я постави на масата.

— Когато го няма — отвърнах.

— Следващата седмица със сигурност няма да го има. В сряда или четвъртък вечерта.

— Откъде знаеш?

— Ще бъде в центъра, на някакво тържество на кмета. Мама трябваше да ходи с него, но се разболя.

— Какво означава това?

Тейлър вирна брадичка, очите ѝ се присвиха. Изведнъж престана да прилича на майка си.

— Означава, че снощи се прибра у дома и размаза лицето ѝ. Няма как да я покаже на колегите си.

— Много ли е зле?

— За какво мислиш, че съм тук?

— Добре — кимнах аз. — Другата седмица ще се отбия и ще помислим за някакъв план.

— Аз вече имам план — каза тя.

— Какъв?

— Ти ще го убиеш — обяви с равен глас Тейлър. Все едно Джони Удс вече е труп, а тя само съобщаваше новината.

— Никой никого няма да убива, Тейлър. Ясно ли е?

Момичето отново вдигна глава и аз изведнъж изстинах.

— Ти няма да си в къщата. Не знаеш нищо.

Придърпах стола си напред, нарушавайки личното ѝ пространство.

— Нима си въобразяваш, че е толкова лесно да убиеш някого?

Раменете ѝ се свиха.

— Не е, повярвай ми. Майка ти знае ли за това?

Тя поклати глава.

— Добре. Другата седмица ще поговоря с нея. Дотогава няма да предприемаме нищо.

Помислих, че отново ще се разплаче. Или ще навлезе в подробностите на плана за вкарването на един куршум в главата на Джони Удс. Не се случи нито едното, нито другото. Тейлър стана и излезе на улицата. Платих сладоледите и я последвах. Чакаше ме на ъгъла. Нямахме какво повече да си кажем и аз я качих в едно такси. Продиктувах адреса на шофьора и му платих таксата плюс двайсетачка отгоре. После тръгнах пеша по Бродуей. Мислех за младата си приятелка и за убийството, което беше замислила.

Много хора не биха приели сериозно заплахите на едно четиринайсетгодишно момиче. Но аз не бях от тях. Детето може да натисне спусъка толкова лесно и спокойно, колкото всеки друг. Понякога дори по-лесно. Знаех го, защото ми се беше случвало. Почти.

Нощем винаги беше най-зле. Особено когато допусках грешката да заспя, преди да се е върнал. После той се прибираше и тръгваше да ме търси. Нещата бяха малко по-добре, когато по-големият ми брат Филип беше там. Дори когато го сритвах да си трае.

И в двата случая старецът получаваше това, което иска. Караше ме да застана във всекидневната и ме оглеждаше. Достатъчно близо, за да усетя алкохолния му дъх. Днес вече знам, че така мирише алкохолът. Но тогава си мислех, че така мирише боят. В комбинация с дъх на цигари, пот и страх. Моят старец се страхуваше от почти всичко голямо в живота. Това беше първопричината да бъда там, във всекидневната. В три сутринта. Никакъв страх от страна на татко. Там той държеше нещата под контрол.

Избираше темата. Без значение каква. Може би я определяше по начина, по който го гледах, когато ме измъкваше от леглото. Нямаше значение дали се опитвах да бъда твърд. Започваше да крачи напред-назад и да ми задава въпроси.

За голям пич ли се мислиш? Ей сега ще ти покажа какво значи да си пич.

Не си въобразявай, че ще ти се размине с глупостите, които пробутваш на останалите.

Аз не бях чак толкова умен, а той най-добре знаеше това. Едва се справях със спорта, учението и всичко останало. *Проклет измамник!*

След това определение той се приближаваше до мен и чакаше да се свия в очакване на удара. *Кого си въобразяваш, че лъжеш?*

Въпросът нямаше значение. Отговорът — също. Правилен отговор нямаше. Никой и нищо не заслужаваше отговор. Аз знаех това. Но той продължаваше да задава въпроси на все по-висок глас. В крайна сметка се опитвах да дам някакъв отговор. Когато пораснах, започнах да разбирам, че това е грешка. Която той очакваше. Спираше да крачи напред-назад и заплашително се навеждаше над мен.

— Какво каза?!

С крайчеца на окото си виждах мама с молитвена броеница в ръце, която хем се обръщаше към бога, хем молеше татко да ме остави на мира и да си ляга. Никакъв шанс. Давах поредния отговор и чаках. Прекрасно знаех какво ще последва, но не преставах да се учудвам. От бързината и жестокостта на камшичния удар. Смразяващо шумен. Отначало в ушите ми, а после като експлозия върху цялото ми лице. Бели светкавици под спуснатите клепачи. Всичко това бе предизвикано от удар с разтворена длан. Първият удар. Който винаги болеше повече от останалите може би поради огромния шок. Когато бях на седем, просто плачех. Когато пораснах малко, започнах да проявявам стоицизъм. Но това беше без значение. Следващият удар идваше, независимо от моята реакция. Вероятно по тази причина и той гледаше да не мисли за първия. Най-често го нанасяше с полусвит пестник, някъде по главата. После се включваха здраво стиснатите юмруци. Един удар, втори. Канонадата продължаваше, докато падна. След това всичко беше наред. Старецът беше удовлетворен. Изръмжаваше нещо на майка ми и отиваше да си легне. Мама ме питаше искам ли чаша чай. Казвах „не“, излизах от всекидневната и се връщах в леглото.

Чувах тежкото му дишане отгатык. Между нас имаше само една тънка преграда и живот, изпълнен за съжаление.

На другия ден никой не споменаваше за нощните ми премеждия. На по-другия, също. Нито аз, нито дори Филип. Просто седяхме и чакахме. Да пораснем достатъчно, за да можем да се махнем. Или да го убием. Днес съзнанието ми беше концентрирано именно върху втората възможност. В онези години убийството ми се струваше съвсем реално. Също и днес. Дори още по-реално. Затова приех сериозно думите на Тейлър. Трябваше да направя всичко възможно да съхраня детството на едно дете.

На другата сутрин се събудих, погледнах часовника и се усмихнах. После придърпах телефона.

— Какво?

Фред Джейкъбс звучеше така, сякаш беше заспал преди пет минути.

— Събуди се, Фред.

— Кели?

Дочух силно изтракване, последвано от сподавени ругатни. Фред беше изпуснал телефона. После в слушалката отново прозвуча гласът на любимия ми репортер.

— Какво ти става, по дяволите? Сериозно те питам!

— Защо?

— Днес е събота, шест и половина сутринта! По това време нормалните хора спят!

— Ставай от леглото, Фред. Излез да потичаш.

Ново тракане, после линията се успокои.

— Какво искаш, Кели?

— Винс Родригес и Дан Мастърс.

Джейкъбс не отговори. Аз оставих мълчанието да натези и едва тогава добавих:

— Вчера ги срещнах на „Белмонт“ и „Уестърн“. Попитаха ме какво знам за Джони Удс.

— Мислиш, че съм бил аз, така ли?

— Знам, че си бил ти, Фред. Никой друг не се занимава с Удс.

По принцип Фред Джейкъбс беше страхотен лъжец, но в шест и половина сутринта явно не беше във форма.

— Добре, Кели — въздъхна той. — Може и да съм се изпуснал.

— Бас държа, че е така.

— Съжалявам.

Чух драсването на клечка кибрит, последвано от дълбоко вдишване. Фред Джейкъбс беше запалил първата си отрова за деня.

— Какво очакваш? — попита той и издуха дима в слушалката. — Знаеш как стават тези работи. Освен това обичаш да се мотаеш там.

— Така ли мислиш?

— О, да. Направо те сърби, Кели. Само че вече нямаш значка, с която да се почешеш.

— Благодаря, Фред. Това ще си го запиша. Но следващия път си дръж езика зад зъбите.

— Не се тревожи! — изръмжа Фред, очевидно ядосан от мисълта, че някой може да се усъмни в журналистическия му морал. Същият, за който само преди десет секунди беше признал, че е престъпил.

— Добре, Фред. Трябва ми малко повече информация.

— Знаех си аз!

— Няма да боли, обещавам ти. Някогашен репортер на „Сън-Таймс“, казва се Роулингс Смит. Познаваш ли го?

— Това има ли нещо общо с моя материал?

— Би могло да има.

Джейкъбс се замисли за миг. Явно се питаше как да се добере до сензационната новина без моя помощ.

— Той е в Джолиет. Работи във вестник, който се казва „Таймс“.

— Никога не съм го чувал.

— Не е точно като „Ню Йорк Таймс“. Няма никакъв рейтинг в Джолиет. А това не е хубаво.

Ново смукване от цигарата, последвано от хрипове в белите дробове.

— Как се е озовал там? — попитах.

— Не съм сигурен.

— Не си ли чул нещо?

— Чувам куп неща.

— Лоши?

— Ако са добри, хора като мен изобщо не ги чуват.

— Никакви подробности, така ли?

— Мислиш да се срещнеш със Смит?

— Още не съм сигурен.

— Попитай го сам. Аз не го познавам и не желая да се забърквам.

Реших, че това поведение е достойно. Поне за човек като Джейкъбс.

— Благодаря, Фред. Ще ти звънна, ако се добера до нещо.

Затворих, а после набрах „Справки“ и поисках указателя на Джолиет, щата Илиной. Оказа се, че в него няма абонат на име Роулингс Смит. Набрах номера на „Джолиет Таймс“. Сънлив женски глас отговори чак на петото позвъняване. Обясних, че репортер на име Смит ми е оставил визитната си картичка, за да ме интервюира. Жената ме информира, че въпросният репортер работи само през уикенда и ще бъде в редакцията след девет. Усмихнах се за втори път, станах от леглото и започнах да се обличам.

Джолиет се намира на около шейсет километра от Чикаго. Затворът беше единствената му забележителност. Нали помните Джолиет Джейк от „Блус Брадърс“? Той беше лежал в местния затвор „Стейтвил“, събрал под един покрив две хиляди от най-гадните обитатели на щата Илиной. Насочих колата покрай високите му стени и продължих напред. Редакцията на „Джолиет Таймс“ се намираше в центъра на града. В дъното на празния нюзрум имаше остъклена кабинка, а в нея се беше настанил старият криминален репортер, който ми трябваше.

— Викай ми Смити — рече той.

Съгласих се.

— Благодаря, че ми отделяте от времето си, Смити.

Бях му се обадил предварително с молба да си поговорим. Той не попита защо и аз не му казах. Сега беше тук и чакаше продължението.

— Нямах проблем, мистър Кели. Какво мога да направя за теб?

Представих си го трийсет години по-млад. Кестенява коса, остри черти и сини очи, искрящи от интелигентност. Днес това отдавна го нямаше, погубено от алкохола и цигарите. Един живот, тотално разбит от новините и късите срокове.

— Интересува ме една ваша статия.

— Цял живот съм бил репортер, синко. Написал съм много материали.

Смити изглеждаше леко разочарован, а аз се почувствах леко тъп. Репортерът издърпа най-долното чекмедже на бюрото си, извади кутийка „Бъд“ и напълни една водна чаша. Ентусиазмът му изобщо не

намаля от факта, че в чашата имаше повече топла пяна, отколкото бира. Ръката му я наклони в моя посока, после я поднесе към устата. Половината от съдържанието ѝ изчезна.

— През уикендите шефовете не обръщат внимание на тези неща и аз се възползвам — обясни Смити. — Искаш ли?

— Не, благодаря. Между другото, как се озовахте тук?

— Имаш предвид този рай?

— Сигурен съм, че си има и добри страни.

Той наля остатъка от бирата в чашата си и изчака пяната да спадне. Аз чаках заедно с него.

— Е, не е точно това, което човек си представя за завършек на кариерата си — поде Смити. — Бях на трийсет и две, по дяволите. Преди цели трийсет години!

Седна на ръба на стола и праметна крак върху крак. И двата кльощава. Обувката му увисна във въздуха и започна да отмерва някакъв ритъм, който звучеше в главата му.

— Трийсет и две... Собствена рубрика в „Сън-Таймс“, телефонни обаждания от Ню Йорк. От „Нюзуик“ ми бяха хвърлили око. Знаеш ли, че бях номиниран за „Пулицър“?

В очите му проблесна нещо като предизвикателство.

— Не, не знаех. Моите поздравления. — Казах тези думи с неутрален глас, за да поддържам разговора. Старецът не беше глупак и без съмнение разбираше, че изобщо не ме интересува неосъществения му „Пулицър“. Освен това знаеше, че съм длъжен да слушам, и продължи:

— От Първи общински съвет замириса на корупция. Съветникът се казваше Франк Реймънд.

— Чувал съм това име, но нищо повече — вметнах аз.

— Това беше преди твоето време — кимна репортерът. — Беше от старомодните фукльовци — лимузини, копринени костюми, пури и всичко останало. По онова време Първи общински съвет беше задръстен от евреи. Май е така и до днес.

Кимнах, но Смити не ми обърна внимание и продължи:

— Както и да е. Но този Франки си падаше по секса. За съжаление с малки момиченца.

— Чакай — вдигнах ръка аз. — Помня този случай.

— Така и очаквах — изкикоти се старият репортер.

— Някъде около 1975-а.

— Точно така. Дори успях да го щракна с едно дете. Разбира се, в онези години не използвахме снимките по начина, по който го правят днес.

— Обзалагам се, че е така.

— Хвърли едно око на изрезките. Материалът не слезе от първа страница в продължение на две седмици. Отначало бяха само сексуалните му предпочитания, но после той пропя и това доведе до разбиването на най-голямата верига за детска порнография в Средния запад. Ченгетата ме захранваха с информация през цялото време, защото аз бях този, който ги светна за Франки. И попаднах сред номинираните. По дяволите! След този материал беше приет нов закон за детската проституция.

Погледът на възрастния мъж се вдигна към рамото ми и продължи нагоре. Оставих го на спокойствие със спомените.

— Франки го заключиха за две години — промълви след кратката пауза той. — На лек режим, в един от онези затвори, дето приличат на кънтри клубове.

— Какво беше неговото мнение по въпроса?

— Така и не получих възможност да го попитам. Глътна една порция белина месец след като влезе в затвора.

Смит се закашля и се изхрачи върху една салфетка. Разгледа внимателно хракката, после сгъна салфетката и я прибра в джоба си.

— Оказа се, че това беше върхът в кариерата ми. По онова време бях убеден, че тя едва започва, но се оказа, че това бил краят.

— Как се озовахте тук? — отново попитах аз. Но този път получих отговор.

— Летях нависоко още година-две. От кметството ме обичаха главно защото си мислеха, че съм тяхна собственост. Всъщност хората на Уилсън първи ме насочиха към Франки. Не този Уилсън, който управлява в момента, а баща му. Беше съветник в Десети общински съвет.

— Чувал съм за него.

— Разбира се, че си чувал. Червендалест, побелял, с пръстен на кутрето. Не успя да стане кмет, но управляваше градския съвет на Чикаго през седемдесетте. Както и да е. Та той искаше да осигури

председателския стол в Първи общински съвет за свой човек, но Реймънд му попречи.

— И затова той го хвърли на пресата?

— По-специално на мен. Проверих внимателно сигнала. Но всичко беше истина и затова приех.

Кимнах и се замислих за Фред Джейкъбс — за зелените му панталони и бели чорапи, за двата му пулицъра. В Чикаго нещата трудно се променят.

— Бяхте ли близък с бащата?

— Никой не беше близък с негово превъзходителство. Но за известно време имах един телефон, на който можех да го търся. После се озовах в черния списък.

— Как?

— Няма да повярваш.

— И все пак?

— Стана заради пожара. Онзи, големия пожар от 1871-ва.

Наострих уши.

— Чувал съм за него.

— Разбира се, че си чувал. Ела, ще ти покажа нещо.

Репортерът стана и ме поведе по покрит с линолеум коридор. Влязохме в някаква задна стаичка, запълнена с кашони. До вратата имаше дървена кантонерка — от онези, които бях виждал като дете в обществената библиотека. Смити издърпа второто чекмедже и извади някаква папка.

— Ей тази статия — промърмори той. — Да четеш и да плачеш. Тя е моят билет за страната на неудачниците.

Изрезката беше поставена в пластмасова папка. Същата, която бях измъкнал от хранилището в историческото дружество и която беше станала причина да се разходя до Джолиет. Опипах копието на дружеството в джоба си и прочетох заглавието на глас:

ЗАБРАВЕТЕ КРАВАТА НА О'ЛИЪРИ.
МАЙ БИКЪТ НА УИЛСЪН Е РИТНАЛ ГАЗЕНИЯ
ФЕНЕР

Подзаглавието отдолу гласеше:

Две стари фамилии замесени в конспирацията около големия пожар в Чикаго.

— Изглежда съвсем невинно — промърмори Смити и запали цигара. — Просто една стара история, на която попаднах. Налудничавата хипотеза, измислена не от друг, а от Майки Фин!

— Кой Майки Фин? Онзи от популярния лаф „Да ударим по едно при Майки Фин“?

— Именно. Той е бил от Чикаго, не знаеш ли?

Поклатих глава. Смити изпусна облак синкав дим и махна парченце тютюн от езика си.

— Метър и петдесет, собственик на кръчмата „Самотна звезда и палмова градина“. Хубаво име, а? Чак в дъното на улицата, известна като „Алея на уискито“.

— „Алея на уискито“?

— Днес там се намира Чикагската градска библиотека. Както и да е. По онова време Майки бил просветител. Учил местните хлапета как да измъкват портфейли, а после ги е пускал между пийналите си клиенти.

— Срещу съответния дял, предполагам.

— Истински герой от „Оливър Туист“. Изобретил специално питие, мръсникът. Нарекъл го „Специалитетът на Майки Фин“. Когато някоя от сервитьорките докладвала за клиент с дебела пачка, човекът незабавно получавал едно питие гратис, независимо дали го иска, или не. После се събуждал на някоя тъмна уличка без портфейл и без пари. И то при положение, че Майки е проявил великодушие.

— Типично за Чикаго — кимнах аз.

— Шантав град — промърмори Смити, пое нова порция рак и я изпусна обратно под формата на тютюнджийска кашлица. — Господи, как ми липсва понякога!

Той хвърли фасата на пода и го смачка с обувката си.

— Добре, достатъчно. Вероятно искаш да разбереш как Майки попада в материала ми.

— Бъдете така любезен.

— Ето как става работата. Някъде около 1895 година Майки Фин пуска слух, който бързо се разпространява из града. А именно, че

големият пожар е бил подпален от Чарлс Хюм — по онова време собственик и издател на „Чикаго Таймс“. През 1872 година той става кмет и възстановява града. Фамилията Кели е ирландска, нали?

Кимнах.

— Такъв е бил и Майки Фин. Сега е моментът да ударя един „Джеймисън“, ако разполагах с тази марка. Но това време отдавна отмина.

Извадих две кутийки топла „Бъд“ от бюрото на репортера. Смити одобри идеята и измъкна шише бърбън „Ген Хай“. То беше без капачка, но репортерът не се смути от този факт, допълни чашите с бира и изгълта своята. Аз отпих от моята. Той любезно ме изчака да преглътна и продължи разказа си:

— Хюм ненавиждал ирландците. Знаеш ли, че написал уводна статия, в която призовавал градските власти да ограничат притока на имигранти, като ги избесят на уличните стълбове?

— Звучи далновидно — рекох. — Но къде тук се вписва фамилията Уилсън?

Репортерът вдигна ръка, призовавайки ме към търпение.

— Прапрадядото на сегашния кмет, който носи същото име. Джон Джулиъс Уилсън.

— Поредната семка на клана.

— Така е. През 1870-а той е дрипав ирландец, току-що слязъл от кораба. Като хиляди други. Но не съвсем. Според Майки Фин току-що излюпеният имигрант Уилсън се сприятелява с мистър Чарлс Хюм. Влиятелен приятел, който му предлага да се залови с недвижими имоти.

— И?

— Уилсън става подставеното лице, което започва да изкупува терени за Хюм и „Таймс“. Главно в ирландската част на Чикаго.

— Където се намира и оборът на О'Лиъри?

— Точно така. Изкупуват земята на безценица и...

— Решават да я прочистят с помощта на пожар, а после да я продадат на висока цена.

— Именно — усмихна се репортерът. — А същевременно да изгорят и ирландците. Казах ли ти, че Хюм е мразел ирландците?

— Да. И аз си го отбелязах. Но Джон Джулиъс Уилсън също е бил ирландец.

— Което не означава, че е давал мило и драго за зеления цвят на знамето — отвърна възрастният репортер и забарабани по птичата клетка, която би трябвало да се нарича гръден кош.

— Тенденция, която вероятно не е избледняла с течение на времето — отбелязах аз.

Смити подсвирна през една дупка в зъбите си, след което изплю останалата част от историята.

— Осми октомври 1871 година. Плановете са на масата, клечката е драсната. Но възниква един проблем.

— Вятърът? — вдигнах глава аз.

— Браво, младежо. Знаеш си урока. Да, вятърът... Със скорост шейсет километра в час. Огънят обхваща целия град. Изпепелява го до основи. Но хората, за които говорим, излизат от ситуацията ухаещи на рози.

— Значи Уилсън и Хюм са забогатели, така ли?

Смити сви рамене.

— Фин не е особено прецизен с числата, но твърди, че всеки от тях е изкарал по един милион долара.

— Но това ги е превърнало в...

— В Чикаго? През 1871-ва?

— Основите на една империя — промълвих аз.

— Ето го доказателството — кимна Смити и махна към голямата снимка в ъгъла. На нея беше запечатан внушителният градски център на Чикаго. — В общи линии това написах в онзи материал през 1978 година. Без да засягам произхода на парите. Стилът беше лек и забавен, като за неделно издание.

— Но не повярвахте, нали?

— На какво да повярвам? Пуснахме го на първи април, Деня на шегата. Редакторът прецени, че ще предизвика достатъчно смях.

— Ама не стана така.

— Не съм разговарял с никого от петия етаж преди публикацията. Нито пък си направих труда да проверя кого ще настъпя. — Смити издърпа изрезката от плика и погали пожълтялата хартия.

— Как реагираха?

Усмивката на стареца се разкриви, от устата му излетя лека въздишка.

— Една вечер се прибирах от работа след късно дежурство. Спрях на един светофар между „Чикаго“ и „Холстед“. Изведнъж засвяткаха сини лампи, завиха сирени. Ченгетата ме обвиниха, че съм пиян. После претърсиха колата ми.

— Дрога? — вдигнах вежди аз.

— Не. Аз пия бира и уиски. Днес малко повече. Може би защото приближавам неизбежната дупка в земята. В онези дни беше друго. Дори изневерих на съпругата си. Връзката ми продължи по-малко от шест месеца. Но дрога? Не! Никога през живота си. Щеше да им бъде доста трудничко да го докажат.

С приближаването на финала Смити видимо се стегна. Аз го погледнах в очите и окуражително кимнах.

— Вкараха ме в дранголника. По едно време влиза онази невестулка прокурорът. Той е главният мръсник.

— Джералд О'Лиъри?

— Позна. Гледам, че носи в найлонов плик полуавтоматичен пищов, двацет и пети калибър. По онова време им викаха „Специалитет за събота вечер“. Май и днес им викат така. О'Лиъри заяви, че са го намерили под седалката в колата ми. Бил използван при въоръжен обир с изнасилване, станал само на три пресечки от мястото. Разбира се, жертвата вече ме беше разпознала на снимка. По-късно разбрах, че е обикновено момиче, работничка в някаква фабрика. Предполагам, че лесно са я обработили.

— Той предложи ли ви сделка?

— О, да. И ми обясни защо я предлага. Предупреди ме да си държа задника далеч от пожара, за да не се опаря отново. И се усмихваше, негодникът! Сигурно му е било много смешно!

Представих си как младият О'Лиъри се докарва на стария кмет и разпъва на кръст Смит.

— Аз напуснах „Сън-Таймс“, а те свалиха обвиненията — обобщил възрастният репортер. — Разбира се, направиха нужното жена ми да разбере всичко. В резултат тя ме напусна заедно с двете ни деца, след десетгодишен брак. Аз си прибрах пишещата машина и хванах пътя. Такава беше сделката. Един живот да отиде в канала.

— Нямахте ли оферти от другите големи вестници?

— По онова време на петия етаж имаше една доста популярна приказка: *Намрази ли те старият Уилсън, ще те мрази до гроб.*

Пуснаха новината където трябва и аз станах прокажен. Никой не искаше да ме вземе на работа. В крайна сметка се озовах тук. Не знам как. Не зададох никакви въпроси. Трийсет години по-късно редовно си получавам чека. Пия си бирата, размразявам си вечерята и зяпам И Ес Пи Ен. Май това е всичко, което очаквам от живота.

— Страхотна история.

— Става за филм — кимна Смити. — Освен ако не си принуден да я изживееш.

Допих бирата си и станах. Възрастният човек стори същото.

— Но защо са ви причинили това?

— Това е въпросът, нали? Цялата им банда се парализира от страх заради един слух. Дело на шибания Майки Фин.

— Сигурен ли сте в това? — вдигнах вежди аз.

— Кой знае — сви рамене Смити. — И на кого му пука? Стари работи. Всъщност ти защо изобщо се появи тук?

Бюрото помежду ни беше отрупано с архивни материали, изрезки и ръкописни бележки. Някъде сред тях се криеше заплахата. Достатъчно сериозна, за да уплаши влиятелни хора. Достатъчно сериозна, за да разбие кариерата, а след това и живота на човека срещу мен. Извадих копието на статията му от джоба си и го поставих най-отгоре върху купчината. Смити го погледна, след това вдигна очи към мен.

— Значи през цялото време си знаел, а?

Кимнах, а след това му разказах за старите поземлени архиви и за компанията, носеща инициалите на Уилсън.

— А корпоративните архиви са изгорели в пожара, нали? — попита Смити.

— Така каза моят човек.

Смити докосна с палец долната си устна. Усетих как инстинктите му се пробуждат.

— Много удобно — промълви той. — Ако в тази история има някаква истина, те би трябвало да прехвърлят собствеността в други ръце непосредствено след пожара. А не да правят компания с инициали Дж. Дж. У., която започва да изкупува имоти.

— И цялата работа щеше да се потули.

— Напълно възможно. След пожара е царял пълен хаос. Я седни!

Смити придърпа два стола към компютъра и пръстите му затичаха по клавиатурата.

— Мога да вляза в корпоративните архиви на Илиной — поясни той. — Я да видим дали ще открием твоята фирма.

Набра инициалите Дж. Дж. У. и зачака. Не след дълго на екрана се появиха няколко реда.

— Единствената компания с инициали Дж. Дж. У. е създадена през 1983 година — обяви той. — Търгува с килими.

— Не са нашите хора.

— Не са — кимна Смити и се обърна да ме погледне. — Твоята компания май е изчезнала. — Дишаше с известно затруднение и това го принуди да посегне към чашата.

— Добре ли сте? — попитах.

— Разбира се. Но отдавна не бях изпитвал тая тръпка. Няма нищо по-възбуждащо от надушването на новина!

— Удоволствие, а?

— Много по-опасно от удоволствие, синко. Поне от моя гледна точка.

Смити остави чашата. Атмосферата внезапно се затопли. Сякаш бе направено предложение, което нямаше начин да не бъде прието.

— Нека ти задам един въпрос — погледна ме той. — Защо ровиш в тая работа? Искам да кажа, че ако е вярна, от нея ще излезе страхотен материал.

— Мислите, че има и още нещо?

Смити кимна.

— И много ви се ще да го откриете?

— Някой е умрял, нали?

— Наистина ли мислите, че биха стигнали до убийство?

Смити облиза пресъхналите си устни, отпусна ръце и промърмори:

— Ела.

Заведе ме обратно в стъклената си кабинка. В нюзрума се беше появил някакъв репортер, който чукаше на компютъра в дъното. Смити прибра уискито, извади ключ и отвори най-долното чекмедже на бюрото си. Надникнах вътре и зърнах черното дуло на револвер 38-и калибър със сиво тиксо около ръкохватката.

— Незаконен и нерегистриран — промърмори той. — За притежанието му дават най-малко година затвор, ефективно. Но аз го нося навсякъде. Откакто напуснах Чикаго, не се разделям с него.

— От трийсет години?

— Добра идея според момчетата, които ме изпратиха. Не знам дали искаха да ми направят услуга, или просто да ми отнемат съня. — Брадичката му леко клюмна надолу. — Но ето го тук.

Затвори чекмеджето и превъртя ключа. Сякаш с това въпросът приключваше. Но миналото не си отива толкова лесно.

— Имам и още нещо, което може би представлява интерес за вас, Смити — промърморих аз и извадих листчето от джоба си: — Да сте чували за тази книга?

— „Историята на големия пожар в Чикаго“ от Тимъти Шийхан — прочете старецът, почеса се по брадичката и поклати глава: — Не, не бих казал.

Кимнах с глава и зачаках. Смити не попита какво общо има книгата.

— Благодаря за помощта — рекох и протегнах ръка.

— Няма проблеми, синко — стисна я той. — Обади се, ако ти трябва нещо друго.

— Наистина ли?

— Разбира се. Само за две неща искам да те помоля: първо, не споменавай името ми. Вече ти казах, че не искам нищо друго освен една хубава дупка в земята, в която да легна с достойнство и без много шум.

— А второто?

— Ако си решил да закоवेश петия етаж, не спирай на половината път. Сториш ли го, те ще ти хапнат топките на закуска и ще умрат от смях.

От всичко, които чух от възрастния репортер, в това последното изобщо не се усъмних.

Върнах се в града малко след четири следобед. Във фоайето седеше някаква жена с дълго синьо палто и кафяв плик с продукти в краката си.

— Рейчъл Суенсън.

— Уморих се да чакам. Освен това телефона ми го няма в указателя.

— Щях да го намеря.

— Сигурно.

Вдигнах плика с продукти и я поведох напред.

— Как си?

— Уморена и гладна. Освен това умирам от студ.

— Как откри адреса ми?

— Аз съм съдия, забрави ли? Реших, че можем да си приготвим нещо за хапване. Останалото оставям на въображението ти.

— Наистина ли?

— Шегувам се, Майкъл. Нима вярваш, че ще извадиш чак толкова голям късмет?

Погледнах през рамо и срещнах усмивката ѝ. Хареса ми, макар че не знаех защо.

— Трябва да поговорим — добави Рейчъл. — Бях ти дала още десет минути. След това щяхме да разговаряме по телефона. А сега отваряй вратата.

Бръкнах за ключовете от апартамента, опитвайки се да си представя степенята на бъркотията вътре. В главата ми изплуваха доста неприятни картини, но вече беше късно да направя каквото и да било. Поех си дълбоко дъх и бутнах вратата.

— Не е зле, Майкъл. Никак не е зле.

Рейчъл бързо се огледа, после мина покрай мен. С помощта на няколко бързи шута натиках под канапето дрехи, обувки и най-малко една опаковка от пица „Джордано“. От другата страна се претърколи бутилка от бира, която грабнах и поставих на масичката. После

последвах съдийката в кухнята. Тя стоеше с профил към мен и без палто. Пликът с продукти беше на плота, един-два шкафа зеха отворени.

— Знаеш ли кое къде се намира? — попита Рейчъл, без да ме поглежда.

Беше облечена с джинси и бледозелен пуловер. Очите ѝ бяха в цвета на пуловера. Ослепително бели зъби, медни отблясъци в косата, блясък за устни, дискретен руж. Ноктите ѝ бяха добре под държани, с бели връхчета. В момента очаквателно почукваха по кухненския плот.

— Онова там е хладилникът — рекох и магнах с ръка към големия бял сандък, който тихо ръмжеше зад гърба ѝ. — Ако те интересува, в него се съхранява известно количество бира.

Рейчъл затвори шкафовете и насочи вниманието си към моя милост.

— Някога да си готвил тук?

— Разбира се, съдия Суенсън — отвърнах аз, заобиколих я и отново отворих шкафовете. — Специалист съм по закуските. Мога да забъркам омлет от абсолютно всичко. — Спрях и се обърнах да я погледна. — Говоря сериозно.

— Нещо нямам желание да го опитам тоя омлет — направи гримаса тя.

— Първо опитай, пък после говори. Освен това мога да прегорая всяка пържола. Правя спагети, а понякога и кюфтета. Зависи от настроението ми.

— Често ли ти идва настроението?

— Не особено.

— Е, добре. След като се самопоканих, ще се наложи и да приготвя нещо.

— Колко справедливо.

Извадих от хладилника две бутилки „Хайнекен“ и седнах на плота. Рейчъл бръкна в плика и до мен се появила бутилка зехтин, чесън и лук.

— Радвам се, че обичаш спагети, защото това е менюто за тази вечер.

Вдигнах палец в знак на съгласие.

— С кайма?

— С наденица — отвърна тя и отпи глътка бира. — Плюс най-хубавия червен сос, който някога си опитвал.

— Червен сос. Говориш като Тони Сопрано.

— Всъщност научих тази рецепта от един пласьор на Вини Делука — усмихна се Рейчъл.

Вини Делука беше стогодишният кръстник на чикагската мафия. Той със сигурност би харесал жена като Рейчъл — твърда, умна и безкомпромисна, умееща да отстоява позициите си. Много би я харесал. Ако не му се изпречи на пътя, разбира се. В такъв случай най-вероятно би я убил, а тялото ѝ щеше да попадне в багажника на забравена кола някъде из паркингите на летище „О’Хеър“. Нищо лично.

— Познаваш ли Вини? — попитах.

— Не. Но преди няколко години ръководех федералното разследване срещу него.

— Не знаех, че си била прокурор.

Рейчъл извади нож с дълга дръжка от чекмеджето.

— Нима си мислиш, че цял живот съм била съдия?

Отдели две скилидки чесън с плоската част на ножа, а после ги нарязва на дребно. Аз се прехвърлих във всекидневната и пуснах диск на Чарли Паркър. Вълшебният му глас изпълни апартамента. Когато се върнах в кухнята, Рейчъл беше затоплила малко зехтин в тигана и скилидките чесън цвъртяха в него. Приближих се. Тя тихо си тананикаше, кракът ѝ леко почукваше в такт с музиката. Беше хубаво.

— Ще ми кажеш ли как се сдоби с тази рецепта?

Тя хвърли малко лук в тигана, а няколко секунди по-късно и надениците.

— Човекът се казва Томи Тейта. Дребен мошеник, когото обвинихме в измами с пощенски записи. По неизвестни причини обичаше да разговаря с мен.

— Не се и съмнявам — промърморих аз.

Рейчъл си изми ръцете и отвори кутия с домати.

— Един ден ми пъкна някакво листче, докато го водехме на разпит при съдията. От известно време го обработвах за съдебно споразумение. Няколко години по-малка присъда срещу информация за Делука.

— И си смятала, че си струва, така ли?

Рейчъл изсипа целите домати в една тенджера и започна да ги мачка с дървена лъжица.

— Може би. Прочетох бележката в съдебната зала, на банката на защитата. И какво да видя? — Лъжицата ѝ махна по посока на тигана.

— Рецептата на Томи за червен сос?

— Точно. Тейта получи петнайсет години, а аз — неговата рецепта. А сега нека ѝ се насладим.

Отпих глътка бира, докато Рейчъл приготвяше соса. Малко сол и черен пипер. Риган, босилек, ситно настърган морков. На слаб огън.

— Това е всичко — обяви тя. — Сега ще го оставим да се сгъсти.

Извадих си още една бира от хладилника. Прехвърлихме се във всекидневната.

— Е, добре, Рейчъл.

— Много добре, Майкъл.

— Принуден съм да стигна до неприятното заключение, че не си дошла тук да правим секс. Освен ако не те понапия...

Рейчъл наклони бирата си в моя посока и леко намигна.

— Не бъди толкова сигурен.

— Наистина ли?

В гърлото ми се появи буца.

Рейчъл проговори, подбирайки думите си непринудено мило.

— Никол често говореше за теб. Всъщност непрекъснато. А после те видях на гроба ѝ.

— Това едва ли е толкова важно.

— Всъщност наистина е важно. Не бях сигурна, когато се сблъскахме край езерото. Помислих си, че може да е забавно.

— А може би повече от забавно.

— Мислиш ли?

Приблжих се към нея и я целунах. Не бях го планирал, което винаги бе по-добре. Тя затвори очи. Ръцете ѝ останаха отпуснати край тялото. После бузата и погъделичка моята.

— Трябва да поговорим, Майкъл.

— Не сега.

Тя опря длани в гърдите ми и аз я пуснах. Взе бирата си и отпи една глътка.

— Не знам дали моментът е подходящ. Вчера ми звънна един приятел.

— Къде работи той?

— Във ФБР. Специален агент.

— Впечатлен съм.

— Недей да се впечатляваш. Един от неговите колеги работи често с кметството.

— Изхвърля боклука на кмета?

— Знаеш за каква работа става въпрос.

Помислих си за Фред Джейкъбс и „Ястребовото око“.

— По всичко личи, че много хора помагат на кмета да решава проблемите си.

Рейчъл скръсти ръце на гърдите си и заби поглед в безупречно поддържаните си нокти. Закаках, обзет от мрачно предчувствие.

— От вчера насам ти също си част от тези проблеми.

— Как така?

— Приятелят ми твърди, че името ти се споменава в офиса на кмета.

— Там винаги се споменават разни имена.

— Разбира се. На хора, които трябва да бъдат държани под око.

— А каква е ролята на ФБР?

— От време на време хвърлят по едно око. Проверки със задна дата, финансови ревизии. Зависи от сигнала.

— Приятно е да узнаеш, че Биг Брадър е жив и здрав. Я ми кажи, колко съм спечелил миналата година?

— Моят човек казва, че е пренебрежимо малко, за да си губят времето.

— Съкрушен съм.

— Би трябвало. Но както и да е. Засега можеш да бъдеш спокоен. Но бих искала да знам какво си направил, за да ядосаш кмета?

— Мисля, че става въпрос за обикновена параноя.

— Дори да е така, все пак искам да поговорим на тази тема.

— Ама аз не искам.

— Твоя работа — сви рамене Рейчъл. — Но не забравяй на какво е способен кметът.

— Ти май не си му фен, а?

— На какво по-точно? На „Империята на злото“? О, я стига! Този човек е жесток, безскрупулен и абсолютен диктатор!

— Но едновременно с това и благонамерен, нали?

— Точно. Стига да не го заплашваш. Но ти по някакъв начин си успял да постигнеш именно това.

Отпих глътка бира и попитах:

— Това възбужда ли те?

— Ще свърши работа — промърмори тя и се премести по-близо.
— Поне засега.

Опрях длан в нейната. После преплетох пръсти с нейните. Един по един. Устните ни леко се докоснаха. Веднъж, втори път. Леко се наклонихме един към друг. Люшнахме се, макар и в седнало положение. На канапето насред всекидневната ми. Навлязохме в изненадващ и за двамата ритъм. Но въпреки това беше хубаво. Сякаш имаше какво да очакваме и нямаше защо да бързаме. Усетих как тя протяга ръка и оставя бутилката на масичката зад гърба ми. Помислих си, че трябва да дръпна пердето. После тя се раздвижи и аз престанах да мисля за друго.

19

Сосът отначало забълбука, после загоря. И на двамата не ни пукаше. После хапнахме овесени ядки. Направо на килима във всекидневната. Облечена в една от моите ризи, тя пиеше кафе. Аз предпочетох чай. Всичко изглеждаше идеално. Поне засега.

— Мислиш ли, че ще се получи? — попита тя.

— Кое?

— Добър въпрос.

— Защо не оставим нещата да следват естествения си ход? — попитах. — И просто да им се наслаждаваме?

Тя обхвана чашата с длани и подухна кафето. Което, между другото, изобщо не беше горещо. После проговори. Меко, с тих глас.

— Какво знаеш за мен?

— А какво трябва да знам?

— Ами например, че преди няколко месеца се сгодих. Доста прибързано. И глупаво.

— Не знаех.

— Сега вече знаеш — промълви тя, надничайки иззад споделеното си минало.

— Е, добре, знам. Предполагам, че не се е получило...

Тя вдигна лявата си ръка.

— Не съвсем.

— А сега добре ли си?

— Надявам се.

— Погледни ме.

Тя вдигна глава.

— Изглеждаш ми съвсем наред — отбелязах.

— Благодаря.

— Трябва да знаеш, че наистина щях да ти се обадя.

— Вярвам ти — усмихна се тя, наведе се и ме целуна. — Аз просто те изпреварих.

— За което може би ще съжаляваш.

— Защо?

— Заради това, което си говорихме преди малко.

— Кметът? — вдигна вежди Рейчъл. — Аз не се страхувам от него. А ти?

— Да речем, че привлича вниманието ми.

— Правилно. Той е човек, който трябва да ти привлича вниманието. Особено ако разпитва за теб. Вече ти казах, че е безскрупулен тип, който не се спира пред нищо.

— Мислех, че съдиите не бива да се превръщат в политически зверове.

— По принцип не сме такива. Но има и изключения. Работата е там, че няма в какво да обвиним кмета на този град. Той поддържа чистотата на улиците, данъците са ниски (може би чужда заслуга), управлява с желязна ръка. И затваря устата на всички.

— А сега?

— Сега има алтернатива. Съвсем реална алтернатива.

— Нека отгатна: Мичъл Кинкейд.

Петдесет и три годишен, красив чернокож, Мичъл Кинкейд беше завършил право в „Нортуестърн“ — факт, който в академичните кръгове се възприемаше като наличие на изключителни умствени способности. Този човек възнамеряваше да се кандидатира за кмет. Един изключително глупав ход според чикагските стандарти.

— Страната има нужда от хора като Мичъл — промълви Рейчъл.

— Да говорим за Чикаго, ако нямаш нищо против — предупредих аз. — Наистина ли вярваш, че той ще успее да свали Уилсън?

— Познавам го достатъчно добре. Участваме заедно в няколко борда. Набираме средства. Мисля, че Мичъл е съвършен.

Докато изричаше тези думи, лицето ѝ светна. По начин, който намерих за възбуждащ, но едновременно с това и тревожен. Възбуждащ, защото тази жена беше в моя апартамент, облечена само с разкопчана раирана риза. Тревожен, защото изпитваше възхищение към друг мъж, който дори не присъстваше.

— Съвършен, казваш — промърморих.

— Говоря сериозно, Майкъл. Той е добър човек. Умен, честен, умее да сплотява и да бъде лидер. Със сигурност ще го харесаш.

— Мислиш ли?

— Да. Той също ще те хареса. Всъщност възнамерявам да ви запозная.

— Не в момента, надявам се.

— Не, мистър Кели — прошепна Рейчъл и се притисна в мен. — В момента бих желала да ми покажеш и останалата част от дома си.

— Имаш предвид спалнята?

Тя се изправи, на лицето ѝ се появи усмивка. Тръгна напред като човек, който много пъти е бил тук. Последвах я. Всъщност едва се сдържах да не хукна след нея.

Отворих очи едновременно с тихото прещракване. Цифрите на будилника се смениха — от 3:03 на 3:04. Топлото тяло на Рейчъл беше притиснато в мен, дишането ѝ беше дълбоко и равномерно. Измъкнах се от леглото. Кобурът ми беше праметнат върху облегалката на близкия стол. Разкопчах го, извадих пистолета и я погледнах. Не беше помръднала. Затаих дъх и се вслушах в нощта. В апартамента имаше някой. Усетих го още преди да се събудя, с някакво шесто чувство. Бях го придобил отдавна, още като ченге. А може би се дължеше и на факта, че достатъчно често се бях промъквал в чужди домове. Не знам, но в апартамента със сигурност имаше човек. Въпросът беше дали е усетил, че съм буден.

Вратата на спалнята беше открената. На пода се виждаше ивица бледа светлина. Стиснах пистолета с две ръце, насочих го напред и внимателно заех позиция зад вратата. Очите ми не се отделяха от светлината, която бавно се движеше. Във всекидневната нещо проскърца. Може би някой от обичайните звуци за всеки дом. От онези, които всеки чува, когато е сам, преди да заспи. Но в случая не беше така.

Бутнах вратата с рамо и влязох. Усетих присъствие вдясно от себе си миг преди нещо да експлодира на сантиметър от ухото ми. Натиснах спусъка. Разнесе се дрънчене на счупено стъкло, последвано от стъпки. Този, по когото бях стрелял, не беше съвсем мъртъв, тъй като стъпките му прекосиха коридора към кухнята. Втурнах се след него. Задната врата отлетя от пантите си, крака затрополиха по железната стълба и изчезнаха в ранното утро, което всъщност си беше нощ. Чух името си миг, преди да хукна след него. Обърнах се. Рейчъл беше в антрето. Гола, притиснала ръце към гърдите си. Подхванах я, преди да се строполи, и потърсих пулса ѝ. Не го намерих. Бяха стреляли по нея. Натиснах един бутон на мобилния си телефон и започнах да ѝ правя изкуствено дишане.

21

Седях по хавлия в хола и пиех кафе. Винс Родригес седеше насреща ми и гледаше през прозореца. Часът беше малко след пет сутринта. Навън все още беше тъмно, но градът се събуждаше. Ван на „Трибюн“ разнасяше сутрешните вестници, след него изръмжа зеленият камион за боклука, чуха се стъпките на подранили бегачи за здраве.

— Ще трябва да смениш стъклото — обади се детективът.

Изпъшках и разтърках челото си.

— Какво е търсел? — попита Родригес.

Вдигнах глава и се огледах. Непознатият беше ровил по бюрото и полиците с книги, но нищо не липсваше. Или поне така изглеждаше.

— Не знам, но не го е намерил — отвърнах. — Мисля, че можем да не вдигаме шум.

— Това ли искаш? — погледна ме Винс.

— Да.

— Ами тя?

Родригес извърна глава към вратата на спалнята, от която се появи Рейчъл Суенсън. Беше настояла да облече собствените си дрехи, преди да разговаря с нас. На което отговорих, че при появата си Винс е видял всичко, което заслужава да се види. Но тя с нищо не показва, че изпитва някакво неудобство.

— Как се чувстваш? — попитах.

Рейчъл разтърка гърдите си на мястото, на което я беше улучил гуменият куршум.

— Много ме боли.

— Такова му е въздействието — рече Винс.

— Имам и голяма синина.

— Нормално.

— Спря ми сърцето.

— Нищо не е свършено — сви рамене Винс. — Аз се появих само пет минути след инцидента, но жизнените ви функции бяха

нормални.

— Много благодаря, детектив.

Рейчъл седна и отпи глътка горещо уиски, което ѝ бях приготвил. Не бях сигурен какво я е ядосало повече: че някой е стрелял по нея и детектив на име Винс Родригес я беше видял гола, или че съшият този детектив е разбрал за близостта помежду ни. Поне за една нощ. Имах неприятното чувство, че става въпрос за комбинация от трите. Родригес се извърна към мен.

— Мога да си затрая, Кели. Но въпросът е: защо?

— Аз ще ви отговоря — обади се Рейчъл. — Може би не сте забелязали, че съм федерален съдия. Сигурно ще се съгласите, че не ми е много приятно да бъда заварена гола и улучена от гумен куршум в апартамента на частно ченге, при това в три сутринта. Разбирате, нали?

— Разбирам, госпожо — кимна Винс. — Нищо няма да излезе от тази стая. Съжалявам за случилото се. Но имам един въпрос. Някой от вас успя ли да зърне нападателя?

— Знам само, че беше едър мъж — поклатих глава аз. — Най-малко метър и осемдесет, а може би и повече. В дясната си ръка държеше револвер.

Очите на Родригес се изместиха към Рейчъл, която сви рамене.

— Знам само, че стреля в мен.

— Наранявания?

Нямахме такива.

Родригес вдигна пред очите си два малки жълти плика.

— Взех отпечатъци от перваза. Там открих кърваво петно. Вероятно онзи тип се е порязал при бягството си. Може би няма достатъчно материал за сравнение, но отпечатъците са факт.

— ДНК? — попитах.

— Ако имаш желание за такова изследване, вероятно ще получиш профил. Проблемът е там, че нямаш заподозрян.

Родригес пхна пликчетата в джоба си и зачака.

— Който и да е бил, явно е очаквал да открие нещо ценно — промърморих. — И е рискувал, за да го вземе.

— Което означава? — въпросително ме погледна Рейчъл.

— Което означава, че Кели е в ролята на вьдичаря, хвърлил кукичката — отвърна вместо мен Родригес. — И сега очаква просто да

обере кордата. Разбира се, винаги съществува и другата възможност — самият Кели да се окаже рибата, която ще шляпне в дъното на лодката.

Рейчъл опря затоплената чаша в бузата си.

— Можеш да ни осветлиш по въпроса, Майкъл — подхвърли тя. — С какво точно се занимаваш напоследък?

Отпих глътка кафе. Рейчъл преметна крак върху крак и очаквателно ме погледна.

— Всичко, което си говорим, остава тук — предупредително рекох аз. — Поне засега. Съгласни ли сте?

Съдийката погледна към Родригес, после кимна.

— Засега са само предположения, които може би имат връзка с онзи труп на „Хъдсън“.

— Какъв труп?

Погледнах към приятеля си ченге, който веднага схвана намека и пое инициативата.

— Помолихме Кели да помогне в разследването на един смъртен случай — поясни той.

— Убийство! — възкликна Рейчъл.

Родригес вдигна ръка и много бавно я свали.

— Може би. Вероятно.

— Абсолютно сигурно — поправих го аз. — Човекът се казва Алън Брайънт. Вероятно се е удавил. А след това някой му е напълнил устата с пясък.

Кимнах към Родригес.

— Тези хора са подложени на силен натиск от петия етаж, откъдето настояват следствието да бъде прекратено. Винс и Дан Мастърс ме помолиха да хвърля едно око. Неофициално.

— Което ни връща към събитията от тази нощ — въздъхна Родригес. — Най-вече към причините, които са накарали някой да проникне в дома ти и да изстреля гумен куршум в гърдите на съдията.

— Цялата съм слух — кимна Рейчъл и отпи глътка уиски.

Разказах ѝ всичко. За Джанет Удс и съпруга ѝ, за боксовия мач помежду им, наречен брак. За разходката на Джони Удс до Хъдсън Стрийт и за липсващата творба на Шийхан. За Чикагското историческо дружество и куратора, който мечтае да стане звезда. После извадих копието на статията, публикувана на първи април с идеята да

предложи на читателите нещо забавно на Деня на шегата. Рейчъл прочете изрезката, подаде я на Родригес и се извърна към мен.

— Мислиш ли, че в това има нещо?

— Прекарах целия вчерашен следобед в общината. В резултат успях да открия някои документи от 1871 година за собствеността върху поземлени имоти в очертанията на града.

— Толкова стари?

— Да — кимнах аз. — С доста неясноти относно покупко-продажбите. Но все пак ми стана ясно, че повечето терени около обора на О'Лиъри са били собственост на корпорация с инициали Дж. Дж. У.

— Като Джон Джулиъс Уилсън? — втренчено ме погледна Рейчъл.

— Много добре, ваша милост. За съжаление архивите на корпоративната собственост са напълно унищожени от пожара.

— И няма начин да се разбере кои са принципалите?

— Точно така. Отделих време и за автора на този материал. Казва се Роулингс Смит. Написал го преди трийсет години. Твърди, че е изплашил фамилията Уилсън и заради това е бил прогонен от града.

— И ти му вярваш? — попита Рейчъл.

— Мисля, че да.

Рейчъл измести очи към Родригес.

— Детектив?

Лицето на приятеля ми беше в сянка, но виждах ръцете му — дълги, жилести и неподвижни, опрени на коленете.

— Официално, без коментар — промърмори той. — Неофициално — също.

— Много ми помогнахте.

— Ваша милост?

— Доколкото виждам, именно вие сте го изпратили да гони вятъра.

— Винс няма нищо общо — намесих се. — Аз открих трупа на Хъдсън Стрийт, след което реших да помогна. Изцяло по собствено желание.

— За да се накиснеш до шия — въздъхна Рейчъл. — А сега откриваш, че убиецът на Брайънт иска нещо, което предполага, че се намира у теб. И тази нощ стреля по мен, за да го получи.

— Това е един кръг от предположения, ваша милост — обади се Родригес.

— Върви по дяволите, детектив!

— Да, ваша милост, разбира се.

Вдигнах ръка.

— Нещата не стоят по този начин, Рейчъл.

— Така ли?

— Мисля, че по теб стреля друг човек, а не убиецът на Алън Брайънт.

— Я обясни!

Това беше Родригес, който изправи гръб и ме погледна с нов интерес.

— Този, който проникна тук, беше заредил оръжието си с гумени куршуми. Защо? Ако е бил убиецът на Брайънт, щеше да използва бойни патрони. Едно убийство повече — за него е все тая. Затова казвам, че беше друг. Може би крадец, който не иска да пролива кръв.

— Какво означава това? — попита Рейчъл.

Станах и се протегнах.

— Означава, че тук са замесени поне две групи хора. Едната убива, без да се замисля, докато другата все още набира кураж.

— И това отново ни връща към кмета, така ли?

— Може би да, може би не — отвърнах. — Но ако моят прапрадядо бе подпалил града, за да си напълни джобовете, аз със сигурност щях да съм обезпокоен до такава степен, че бих бил способен да убия.

Родригес си тръгна малко след пет и половина. Ние с Рейчъл се настанихме във всекидневната. Слушах вятъра, който свиреше през счупеното стъкло, а тя пиеше от уискито ми и гледаше мрачно, подвила крака под тялото си. След известно време станах и отидох в спалнята да се облека. Когато се върнах, Рейчъл беше облякла палтото си и чакаше до вратата да я закарам у дома. Улиците все още бяха пуси. В колата цареше тишина.

— Съжалявам за всичко — промълвих аз.

Очите на Рейчъл останаха сухи. Беше прекалено твърда, за да се разплаче, но усещах, че е много близо. И това правеше нещата още по-трудни.

— Майкъл, какво стана, по дяволите? — прошепна тя. — Защо някакъв мръсник стреля по мен? Защо се озовах гола на пода, а ти точно тогава реши да повикаш приятеля си ченге?

— Помислих, че си мъртва.

Нямаше какво повече да кажа, затова млъкнах и продължих да шофирам. Не след дълго спрях пред къщата ѝ — масивна постройка от сив гранит близо до езерото. Навън все още беше полутъмно. Спрях и се заслушах в шума на двигателя. Той също нямаше какво да каже.

— Лека нощ, Майкъл.

— Лека нощ, Рейчъл. Съжалявам.

— За какво?

— За всичко, което се случи.

— Недей. По-добре забрави.

— И нашата среща ли?

— Всичко.

— Това ли искаш?

Тя извърна глава към стъклото по начин, който би затворил устата на всеки мъж.

— Идеята май не е добра.

— Така ли?

— Може би.

— Значи всичко е ясно.

Останах с впечатлението, че очаква да чуе повече, но това беше всичко, което можех да ѝ кажа. След кратка и скована прегръдка тя слезе от колата. Изчаках я да си влезе и потеглих. На половин пряка по-надолу видях един ръждивочервен додж „Монако“, спрял до пожарния кран. Спрях до него и смъкнах стъклото.

— Следиш ли ме, детектив?

Дан Мастърс духаше някаква течност, която вдигаше пара от картонената чаша в ръцете му.

— Качвай се — промърмори той, без да ме гледа.

Паркирах на разрешеното място зад него и се прехвърлих в колата му.

— Добре направи, като я изчака да влезе — рече той.

— Така ли мислиш?

— Идеята беше добра.

— Защото се е почувствала сигурна?

Мастърс изсумтя и запали мотора.

— Това ли беше всичко, на което си способен, Кели? Не ти ли мина през ума нещо от сорта на „По тази жена стрелях в дома ми и аз трябва да направя нещо!“ или „Искам да продължа да се виждам с нея, въпреки че изобщо не съм от нейната класа“? Нищо от това ли не мина през тъпата ти глава, любовнико?

Детективът въздъхна, отпи от странната течност в чашата си и стисна устни. После включи на скорост и потегли.

— Родригес ти е разказал всичко — промърморих аз.

— Разбира се, че ми разказа. Докато беше горе при теб и съдийката, аз огледах наоколо.

— И какво откри?

— На един тип му духаха в страничната уличка.

— Толкова ли е важно това?

— Беше общински съветник.

— Аха, ясно.

— Женен. Мацката му беше обикновено работещо момиче.

Погледнах го. Точно навреме, за да забележа усмивката му.

— Спрях му такси, за да се прибере у дома.

— Браво на теб.

— Точно така, сър. Гладен ли си? Аз се нуждая от закуска. Да вървим в „Темпо“.

„Темпо“ беше утвърдено заведение, с прост бизнес план: да работи цяла нощ, за да поеме клиентите около Ръш Стрийт. Хората, които излизат от нощните барове, обикновено не са придирчиви към това, което е в чинията. Ако не мърда, значи можеш да го полееш с малко кетчуп и да се опиташ да го сдъвчеш. Настанихме се в едно сепаре близо до входа. Аз си поръчах бъркани яйца, а Мастърс се задоволи с препечени филийки и кафе.

— Защо не хапнеш като хората? — попитах след известно време аз.

— Загубих апетит.

Захапал клечка за зъби, детективът разсеяно зяпаше през прозореца. Преди час кръчмите по Ръш Стрийт бяха затворили и улицата бе затрупана с боклук. Иззад ъгъла се заклатушкаха четирима младежи, вероятно студенти, които се насочиха към нас.

— Хубава жена — каза Мастърс, докато сервитьорката поднасяше кафетата и препечените филийки на детектива.

— Моля?

— Имах предвид приятелката ти, съдийката Суенсън.

— По този въпрос ще мълчим — предупредих го аз. — За всичко, което се случи през нощта, най-вече за Рейчъл. Пълно затъмнение!

— По-точната дума е секретност, Кели.

Мастърс сложи малко масло върху една от филийките и остави кафето си да изстине. Студентите нахлуха в заведението и поискаха маса. Сервитьорката ми донесе бърканите яйца, а колежката й настани момчетата в дъното. Мастърс ги изчака да седнат и се върна към нашия разговор.

— Убийството на Брайънт — рече той.

— Вече е убийство? — вдигнах вежди аз.

— Наричай го както искаш. Родригес ми каза, че държиш на връзката с чикагския пожар.

— Колкото повече мисля за нея, толкова по-убедителна ми се струва.

Детективът сипа захар в кафето си. Направи го по старомодния начин — първо в лъжичката, а после в течността. Ръката му със

захарницата леко потрепваше. Другата, с лъжичката, беше доста по-зле. Приключил с операцията, той разбърка кафето и отпи глътка.

— Струва ми се, че настъпваш нечии пръсти в кметството, Кели.

— И това те безпокои?

— Никак.

Отговорът дойде прекалено бързо. Така действа човек, който се страхува. Като възрастния репортер в Джолиет. Или упоритите детективи в Чикаго. Сервитьорката се появи с каничка в ръце и допълни чашите ни. Мастърс я изчака да се отдалечи.

— Работата е там, че ми остават година и половина до пенсия — допълни той. — Не ми се ще да я загубя.

— Ясно.

— Наистина ли ти е ясно?

— Така си мисля. Не е нужно да се забъркваш, Мастърс. И за Родригес важи същото.

Детективът кимна и отмести очи. Беше типичен представител на старата школа: квадратна брадичка, сини очи, късо подстригана коса стил „четка“. Приличаше на изрезка от плакат за набиране на полицейски кадри от седемдесетте, забравен прекалено дълго на стената. Пожълтял, с подвити краища, разкъсан на много места и покрит с лепенки.

— Как се чувстваш, Дан?

— Зле изглеждам, нали?

Свих рамене.

Мастърс стрелна с очи сепарето на младежите и попита:

— Какво ти каза Родригес?

— Че преживяваш трудни моменти.

— И нищо друго?

— Изглеждаше доста разтревожен.

Това предизвика лек смях.

— Много добре.

В Чикаго действаше забрана, за пушенето във всички ресторанти, но тя явно не важеше за марлборото на детектива. Той запали, дръпна дима и поднесе чашата към устните си.

— Как са яйцата? — попита.

— Ужасни.

Мастърс кимна и изпусна струйка дим през носа си. Над масата увисна мека димна възглавница. Вдъхнах я с пълни гърди. Лекарските предупреждения да вървят по дяволите. Аз просто обичам дима, независимо дали го поемам в оригинал или втора употреба. За мен това няма значение.

— Родригес не ти е разказал моята история?

— Не.

— Той я знае цялата — рече Мастърс. — Един от малцината, които я знаят.

— Да оставим нещата такива, каквито са — подхвърлих.

Твърде късно. Дан Мастърс искаше да говори. А аз бях готов да го изслушам.

— Случи се преди около шест месеца — започна Дан и направи гримаса в опит да си спомни точната дата. Това ми позволи за пръв път да видя всичките му зъби. Жълтеникави, с поизносени пломби и оголени венци.

— Всъщност точно преди шест месеца, четири дни и — бегъл поглед към ръчния часовник... — И четири часа. Трябваше да поема двойно дежурство. Или поне така си мислех. В участъка имаме една от онези дъски с магнити, които са останали от шейсетте години. Разноцветни метални плочки върху желязна скара, закачена на стената. Използват ги като таблица за дежурствата. Понякога обаче проклетите магнити не действат както трябва. Така стана и в моя случай. Една жълта плочка се беше смъкнала надолу, показвайки че ме чака двойно дежурство. Чак до девет сутринта. Но на практика се освободих в един.

— И се прибра у дома по-рано от очакваното.

— По-рано от очакванията на съпругата ми.

Усетих накъде отива работата и ми стана неприятно. Особено след случилото се. На всичкото отгоре в шест часа сутринта в закувалня „Темпо“.

— Живеехме в хубав апартамент на Линкълн Скуеър. Един от новите блокове в близост до Уелс Парк, сецаш ли се?

— Разбира се.

— Прибрах се малко след два. Живеехме на втория етаж. Бях сигурен, че Мишел спи, затова изкачих стълбите, без да вдигам шум.

Мастърс отпи поредната глътка кафе. Сервитьорката донесе сметката и той я изчака да се отдалечи.

— Знаеш ли какво остана запечатано в съзнанието ми, Кели?

— Какво?

— След двайсет и две години брак чуваш жена ти да изрича името на друг мъж и го изрича по много особен начин. Това го запомняш, нали? А заедно с това осъзнаваш, че животът ти вече никога няма да бъде същият. Всичко в дома ти ще звучи и мирише по друг начин. Животът ти се разделя на две — преди и след този миг. Нищо друго няма значение. Всичко избледнява.

Детективът завъртя брачната халка на лявата си ръка. Всъщност нея я нямаше. Останала беше само избелялата кожа на мястото ѝ.

— Какво си направил, Дан?

Мастърс дръпна от цигарата си толкова яко, че огънчето почти опари устните му. Или на мен ми се стори така. После я пусна в чашата.

— Същото ме попита и Родригес. Ти как би постъпил? Като ченге, нали? Измъкваш пистолета!

Оръжието му изтрака на масата. Тежко желязо, 40-и калибър, с дебел слой смазка върху синкавата цев. Грижливо поддържано оръжие, готово за употреба.

— Отидох в кухнята, откъдето също чувах всичко. Мишел и мъжът бяха в спалнята. Държах пистолета в ръка и гледах вратата. Мислех да вляза, но изведнъж ми стана студено. Обърнах се и излязох. Спуснах се по стълбите. Седях в колата, докато онзи си тръгна. Това стана малко след пет сутринта. Отпуснах ѝ десетина минути и се прибрах. Тя само ме погледна и се разрева. Веднага разбра всичко.

От дъното на помещението долетяха викове. Студентите крещяха поръчките си. Мастърс затвори очи. Лицето му беше покрито с двудневна четина. Лицевите му мускули потрепнаха, очите му се отвориха.

— Седнах на кухненската маса и я прегърнах. Още ме обичаше, но и двамата знаехме, че всичко е свършено. После престана да плаче и попита искам ли да закуся. Казах „не“. Попита дали искам да спя. Пак казах „не“. Така и не стъпих повече в спалнята.

Погледна към студентите в дъното и продължи:

— По-късно през деня отидохме в центъра и попълнихме съответните документи. След два месеца се разведохме. Оставих й всичко. Всъщност единствената ни собственост беше апартаментът, но на мен той не ми трябваше.

— Къде живееш сега?

— На „Ласал“. Държа под наем мебелиран апартамент.

— Как е?

— Ти как мислиш? — сви рамене Мастърс и се надигна. — Извинявай за момент.

Един от младежите се насочи към служебната маса. Риза с разтворена яка под яркочервен пуловер, бежов панталон. Сервитьорката му каза да се връща на мястото си, но момчето държеше да си поръча палачинки. Тя повтори думите си и му обърна гръб. Но той явно не беше свикнал да го пренебрегват.

Мастърс се изправи до него в момента, в който ръката му легна на рамото на жената. Рязък удар в тила го отхвърли към стената, а оттам на пода. Преди някой да реагира, Мастърс се наведе и изви китката му. Младежът се озова на колене, ругаейки на висок глас. Натискът върху китката му се усили — нагледна демонстрация на съотношението между подчинение и болка. Той не беше глупав и веднага разбра, че е по-добре да млъкне. Компанията остана на мястото си. Кандидати за герои липсваха. Пристъпих натам, просто за всеки случай.

— Платиха ли си сметката? — изръмжа Мастърс, обръщайки се към сервитьорката, която беше някъде по средата между кухнята и припадъка. Тя бръкна в джоба на престилката си и извади лист хартия.

— Тъкмо щях да им я нося.

Мастърс кимна с глава към компанията.

— Иди да си прибереш парите, госпожо.

Тримата внезапно изтрезнели колеги на пострадалия хвърлиха няколко банкноти на масата. Предполагам, че бяха достатъчни за една безплатна порция на приятелчето им. Всъщност това би било справедливо.

— Прибра ли ги? — подхвърли през рамо Мастърс.

Жената кимна и той пусна младежа, който не беше издал нито звук. Вероятно беше отличен студент.

— Вземайте си дрешките и изчезвайте! — изръмжа детективът.
— Не само от заведението, но и от квартала!

Палецът му се стрелна към мен.

— Този човек е полицейски служител. Ако още веднъж ви види наоколо, ще се озовете на задната седалка в патрулката! А сега се махайте оттук! И да не съм чул дори звук!

Две минути по-късно отново бяхме в сепарето, освободени от присъствието на студентите.

— Нищо им няма — промърмори Мастърс. — Млади и пийнали, нищо повече. В това няма нищо лошо.

Сметката ни лежеше на масата, сгושена между корици от зелена кожа с емблемата на „Темпо“.

Мастърс напъха някакви банкноти и ги връчи на сервитьорката, без да се вслушва в протестите ѝ.

— Извинявай за тъжната история, Кели. Не знам защо ти я разказах.

— Ще се справиш ли? — попитах аз.

— Стъпка по стъпка. А, сетих се защо ти я разказах...

— Защо?

— Обичаш ли да си сам?

— Не мисля много по този въпрос — свих рамене аз.

— А трябва. Човек не бива да свиква със самотата. Съдийката е добра жена. Би трябвало да се замислиш.

— Тъй ли?

— Тъй. Добри жени не се срещат често. А още по-трудно е да ги задържиш. Трябва да се постараш.

Напуснахме закусвалнята и спряхме на ъгъла. Мастърс предложи да ме закара, но аз предпочетох да се разходя.

— Както искаш — кимна той. Хладният въздух превръщаше дъха му в пара. — Дръж ме в течение за оная работа около кметството.

— Ще се наложи да направя едно посещение на петия етаж — рекох. — Още тази седмица. Искам да си поговоря с Джони Удс.

Детективът кимна и отключи колата си.

— Дръж ме в течение — повтори той.

Колата му се отлепи от тротоара и потегли. Мебелираната квартира на Ласал Стрийт беше на три преки оттук. Щеше да се заключи вътре и да удари три-четири чаши джин. Денят щеше да се

проточи, докато се превърнеше в нощ. Мастърс щеше да прочете вестника, да погледа телевизия и да се запита какво ли става с Мишел. Може би щеше да излезе да вечеря някъде, може би не. Далеч по-лесно бе да си стопли някоя консерва. После щеше да си легне, да затвори очи и да заспи. За да повтори всичко на другия ден.

Стана ми мъчно за Мастърс. Помислих си, че трябва да го наглеждам по-отблизо. После си помислих за своя апартамент. И за собствения си живот. Може би не беше толкова празен. Все още не.

В много отношения петият етаж на кметството приличаше на четвъртия, а още повече на шестия. Разликата се усещаше в атмосферата. Мимолетни изблици на амбиция, лек полъх на сребролюбие, тихи стъпки на посредници, предлагащи и приемащи услуги. Понякога успешно, понякога не, но винаги на линия. Защото това беше същността на петия етаж. Център на интригите, поместен в каменна сграда, издигаща се на сред живия град от плът и кръв. Една врата в средата на дългия коридор беше от съществено значение. Обикновена дървена врата, боядисана в кафяво. Абсолютно същата като тази един етаж по-долу, зад която се намираще отдел „Планиране“, копие на друга — но на шестия етаж, където се трудеше заместник-началникът на „Водоснабдяване“. Но тук, на петия етаж, липсваше орнаментираната табелка със съответните титли. Вместо нея към вратата бяха прикрепени четири златни букви, които гласяха КМЕТ. А през нея никога не преминаваха хора, които се нуждаят от допълнителни разяснения.

Излязох от асансьора и свърнах наляво — в обратна посока на споменатата врата. Там, ако човек умее да се ориентира, имаше някакво подобие на арка, от която се влизаше в нещо средно между склад и работно помещение. По-скоро склад. Бюрото от зелен метал беше опряно в бежова стена. Човекът зад него беше с гръб към мен, наведен над някаква кантонерка.

— Здравсти, Уили — поздравих аз.

Неофициалният помощник на кмета изправи гръб.

— Не си този, за когото те мисля — обяви той, без да се обръща.

— Обърни се — подканих го.

— С удоволствие, но само когато чуя стъпките ти да се отдалечават по коридора.

Настаних се на единственото място за сядане — сгъваем стол с изпаднала гумена капачка на единия крак. Облегнах се назад и подхвърлих:

— Много хубав стол, Уили. Хайде, обърни се. Знаеш, че няма да мръдна оттук. Или може би предпочиташ да вляза направо при негово превъзходителство.

Уили Досън се обърна. В погледа му липсваха всякаква топлина и сърдечност.

— Кели.

— Уили.

Доста отдавна не го бях виждал, но времето явно беше благосклонно към него. Главно защото това не беше необходимо. Уили Досън беше някъде между четирийсет и смъртта. Кожата на главата му беше черна и лъскава, опъната плътно върху черепа. Беше почти плешив, развъдник на пърхот, свидетелство за което беше постоянното покритие от бели пращинки по раменете му, бюрото и всичко останало. Включително моя милост.

През по-голямата част от времето благородният пласт просто обогатяваше гардероба на Уили. Днешният ден не беше изключение. Костюмът му беше светлокафяв, със спортна кройка, доста поизносен от присъствието му сред обществото. Ризата му беше жълта, но аз се съмнявах, че това е оригиналният ѝ цвят. Върху бежовата му вратовръзка личаха някакви фигурки. Присвих очи и установих, че принадлежат на Мерилин Монро. За пръв, а вероятно и за последен път по време на тази моя визита на лицето на Уили се появи нещо като усмивка.

— Разбира се, че е Мерилин — доволно установи той. — Харесва ти, нали? Ако я включиш в тока, започва да се съблича. Е, не тук, разбира се.

Уили многозначително се огледа, а аз кимнах. Всъщност той не беше лош човек. Напротив, беше добър, най-вече с връзките си. Когато човек се облича като него, със сигурност има едно наум. Това беше начинът, по който Уили заповядваше на типовете с костюми от „Джорджо Армани“ да си седнат на задниците и да внимават. Казано по-просто, облеклото изобщо не му пречеше да носи вода на господин кмета. Кое то все пак беше нещо.

— Какъв е проблемът, Уили?

Досън поклати глава и се извърна към кантонерката.

— Знаеш какъв — промърмори той. — Изминаха колко? Две, а може би три години. А той все още не понася да му споменават името

ти.

— О, я стига, Уили! Кога са му го споменали за последен път?

— Никога.

Уили се завъртя и се облегна на бюрото. Миризмата не беше станала по-приятна: евтини пури, лош дъх и нещо като „Виталис“. Ако този продукт все още се произвежда. Ако не, значи Уили се бе запасил с него.

— Няма да се споменава изобщо — казах аз. — Не и от мен.

— Наближават избори.

— Благодаря за новината. На предишните кметът взе осемдесет и шест процента от гласовете.

— Но тогава не участваше Мичъл Кинкейд.

Уили се засмя и размести хартиите пред себе си.

— Майната му на Мичъл Кинкейд. Той е никой.

Кинкейд беше чернокож, също като Уили. Но не той подписваше чековете със заплатата му, а кметът.

— За това ли си дошъл? Да си приказваме за шибания Мичъл Кинкейд?

— Не, Уили. Дойдох заради едно предчувствие.

Уили подреди на купчинки всички документи, до които може да достигне, после започна отначало. Когато това му писна, той се тръшна на стола, качи чифт високи зелени маратонки „Конвърс“ на бюрото и отправи поглед към несъществуващия прозорец.

— Предчувствие значи.

— Точно така.

Над горната му устна се появиха първите капчици пот. Той ги избърса, свали краката си и се приведе към мен.

— При последното ти предчувствие изритаха половината от шерифската служба.

— Шест души, Уили. А трябваше да бъдат много повече.

— Шестима никак не са малко. Шестима сериозни мъже. Между тях и Джо Дайсън, който имаше два месеца до пенсия. Знаеш ли какво прави в момента? Аз ще ти кажа!

Столтът му изскърца, краката му стъпиха на пода, гласът му се сниши до дрезгав шепот.

— Пикае през маркуч и дриска в найлонова торбичка. Защо? Защото получи инсулт. През втория месец в затвора. Парализиран. Без

телесни функции. Излежава петгодишна присъда в затворническата болница. Не че това има значение.

Знаех за Дайсън. Дори ми беше малко кофти за него. Но не много. Придърпах бележник и писалка от бюрото на Уили и започнах да пиша.

— Това е адресът на Ким Бишъп. Живее в Уест Сайд, общежитията „Хенри Хорнър“. Джо Дайсън беше завързал Рей, съпруга ѝ, за един радиатор в прокуратурата. В резултат Рей си призна за три убийства, които нямаха връзка помежду си. И беше готов да признае, че е убил дори Исус Христос. Месото му цвъртеше, Уили. И щеше да цвърти, докато си признае.

Бутнах бележника и се отдръпнах.

— Бях там, когато му забиха иглата. Ким също. За три убийства, с които нямаше нищо общо. Благодарение на Джо Дайсън — ченгето, което искаше да направи кариера. Иди да разкажеш на Ким какво се е случило с него. А после я заведи на църква.

Уили откъсна листа и го хвърли в кошчето за боклук под бюрото. После отново ми обърна гръб. Парещото чувство в гърдите ми изчезна, пулсът ми се успокои. Бях преиграл с козовете.

— Слушай какво ще ти кажа, Уили. Не очаквам топло посрещане от твоя страна. Дойдох да те предупредя, че става нещо. Последния път не ме послуша. Дано сега ме чуеш.

Столът се завъртя. Бавно. Уили беше всичко друго, но не и глупак. Не беше нужно да ме харесва.

— Нещата отиват на зло, Уили. По-зло от случая с Дайсън. Става въпрос за умишлено убийство.

— Поръчано от петия етаж?! За какво убийство говориш? Да не би кметът да е започнал да трепе хора?

— Чуй ме, Уили...

— Не, Кели. Ти ме чуй. Какво ти става, бе човек? Всеки път, когато се появиш тук, демонстрираш гадно отношение към кмета. Какво ти е направил? Нима мислиш, че заради него са ти отнели значката? Ако е така, грешиш. Ти сам си я отне. Той никога не е искал да те изгони, но общината настоя.

— Но той не ѝ попречи.

— Това няма значение! — изсъска Уили. — Ти просто го мразиш и затова ровиш! А сега се махай оттук! Познавам те добре и съм

наясно, че като нищо може да имаш микрофон в джоба си. Убийство! Махай се, иначе ще извикам охраната!

Уили скочи. Дотук с гостоприемството. Не че ми пукаше кой знае колко.

— Трябва да поговоря с Джони Удс — рекох.

— Ами иди и говори. Това не е мой проблем.

— Къде е кабинетът му?

Досън махна по посока на коридора.

— Благодаря, Уили. Пак ще се видим.

Оставих го в неговата клетка без решетки, приведен над старата кантонерка. Беше ясно, че умът му не е в документите. Вече мислеше за убийството. За предстоящите избори. За кмета. Скоро щеше да започне да говори. Вероятно и за трите неща. Понякога става и така — едно леко побутване и човекът пропява.

Джони Удс се появи внезапно иззад ъгъла на коридора и почти се сблъска с мен. В ръката си държеше чаша кафе, изпод мишницата му стърчеше папка. По петите го следваше дребна жена с къдрава кестенява коса и добре очертани форми. Лъхна ме парфюм. Удс спря навреме, за да спаси кафето си. И мен.

— Извинете, моля.

Отвърнах на любезната му усмивка.

— Няма нищо, Джони. Тъкмо идвах при вас.

— Познаваме ли се? — попита Удс и хвърли нервен поглед към жената.

Протегнах ръка. Човекът на кмета машинално я пое.

— Не — отговорих на въпроса аз. — Но имаме общи приятели. — Казвам се Майкъл Кели.

Видях как рови в паметта си. После името ми изплува на повърхността. Определено му стана неприятно.

— С какво мога да ви помогна, мистър Кели?

— Няма ли да влезем в кабинета ви?

Удс несигурно кимна и тръгна пред мен. Кабинетът му се състоеше от бели стени и син килим. Бюрото беше стандартно, от сив метал. На кантонерката зад него се виждаха множество снимки на Удс и кмета. Подписват документи, режат ленти, правят първи копки. Обичайните глупости, които повечето държавни чиновници обичат да снимат. Седнах на метален стол с червена възглавничка. Удс се настани в скъпото кожено кресло зад бюрото.

— Предполагам, че сте онзи Майкъл Кели, когото неотдавна изритаха от градската полиция — подхвърли той.

— В момента съм частен детектив.

— Знам. Доколкото си спомням, именно вие разкрихте Бенет Дейвис миналата година.

— Добре си спомняте.

— Професионална работа.

— И задължителна, когато става въпрос за убийство. Особено когато убиецът е окръжен прокурор.

Удс подреди книгата по бюрото и нагласи някаква снимка в сребърна рамка, обърната в негова посока. Аз все пак успях да зърна Тейлър. Държеше в ръце някаква голяма риба, а Удс я беше прегърнал през раменете. Щастлив баща с доведената си дъщеря. Пълна идилия. Поне за момента, в който е била направена снимката. После снимката изчезна, а градският „уреждач“ прочисти гърлото си.

— Какво искате от мен, Кели?

— Става въпрос за една къща на Хъдсън Стрийт. Номер 2121. Много приятна къща, строена в началото на века. Цветни стъкла, под от полирано дърво и един труп, увиснал от парапета на стълбите на горния етаж.

Кръвта се оттече от лицето на Удс. Той погледна зад мен, сякаш искаше да се увери, че вратата е затворена. За щастие действително беше така.

— Звънна ли някаква камбанка, Джони? — подхвърлих.

— Не знам за какво говориш, Кели.

— Не знаеш?

— Не.

— В такъв случай ще трябва да се обърна към полицията. Или по-добре към пресата.

Извадих малка черна карта памет и я пуснах на бюрото между нас.

— Знаеш ли какво е това, Джони?

Удс не отговори, но очите му бяха заковани в картата. Май преживяваше един от онези неосъзнати мигове на разделение между душата и тялото, за които непрекъснато дрънкат в шоуто на Опра. Но не можех да бъда сигурен.

— Това е карта памет от цифров фотоапарат — продължих аз. — На нея са запечатани девет кадъра, всеки с точна дата и час. Ти крачиш по „Хъдсън“. Влизаш в къщата, после излизаш. Страхувам се, че излизаш доста забързано.

Фактически картата беше празна, но Джони нямаше как да го знае. Но знаеше, че е бил в оная къща на „Хъдсън“. А сега узна, че и аз го знам. Това беше важното.

— Какво искаш, Кели?

— Защо?

— Какво защо?

— Защо в къщата на „Хъдсън“? Защо Алън Брайънт? Какво общо има наемникът на кмета с всичко това? Защо се стига до убийство?

— За бога, Кели! Стига вече. Шефът е през няколко врати оттук.

— Предполагам, че поръчката е била негова.

— Недей да предполагаш. Това е правило номер едно. А колкото до убийството, мога да ти кажа, че когато влязох в проклетата къща, изпаднах в истински ужас! Никога през живота си не бях виждал подобно нещо!

Удс си наля чаша вода от гарафата на бюрото.

— Не си виждал мъртвец? — попитах.

— Честно ли? Виждал съм само в дома на покойника.

— С кого сподели?

— Че съм бил в онази къща ли? С никого. Все още се опитвам да осъзная нещата.

Май казва истината, рекох си аз. Поне тази, която знае. Но тя съвсем не беше цялата. Винаги има нещо повече.

— А ти говори ли с полицията? — попита той, после сам си отговори: — Не, не си. Иначе нямаше да си тук. Да не си решил да ме изнудваш? Та аз нямам нищо, за бога!

— Нямам намерение да те изнудвам, Джони — поклатих глава аз. — Ако имах, щях да занеса картата памет пет врати по-надолу по коридора. Вече ти казах какво искам да знам. Преди всичко защо отиде да се срещнеш с Брайънт. Каква е връзката между него и кметството?

— Не мога да говоря за това.

— Не можеш?

Удс поклати глава и ме погледна като човек, който не знае какво има вътре в него и изпитва панически страх да го научи.

— Нека ти обясня нещо, Джони. Когато влезе в онази къща, ти се забърка в убийство. А когато избяга, ти избяга от местопрестъпление. Аз разполагам с няколко много хубави снимки. На една от тях ти влизаш в таксито, на друга е запечатан регистрационният му номер — за да разпитаме шофьора, ако това се наложи. Но от момента, в който напусна местопрестъплението, ти се превърна в заподозрян номер едно, Джони. Доколкото ми е известно, заподозрян номер две изобщо

няма. Какво означава всичко това? Сам можеш да се досетиш. Няма значение какво си правил там. Ако публикувам разкритията си, петият етаж ще те зареже като вреден порок. Полицията ще те арестува и край. На кариерата ти, на живота ти. Една снимка на първа страница, и толкоз. После те чака редовен затворнически секс и нищо повече. Между другото, съкилийниците ти много ще се радват на закръглено момче като теб. Това е твоето бъдеще, Джони. Един телефонен разговор те дели от него. Затова предлагам сам да прецениш дали си заслужава да си държиш езика зад зъбите заради кмета. Разбира се, има шанс той да застане зад теб, когато нещата станат наистина сериозни. Какво ще кажеш?

Удс ме погледна. Очите му се изместиха към прозореца, после отново се върнаха на лицето ми.

— Бях чувал, че си голям мръсник! — прошепна той. — И наистина си такъв. Но аз само работя тук, по дяволите!

— Никакъв проблем, ако работата ти беше чиста.

— За бога, Кели! Това е политика. Какво очакваш, да те вземат мътните?

— Разкажи ми. Ако мога да ти помогна, ще го направя.

Колебанието на Удс не продължи дълго. Понякога стига и един поглед, отправен навътре. Според мен точно това се случваше в момента.

— Добре, ще ти разкажа някои подробности — кимна той. — Но не тук и не сега.

— Кога?

— Дай ми телефон и ще ти се обадя.

Надрасках на листче номера на мобилния си телефон и го оставих на бюрото.

— Не чакай твърде дълго, Джони.

Той кимна.

— И бъди готов с някаква версия за днешната ни среща — предупредих го аз. — Кметът със сигурност ще иска да я чуе.

Ново кимане.

— Направи така, че приятелката ти отвън да потвърди версията. Обикновено те стават причина за провалите.

Този път Удс само ме погледна и каза:

— Затвори вратата след себе си.

Затворих я. Особата с пищните форми седеше зад бюрото си и правеше всичко възможно да не ѝ проличи, че подслушва шефа си. Вратата беше доста солидна. Което означаваше, че е чула всяко второ изречение. Най-много.

— Шефът ви иска да ви види — рекох.

Тя пъргаво се изправи и се вмъкна в покоите на Джони Удс. С наведена глава, без да ме поглежда. Изминах десетина метра по коридора, когато той започна да крещи. Онази врата май не беше чак толкова солидна.

Чаках асансьора и си мислех какво ще обядвам, когато вратата със златния надпис КМЕТ се отвори. Появиха се трима, които внимателно огледаха коридора. Миг по-късно излезе и самият кмет. През плетеницата от ръце и крака успях да зърна слабата фигура и дългите ръце на кмета. Един от бодигардовете се отмести и успях да зърна лицето на Уилсън в профил. Тъмни вежди над още по-тъмни очи, белези от шарка по лицето, плътни устни. Макар че фамилиното му име бе ирландско, имаше полските черти на майка си.

Кметът погледна часовника си, а бодигардовете му стесниха кръга около него. После очите на Уилсън огледаха коридора, плъзнаха се по мен като студена сянка, после в зениците им потрепна интерес. Главата му се наклони два сантиметра наляво, устните му прошепнаха нещо на мъжа до него. Показа се, че той е братовчед му Патрик Уилсън, известен още като мозъка на фамилията. Не че кметът беше тъп. Беше просто елементарен. Като акулата. Целенасочен и безмилостен в търсенето на лесна плячка.

— Майкъл Кели — рече племенникът, направи крачка към мен и протегна ръка.

— Здравсти, Патрик — поех я аз.

Патрик беше от хората, които околните харесват — вечно усмихнат и любезен, готов да разговаря за така наречените „ситуации, от които всички печелят“. Именно тази фраза използва, когато кариерата ми на ченге отиде по дяволите. На петия етаж го наричаха „Кадифената ръкавица“. Чукът явно криеше в другата си ръка.

— Радвам се да те видя — рече Патрик.

Дочух някакво хъркане. Или сумтене. А може би кметът се беше почесал на някое интимно място и му беше станало приятно. Във всеки случай сигналът беше даден.

Патрик Уилсън моментално мина вляво от мен, а другите две горили заеха пространството вдясно. Озовах се в центъра на полукръг. Асансьорът звънна зад гърба ми. Никой не му обърна внимание.

Стиснах десницата на кмета под внимателните погледи на бодигардовете, които ме наблюдаваха от различен ъгъл. С кмета винаги беше така. Бяхме нещо като публика на мафиотски шеф. С единствената разлика, че се намирахме в сградата на кметството.

— Майкъл Кели — промърмори кметът. — Какво те води тук?

— Гледката.

Кметът ми показва част от горните си зъби, което би трябвало да мине за усмивка.

— Той харесвал гледката, Патрик — подхвърли на братовчед си Уилсън. — Колко пъти съм ти казвал, че е хубава?

Обърна се към мен и добави:

— Братовчед ми съвсем наскоро напусна службата си в една от големите юридически фирми. На деветдесет и втория етаж в кулата „Ханкок“, прозорци от пода до тавана, тарифата му беше седемстотин и петдесет долара на час.

Кметът стрелна с поглед Патрик, който беше заел подходящата скромна поза.

— Но сега пак е при нас. Работи за хората. С изключение на тази сутрин. Чух, че се оплаква от кабинета си, защото нямал изглед към езерото.

Кметът леко сви рамене.

— Повиках го в моя и го оставих да погледа през прозореца. Никой не може да види езерото от кметството. Околните сгради са прекалено много.

— Също и хората — подхвърлих аз.

— Точно така. Хората. Ние съществуваме единствено заради тях. Чуваш ли, Патрик?

Братовчедът скромно кимна.

— Влез за момент, Кели — изръмжа кметът.

Последвах го в кабинета. Другите останаха отвън. Вратата се затвори зад нас. Кметът зае мястото си зад бюрото.

— Хвърли едно око на това, Кели.

На малка масичка до бюрото имаше макет на парк, изпълнен до последния детайл — с дървета, пейки и осветителни тела.

— Това куче ли е? — попитах аз и посочих с пръст животинчето, поставено подозрително близо до миниатюрен пожарен кран.

— Спрингър шпаньол — кимна кметът. — Най-доброто куче, създадено от Бога. Имам три такива. Знаеш ли какво е това?

Поклатих глава.

— „Андерсън Линкс“.

Ставаше въпрос за някогашното голф игрище, което се простираше на около 405 000 квадратни метра покрай езерото и на около две минути с кола от центъра. „Андерсън“ бе от онези частни клубове, за които играчите на голф мечтаеха, тъй като не можеха да си осигурят достъпа до него с пари. За да се играе голф на „Андерсън“ се изискваха връзки, познанство с богати личности с бяла кожа и с политическия компас на Нелсън Рокфелер. Самият клуб бе функционирал през по-голямата част от века на терен, даден под наем от градските власти. Но една нощ, по заповед на кмета, булдозери го разораха и градът осъмна без „Андерсън“. Кметът даде пресконференция, на която обяви решението си да прекрати договора за наем и да го върне на гражданите на Чикаго. А сега ми обясняваше защо го е направил.

— Птиците, Кели. Нямахше къде да отидат. Гъските, които тръгват за Мексико чак от горния край на Уисконсин и трябва да спрат някъде за почивка.

— Ясно — рекох.

— Тук ще правят междинно кацане.

Кметът сведе очи към бележника пред себе си.

— Място за почивка на прелетните птици.

— Ясно — повторих аз, сякаш най-последно започвах да проумявам.

— Освен това ще бъде и парк за хората. Ела да видиш.

Кметът свали сакото си и приклепна до нивото на макета. Свих рамене и клекнах до него.

— Ще засадя седем различни вида дървета. В тази секция ще бъдат японските кленове.

Изплезил език, кметът започна да размества миниатюрните дръвчета и скамейки.

— Тези скамейки ще бъдат от червен дъб. Искан да гледат на изток. Хората ще си седят и ще гледат изгрева над езерото.

— Значи хората ще имат изглед към езерото.

— Точно така, Кели. Обикновените хора. Безплатно.

Кметът престана да размества скамейките и ме погледна. Лицата ни бяха толкова близо, че усетих въздуха, който издишваше през ноздрите си.

— Какво търсиш тук горе, Кели?

— Дойдох да се видя с един приятел.

— Приятел значи.

Кметът се изправи и зае мястото си на мекото кресло. Аз се върнах на твърдия стол.

— Тук ти нямаш приятели, Кели. Разбираш ли?

— Значи съм дошъл по работа.

— Аха, по работа.

Кметът се поколеба. Докато решаваше съдбата ми, клепачите почти покриха черните му очи. Аз замълчах.

— Не че не те харесвам — провлечено рече той. — Напротив, възхищавам ти се. И знаеш ли защо?

— Защо?

— Добър въпрос. Защото имаш топки.

Ръцете му бавно се повдигнаха с дланите нагоре, сякаш държаха двойка зрели пъпеша. Поне аз си помислих така.

— Големи топки, Кели. Е, изгониха те от полицията, но ти не започна да хленчиш, не отиде да се оплакваш по вестниците. Нито пък заведе някое от онези тъпи дела, от които направо ми се повръща. Прие нещата като мъж, разбирайки за какво става въпрос. А после се завърна. Пак си играч, макар и без значка. Хората говорят за теб. Някои дори се страхуват. Затова, когато те видях тук, аз си зададох логичния въпрос: Какво търси тук тоя Кели с големите топки? Дали няма някакъв проблем с мен? Дали не си мисли, че аз съм му разбил кариерата? Има ли нещо, за което лично трябва да се погрижа?

Усмяхнах се. Много внимателно.

— Не съм тук заради вас. Нито пък заради някой друг. Вие правилно отбелязахте, че каквото станалото — станало. Точка. Аз разбирам това и го приемам. Но от друга страна, вие имате право да бъдете загрижен. Човек като мен няма какво да губи. Веднъж вече съм бил съсипан, нищо не ми пречи да опитам отново.

— Именно! — кимна Уилсън и насочи кокалестия си пръст към мен. — И това те прави опасен. Чувал ли си за плановете ми да кандидатстваме за домакини на олимпиадата?

— Че кой не е — свих рамене аз.

— Оттатък имам една зала за пресконференции. Там е разположен макетът на олимпийското село. Някой друг път ще ти го покажа.

Кметът направи движение, сякаш се готвеше да стане, но не мръдна от мястото си.

— Не отговори на въпроса ми, Кели.

— Сър?

— Имам ли проблем с теб?

Приведе се леко напред, с полуспуснати клепачи и леко разтворена уста. Отново заприлича на хищник, който кръжи около плячката си и преценява дали тя излъчва заплаха, или е само храна. Честно казано, аз самият не бях сигурен какъв съм точно.

— Единственото, което мога да ви обещавам, е открита игра — рекох. — Честна, по правилата.

— А чиповете отиват за по-добрия?

— Нещо такова, господин кмете.

Уилсън се облегна назад, столът му проскърца.

— Предполагам, че няма да искаш да работиш за мен, а?

— Не мисля.

Кметът се изкиска. Лишен от ентузиазъм, смехът му бързо заглъхна. После се изправи.

— Моят старец със сигурност щеше да те хареса. Много си падаше по такива като теб, дето не им пука на кого казват да върви на майната си. А ти дори беше любезен. Завиждам ти.

Насочи се към вратата на кабинета си. Когато се обърна, аз дишах във врата му.

— Чух, че знаеш латински.

Кимнах.

— И аз се опитвам да го понауча. Запомнил съм няколко фрази.

Не казах нищо. Черните очи внимателно ме опипваха и преценяваха.

— *Verbum sapienti satis est*. Знаеш ли какво означава това, Кели?

— „За мъдреца и една дума стига“ — отвърнах.

— Браво. Предупредиха ме, че си умно копеле. И вероятно са прави. Имам начин да разбера защо си тук днес, но ще оставя нещата такива, каквито са. Засега. Но нека и аз отправя една дума към

мъдреца: Не ми се пречкай, Кели! Както те харесвам, така ще ти откъсна големите топки и ще си ги изпържа за закуска!

— Един приятел ме предупреди, че това е твърде вероятно, сър.

При тази новина Уилсън стисна устни, замисли се за миг, после рязко отвори вратата и излезе в коридора. Последвах го. Две минути по-късно асансьорът стремително ме понесе надолу към улицата. От двете ми страни се возеха момчетата на Уилсън.

Джанет Удс живееше в един район на Чикаго, известен като Соганаш. Разположен в югозападния край на града, Соганаш е повече предградие, отколкото квартал — затворена общност най-вече от ирландци на границата на кръвосмешението.

Много ченгета живееха в Соганаш, а също и пожарникари. Хора като Джони Удс. Общински служители, които трябваше да живеят там, за да запазят работата си. На пазара за недвижими имоти рядко се появяваха жилища в района на Соганаш. А когато все пак се появяха, цените започваха от половин милион нагоре. В това нямаше нищо лошо, защото никой не би си купил къща в района, ако не „познава“ някого там. Вече споменах за кръвосмешението.

Джони и Джанет Удс обитаваха ъглова къща в квартал със сгради в колониален стил. Зелени морави, чисти улици. Хлапета играят баскетбол. Един, общо взето, спокоен и сигурен район. Е, и малко скучен. Всички си приличат. Все пак това бе Соганаш. Всекидневно честване на определен начин на живот, поставен под стъклен похлупак. Единствен за повечето обитатели на района. Разбира се, не и за онези, които могат да си позволят Уинетка.

Паркирах зад ъгъла, откъдето можех да виждам входната врата. Четвъртък следобед, малко след три. Искях да поговоря с клиентката си за дъщеря ѝ. Същата, която поиска да убия пастрока ѝ. След известен размисъл стигнах до решението да не се обаждам предварително. Понякога е по-добре просто да се появиш на място.

Миг преди да сляза от колата, от алеята се появи черен сааб. Зад волана седеше Джанет, с шал и слънчеви очила. Вместо да ѝ помахам, аз запалих мотора и я последвах.

След четири пресечки напуснахме Соганаш и излязохме на Линкълн Авеню. На онази част от него, която беше застроена с мотели, предлагащи стаи на час. След тях имаше две църкви и денонощно отворен пункт за залагания. Десет минути по-късно Джанет Удс отби в затвореното каре на „Уест Уайнона“ 1800, паркира на едно свободно

място и слезе от колата. Огледа се в двете посоки, след което се насочи към „Големия Боб“. Не знаех кой знае колко за това заведение освен факта, че тук се провеждат единствените в града надбягвания с костенурки. Това ставаше само в петък вечер. Шест костенурки с изрисувани номера по корубите, водещ с микрофон в ръка и стотина крещящи фенове. Залагаш на някоя от костенурките, получавах безплатна халба бира и след още няколко си толкова пиян, че не можеш да различаваш пълзящите по пода създания. Веднъж бях тук, с гадже. Спечелих седем от осемте гонки, но изгубих мацката си някъде по средата на шоуто. Общо взето, беше една доста приятна вечер.

Спрях до тротоара и загледах сенките от следобедното слънце по витрината на заведението. Джанет влезе и зае едно столче в дъното на бара. Секунда по-късно барманът извърна туловището си в нейна посока. Забърка й някакво питие и се облегна насреща й. Доближиха глави и си зашепнаха като стари познати. Това продължи десетина минути, после барманът се оттегли. Клиентката ми остана сама. Отпиваше от чашата и гледаше право пред себе си. Заклучих колата и влязох в кръчмата.

В четири следобед състезателната зала не беше такава, каквато я помнех. Приличаше на бунище, пресечено от дълъг и тесен шперплатов бар, около който бяха разхвърляни напукани пластмасови маси. Откъм тоалетната се прокрадваше едва доловима миризма на мъртви гризачи. Отблизо барманът приличаше на бивш спортист от местната гимназия — висок метър и осемдесет, но вече дебел и отпуснат. Носеше фланелка на „Беърс“ от 1985-а, когато бяха спечелили суперкупата. Четеше „Сън-Таймс“ и поглъщаше китайска храна от пластмасова чинийка. Останалите клиенти се изчерпваха с някакъв старец в дъното, който отпиваше с наслада от бутилка „Милър Хай Лайф“, сякаш не беше бира, а скъпо шампанско.

Когато влязох, питието в пластмасовата чаша на Джанет беше почти на дъното. Не беше свалила тъмните очила, а шалчето скриваше шията и долната част на лицето й. Гледаше приближаването ми в огледалото зад бара.

— Често ли идваш тук, Майкъл?

— Не, само за надбягванията с костенурки.

Джанет презрително изсумтя и разклати леда в чашата си. Онзи зад бара с пъшкане се надигна, хвърли няколко бучки лед в нова чаша

и я напълни с джинджифилова бира. Постави чашата пред Джанет, погледна към мен и ме попита какво желая. Поръчах си „Бъд“ и седнах на високо столче, без да чакам покана.

— Този познава ли те? — попитах.

Барманът ми донесе бирата, върна се на столчето и с въздишка на удоволствие си напълни устата с фиде. Оригна се и насочи вниманието си към телевизора в ъгъла, по който течеше мач на „Къбс“. Губеха с дванайсет на два в края на четвъртия ининг.

— Идвам тук от време на време — отвърна Джанет.

Отпих една глътка и се направих, че оглеждам заведението.

— Добро е — рекох. — Особено за човек като теб.

— Не ми досаждат, разполагам с достатъчно спокойствие за размисъл.

— Идваш тук, за да размишляваш?

— Понякога. Ако нямаш нищо против.

Междувременно тя свали очилата. Синината под окото ѝ почти беше изчезнала. И това беше добре, защото шалчето скриваше бузата и част от брадичката, които се намираха в далеч по-тежко състояние.

— С юмрук ли те удряше?

Джанет понечи да притисне шалчето към шията си, но аз я изпреварих и го смъкнах надолу.

— Започнал е с шамари — констатирах и плъзнах пръст по брадичката и обезобразените устни. — Подути са отвътре, нали? Заради зъбите, които са ги наранили. Но този удар е нанесен с юмрук. Оттам са отоците.

Усетих очите на бармана върху себе си. Защо ли проявяваше интерес към раните на клиентката ми?

— Сложи лед, ако вече не си го направила — рекох. — Ледът винаги помага. Но на твоето място не бих махнал шалчето. Поне засега.

— Благодаря. Само затова ли дойде?

— Вчера при мен се отби Тейлър — обявих с равен глас аз, гледайки право пред себе си. Почувствах как главата ѝ се извъръща към мен, усетих втренчения ѝ поглед.

— Моята Тейлър?

Кимнах.

— Какво искаше?

— Да си поговорим за втория ѝ татко. По-точно как да го убием.

Срещнах погледа ѝ в огледалото зад бара. Само за миг.

— Да кажеш нещо по въпроса?

— Какво да кажа?

— Не знам. Може би, че ти става лошо. Или умираш от страх.

— Тейлър е дете. Била е разстроена и гневна.

— Тъй ли?

— Не е знаела какво говори.

— Сигурна ли си?

— Да убие Джони?! Нима допускаш, че... — Джанет замълча и поклати глава. — Дори косъм няма да падне от главата на Джони, ако това те тревожи.

— Не ме тревожи. Помислих си, че може би трябва да поговориш с детето. Да му обясниш някои неща.

— Детето ми не е убиец.

— Не съм казал такова нещо.

— Добре. Ще говоря с нея.

Очите ѝ се сведоха към питието. Аз застъргах с нокът етикета на бирата. Старецът в ъгъла прелистваше „Сън-Таймс“. Четеше го отзад-напред, подпрял с длан брадичката си. От устата му висеше запалена цигара. Той дърпаше, без да я докосва, само с устни. С другата ръка бавно прелистваше страниците на вестника.

— Според теб допускам грешка, нали? — подхвърли Джанет.

— Вече ти казах какво мисля.

— Лицето ми не изглежда чак толкова зле.

На фона на това изявление отражението ѝ в огледалото над подредените бутилки приличаше на лоша шега.

— Така ли мислиш?

Джанет си сложи слънчевите очила и уви шалчето около врата си.

— Така мисля, Майкъл. Освен това си имам договор. — Последните думи бяха изречени някак монотонно, със скрито задоволство.

— Какъв договор, какви са клаузите в него?

Нямах никаква представа дали клиентката ми има предбрачен договор и кога го е сключила.

— Не сега, Майкъл. Когато всичко се уреди, веднага ще те информирам.

Зърнах част от лицето си, отразено от слънчевите ѝ очила. Искях да науча повече, но клиентката ми очевидно беше на друго мнение. Бих могъл да се откажа, разбира се. Но това не беше в мой стил.

— Дай да се махаме оттук — рекох. — Ще те повозя.

— Колата ми е тук — отвърна Джанет и кимна към паркинга. — Какво ще кажеш, ако те поканя да вечеряме у дома? Тейлър ще спи при някаква приятелка, а мистър Чаровник ще остане в града.

Допих бирата си и хвърлих някакви долари на бара. Барманът дори не ни погледна, погълнат от мача. Разбих го, тъй като и аз бях фен на „Къбс“.

Вечерята беше печено пиле със салата. След като се справихме с нея, останахме на кухненската маса пред бутилка вино и запалихме цигари. После клиентката ми реши, че може да ми разкаже как е започнало всичко.

— Той извади цяла дузина яйца от хладилника — обяви тя и кимна, сякаш не исках да ѝ повярвам.

Аз просто запазих мълчание.

— Бяхме женени по-малко от месец. Една събота сутрин бях обещала на Тейлър да я водя на футболен мач и му казах, че няма да успея да прибера дрехите му от химическо чистене.

Допълни чашата си и ми подаде бутилката. Отказах с поклащане на глава.

— Той слезе от горния етаж и се надвеси над мен. Попита какво съм казала и аз отново му обясних, че не мога да прибера дрехите. А той отвори хладилника и извади яйцата. После ме хвана за врата и ме сложи да седна на масата.

— Опитал ли се да му попречиш?

— Честно казано, нямах представа какво става. Освен това той се оказа неподозиранио силен. Не знаех, че е толкова силен. Или по-скоро беше. Прикова ме ей тук, на масата. После счупи едно яйце над мен и то се стече по лицето ми.

Джанет се извърна с профил към мен и дръпна от цигарата. Окото ѝ проблесна през облаче дим.

— Не каза нито дума. Просто ме притискаше към масата и продължаваше да чупи яйца върху главата ми. Второ, трето, четвърто... Спря може би след шестото, после се качи горе и си легна. Това беше начинът му да покаже кой командва парада.

— Ти какво направи?

— Имаш предвид твърдоглавата Джанет, а? — засмя се тя толкова широко, че зърнах кътниците ѝ. — Може би очакваш, че съм хукнала към вратата? Нищо подобно. Останах, главно заради ей това.

— Ръката ѝ с чашата описа широк кръг. — Не исках да загубя дома си. Заради Тейлър. Затова се измих, и толкова. После стана по-лошо, разбира се. Яйцата бяха първото послание. След това дойде ред на блъскането и кръсъците. Шамарите се превърнаха в юмруци. Груб секс когато и където го пожелаеше. Сигурна съм, че знаеш за какво става въпрос.

Отпих глътка вино и замълчах. Нещата бяха такива, каквито са.

— Знам, че рано или късно ще приключи с мен и ще подгони Тейлър — промълви тя.

— Охо, значи така...

Клиентката ми замислено кимна, в очите ѝ трепна нещо различно.

— Още не, но по-късно кой знае... Аз обаче не мога да поема такъв риск. Не мога да седя и да чакам.

— И затова се обърна към мен. Преди близо година.

— Ти си приятел. Е, добре де, преди време бяхме повече от приятели. — Очите ѝ внимателно ме погледнаха изпод синините. — Понякога мислиш ли за това?

— За какво?

— За нас. За това, което ти казах.

— Опитвам се да не мисля.

— Нямаше да се получи, Майкъл. И ти прекрасно го знаеш.

— Имаше и други възможности.

Тя понечи да каже нещо, но после се намръщи.

— Нека не се връщаме назад — заявих аз. — Станалото — станало. В следващия живот просто кажи на човека.

— Решението беше мое, тялото също — поклати глава тя.

— Тогавя защо аз трябва да живея с него?

Егоистичен въпрос, на който няма отговор. Веднъж зададен, той не може да се върне назад.

— Говорим за преди повече от петнайсет години, Майкъл. Аз бях просто едно уплашено дете.

— Вярно, че беше дете — кимнах. — Аз също.

— Мислиш ли, че към това може да се добави още нещо?

— Мисля, че ти имаше планове, Джанет. Независимо че беше на двайсет или на двайсет и една. И нищо не би трябвало да ти попречи.

Тя се замисли за плановете си.

— Искаш да кажеш, че са ме блазнали парите. И затова съм се хванала с бащата на Тейлър веднага след теб. Мистър „Търговски съвет“, а после и мистър „Градски съвет“. Мислела съм си, че човек с малко повече зелени банкноти ще ми реши проблемите. Къща, кола, сигурност.

— Това със сигурността май не се получи, а?

— Огледай се наоколо. От този момент нататък сама ще се грижа за всичко.

— Затова ли се върна при мен?

— Ти винаги си бил силен, Майкъл. Включително и когато ти разказах всичко.

— Разказа ми, защото беше убедена, че така по-лесно ще ми станеш клиентка.

— Така ли мислиш?

— Ти ми кажи.

— Мислех, че трябва да знаеш какво се е случило — отвърна тя хладно. — Въпреки че се е случило отдавна. А за останалото си прав. Надявах се да откриеш отговорите на някои въпроси, свързани с Джони.

— А сега?

— Сега отговорите са налице. Работата е там, че трябва да се изправа срещу въпросите.

— А междувременно ще чакаме.

Тя протегна ръка. Пръстите ѝ бяха гладки и студени. Или моите бяха такива.

— Нещата не са перфектни, Майкъл. Но мога да ти обещаая, че когато бъда готова, ще взема детето и ще си тръгна, без да поглеждам назад.

Отдръпнах ръката си.

— Само не чакай прекалено дълго.

— Няма. — Тя стана и пристъпи към мен. — Между нас всичко е окей, нали?

Кимнах. И наистина вярвах, че е така. Тя се наведе и докосна бузата ми с устни. После се зае да разчиства масата, сякаш това щеше да ѝ помогне да промени живота си. Погледах я известно време, станах и бавно се насочих към всекидневната. Втората новина на емисията в

десет бе кандидатурата за кмет на Мичъл Кинкейд. — Джанет донесе остатъка от виното и седна.

— Слушала съм речите му — рече тя, докато по Фокс Нюз показваха как Кинкейд стиска ръце и се усмихва на някакво събрание.

— Какво мислиш за него?

— Честно ли?

— Разбира се.

— Мисля, че прилича на Боби Кенеди.

Погледнах екрана. Тълпата около Кинкейд се състоеше предимно от бели хора, предимно млади и предимно от женски пол. Като на концерт на Бийтълс преди години, когато Джон и Пол се бръснеха веднъж седмично.

— Толкова ли е добър?

Пред кандидата изскочи момиче с късо подстригана червена коса, облечено в памучни панталони, бяла блуза и черно яке. Блузата се вдигна нагоре, разкривайки коремни плочки. Кинкейд се усмихна и сложи подписа си на корема на момичето под неистовите крясъци на тълпата.

— Не казвам, че ще гласувам за него — промърмори Джанет. — Нали помниш за кого работи гадният ми съпруг?

Взех дистанционното и натиснах един бутон. Кинкейд замръзна в профил към мен, протегнал ръка да разроши косата на някакво хлапе.

— Мислиш ли, че ще спечели?

— Срещу Уилсън? — презрително се усмихна Джанет. — Моля те! Вече са му скроили шапката!

— Мислиш ли?

— Първо, Уилсън държи големите пари, второ, профсъюзите са в джоба му. А ако Кинкейд случайно не фалира по време на кампанията, те ще сменят тактиката.

— Как по-точно?

— Не знам, но Джони намекна, че работят по въпроса. И в очите му се появи заплашителен блясък, който познавам много добре.

Хвърлих още един поглед към бъдещия спасител на Чикаго. Вдясно от Мичъл Кинкейд стоеше личният му бодигард. Едър чернокож младеж с добре очертани мускули. Разтревожи ме лицето му, което имах чувството, че познавам. А може би познавах гнева, който се излъчваше от него.

— Дай да видим нещо друго — каза Джанет и издърпа дистанционното от ръката ми. Прехвърли няколко канала и спря на Летърман. — Харесваш ли Дейв?

— Добър е — рекох. После погледнах малкия стенен часовник, който показваше единайсет. — Време е да си тръгвам.

— Нали ти казах, че Джони няма да се прибере тази вечер?

— Не е там работата.

— Има си стая в центъра — вдигна ръка тя. — Спи там, преоблича се и отива направо на работа. — Ръката се завъртя с дланта нагоре, очите ѝ се върнаха на телевизора. — Какво толкова?

— Мислиш ли, че там си има и момиче?

Заковала очи в Летърман, Джанет леко сви рамене. А аз си помислих за брюнетката в кметството. За парфюма и пищните форми.

— Извинявай.

— Няма значение — ведро се усмихна към телевизора тя. — Няма никакво значение. Просто не се тревожи, че трябва да бягаш оттук. Не и заради него.

Усили звука и разговорът замря, преди да е започнал. Облегнах се назад. Канапето беше меко, а Дейв — много забавен. Гост в студиото беше Били Кристъл. Харесвах Били Кристъл. Приличаше ми на някакъв старомоден комедиант. С него не бе необходимо човек да ходи в тоалетната, за да се разсмее. Класата си е класа.

Отпих глътка вино. Джанет се разсмя на някаква шега, а аз малко се отпуснах. Не след дълго качих краката си на канапето. А след това се излегнах.

* * *

Четири часа по-късно рязко се събудих. Къщата тънеше в мрак и тишина. Часът беше три и половина. Под главата ми имаше възглавница, а тялото ми беше покрито с одеяло. Бях сам, явно оставен да спя на спокойствие.

Знаех, че Удс ще отиде направо на работа, но въпреки това реших, че е по-добре да си вървя. Просто за всеки случай. Току-виж, че татко Мечок вземе да се прибере. Казах си, че отново ще затворя очи

само за трийсет секунди. После отпуснах глава върху възглавницата.
Много бяла и много мека.

Един слънчев лъч прекоси всекидневната, попадна върху клепачите ми и ги разтвори. За момент не разбрах къде се намирам. После се надигнах до седнало положение и си спомних. В главата ми бавно изплуваха всички ругатни, за които се сетих. Това отне известно време. После станах и пристъпих към прозореца. Навън се развиделяваше. Кварталът все още беше пуст. Отидох в кухнята и се наплисках на чешмата. Помислих да оставя бележка на Джанет. После си представих, че попада в ръцете на Тейлър. Или, още по-добре, в ръцете на съпруга ѝ. Не, бележката не бе добра идея.

Измъкнах се през задната врата, открих колата си по-надолу по улицата и се настаних зад волана. Дотук добре. После погледнах в огледалцето за обратно виждане и видях усмихнатата физиономия на Джони Удс.

— Направи ли си кефа, Кели?

Гмурнах се странично към пространството пред седалката почти едновременно с трясъка. Челното стъкло на колата се пръсна под удара на яка черна щанга. Джони Удс почти се озова на седалката до мен, правейки отчаяни опити да изтегли щангата. За късмет това не му се удаваше. Хвърлих се на пода, избягвайки лапата със заплашително извити пръсти, които търсеха някаква част от анатомията ми. В следващата секунда той заряза щангата и се хвърли към мен.

Добрият удар с глава е цяло изкуство. Главата трябва да е издадена напред и надолу, а ударът трябва да е насочен някъде под веждите: очи, скули, зъби. Най-добре в носа. При успех се чува ясно пропукване, а противникът изпитва ужасна болка. Джони Удс не беше изключение. Кръвта му плисна върху седалката, а моя милост получи така необходимата отсрочка.

Протегнах се и отворих вратата откъм шофьора. Едната ръка на Удс беше вкопчена в крачола ми, а другата беше притисната към носа му. Горедолу това беше позата, в която напуснахме купето и се проснахме на пресечката между „Къркуд“ и „Хайауата“.

Успях да се изправя на крака в момента, в който Удс отново замахна. Но този път ударът му профуча далеч от целта. От носа му продължаваше да шурти кръв, дишането му беше тежко. Някога може и да е бил побойник, но това е било отдавна, преди няколкото хиляди погълнати понички. Заех позата на боксьор, който се готви да влезе в клинч — с притиснати до ушите юмруци и лакти до ребрата. Не направих опит да се обърна, нито пък нещо друго. Просто стоях и го чаках. Отначало той беше много предпазлив. Два удара попаднаха в раменете ми. Липсата на реакция от моя страна видимо го окуражи. Ударите му станаха ритмични: ляв-десен, ляв-десен. Скоростта им нарастваше, изтощението му — също. При всеки удар от устата му се сипеха ругатни. Блокирах ударите с лекота просто защото той сигнализираше предварително. Част от тях посрещах с ръце, други оставях да стигнат до тялото ми — главно около ребрата. Придружавах ги с пъшкане, което той трябваше да чува. Мисля, че това му хареса. Не можех да го обвинявам. От негова гледна точка аз бях един гаден тип, прекарал нощта в обятията на съпругата му.

Двайсетина секунди по-късно Удс започна да осъзнава простата истина, че дори когато не получаваш удари, боят си остава тежка работа. След още шейсет секунди той вече повече пъшкеше, отколкото удряше. Окончателно изпусна парата след нови трийсет секунди. На практика не бях понесъл никакви щети. Е, ребрата малко ме наболяваха, но нищо сериозно. За разлика от мен Джони беше свършен.

Вдигнах ръка и го побутнах. Омекналото му тяло се блъсна в колата, плъзна се надолу и опря в предната решетка. Обърна се и ме погледна през рамо. Опита се да псува, но не намери точните думи. Беше бесен, но енергията му не стигаше за нещо повече.

— Спокойно, Удс — рекох. — Поеми си дъх и опитай пак.

Джони послуша съвета ми и се облегна на калника. Аз сторих същото до близкото дърво и зачаках. Част от мен се молеше да събере сили за един добър удар, за да мога да му отвърна както подобава. Но това едва ли щеше да му помогне. Джони Удс пак щеше да си бъде предишният гадняр, който бие жени в свободното си време. Извади късмет, че не го размазах — ей така, за кеф. Тогава щетите му със сигурност щяха да бъдат по-големи от един счупен нос.

— Мислиш се за голяма работа, Кели — изръмжа той.

— Не, просто съм във форма — отвърнах аз. — А да удряш хората е трудна работа, особено ако не знаеш как да го направиш.

— Ама ти е кеф да тичаш след жена ми, нали?

— Забрави го, Удс.

— Нямам такива намерения, по дяволите!

— Но аз имам.

Отпуснах се на коляно и приближих лице към неговото. Исках да съм сигурен, че ще включи.

— Лицето на жена ти е обезобразено, Удс. При това не за пръв път. Тя е документирала всеки побой, който си й нанесъл. В момента се готви да вземе дъщеря си и да те зареже. А ти ще я пуснеш. Искаш ли да знаеш защо?

Тикнах два пръста под счупения му нос.

— Първо, защото ще те разнесе навсякъде в момента, в който се опиташ да я спреш. Една пресконференция ще й бъде достатъчна. Кметът ще те изхвърли като купчина димящи конски фъшкии, каквато си всъщност. Втората причина е още по-проста: аз не обичам страхливците. Особено онези, които бият жени. Опиташ ли се да направиш нещо — каквото и да било, аз ще те намеря. Няма значение как и кога. И ще те смажа. Няма да спра, преди да започнеш да молиш за пистолета. А след това ще ти избия зъбите с ръкохватката, ще натикам дулото в гърлото ти и ще натисна спусъка. Лицето ми ще бъде последната гледка в живота ти. Разбра ли ме?

Той не отговори. Беше забил поглед в земята и бършеше кръвта от лицето си.

— Погледни ме, Удс!

Той се подчини.

— Само ми дай повод! — изръмжах аз. — Изобщо няма да се замисля, а после ще спя спокойно. Ясно ли ти е?

Удс кимна. Веднъж, два пъти, три пъти. После спря. Първо затрепери долната му устна, после брадичката. Притисна очи с дланите си, смръкна и се разрева. Фазата на самосъжалението. Щеше да отнеме известно време, затова се изправих и огледах щетите на предното стъкло. На тротоара се появи майка с дете. Вероятно го водеше на училище. Усмихнах им се. Те само ни огледаха и ускориha крачка.

— Защо го е направила? — мрачно промърмори Удс в опит да подхрани мъката си.

— Какво е направила, Джони?

— Ти знаеш какво.

Изобщо не му пукаше от заплахите ми. Нито от обезобразеното лице на жена му. Това, което не можеше да преглътне, беше ролята на рогоносец. Мисълта, че жена му го е направила с друг мъж, при това в собствения му дом. Страхливците по правило притежават силно его. Особено онези, които бият жените и децата си. Кметският слуга не правеше изключение. По-скоро беше потвърждение на правилото.

По улицата забръмчаха първите коли, по тротоарите се появиха хора. Всички ни гледаха. Някои разговаряха помежду си. Появата на полицията беше само въпрос на време.

— Жена ти не е направила нищо, Удс — рекох. — Тя ме нае, защото иска да се отърве от теб. Снощи говорихме до късно и аз преспях на канапето. Ако щеш ми вярвай. Изобщо не ми пука. А сега влизай в колата.

Настаних се зад волана. Вероятно преценил, че не е приятна гледка за съседите си, Удс бавно се добра до съседната седалка. Стъклото от моята страна беше силно напукано, но все пак имах достатъчно видимост. Включих на скорост. Спряхме пред първата аптека. Купих торбичка лед, бутилка вода, памук и лепенки.

— Дръж, почисти се.

Удс изми кръвта от лицето си. Аз пуснах няколко бучки лед в носната си кърпа и му я подадох.

— Притисни леда към лицето си. Помага срещу оток.

Той пое компреса и извъртя огледалцето към себе си.

— Как изглеждам?

Извъртях огледалцето обратно.

— Носът ти е счупен, затова забрави за него. Освен ако не искаш да отидеш в болница, за да го наместят.

Притиснал леда към лицето си, Удс поклати глава.

— Правилно — кимнах аз. — Остави го така. Ако имаш проблеми с дишането, те ще го счупят втори път, след което ще го наместят.

Джони ме стрелна с бялото на очите си. Идеята явно не му хареса.

— Успокой се — подхвърлих. — На мен са ми чупили носа шест-седем пъти, но никога не съм търсил лекарска помощ. Това е дреболия.

Удс отмести кърпата и внимателно опипа лицето си. После върна леда на мястото му и опря глава на възглавничката. Включих радиото. Миг по-късно Удс възвърна словоохотливостта си.

— Кой те е учил да се биеш, Кели? — попита той.

— Ние с теб не сме се били.

— Как така?

— Ти се би. Аз не съм те ударил нито веднъж.

— Това имам предвид. Нарита ми задника, без дори да ме удариш. Това означава, че знаеш да се биеш. Къде си се учил?

— Тук-там — промърморих. — Докато растях.

— За удоволствие?

— Никога не съм се бил за удоволствие. Това е работа, стига да знаеш как да я вършиш. Гадна работа, която не се върши даром.

— Какво означава това?

— Означава, че се върши срещу заплащане.

— Значи си професионалист?

Хвърлих поглед към част от физиономията си, отразена от страничното огледало.

— Бях.

— Което означава, че не съм имал никакъв шанс.

Погледнах го и свих рамене.

— Боят е като всяка друга работа. Изправиш ли се срещу професионалист, със сигурност ще загубиш. Е, може и да извадиш късмет, но по-вероятно е да ти счупят главата.

Свих пръстите си в юмрук, после ги отпуснах и хванах волана.

— Поуката от тая история е само една: опознай човека, с когото искаш да се биеш. И не вдигай ръка, преди да си убеден, че ще стигнеш докрай.

Удс не каза нищо и това беше добре дошло за мен. Завъртях копчето на радиото. По И Ес Пи Ен течеше предаването „Майк и Майк“. Водещите обясняваха, че извън ефир се карат като възрастна семейна двойка. Но и в ефир се караха по същия начин, при това в продължение на доста време. Чаках да заговорят за спорт. Дори бегло и между другото. Погледнах към Удс.

— Това да ти прилича на спортна радиостанция?

Той не отговори. След няколко минути се отказах и изключих радиото. Запалих мотора и Удс проговори.

— Какво по-точно откри, Кели?

Изгасих мотора.

— За какво?

Почистено, лицето му изглеждаше по-добре. Сложи една лепенка в основата на носа си и я притисна с пръст.

— За оная работа на Хъдсън Стрийт. За която вчера си говорихме в офиса. Какво откри?

Гласът му омекна, но заплашителната нотка остана. Рогоносецът изчезна, отстъпвайки място на кметския „уреждач“. Вече плуваше в свои води. Водите на чикагската политика. Лостовите на властта, на прикритостта, блъфовеите и измамите. Това беше добре. Защото до този момент разследването на смъртта на Брайънт не ме беше довело доникъде. Трябваше ми човек с опит, който можеше да превърне центовете в джоба ми в солидна пачка. И едновременно с това да е достатъчно уплашен, за да проговори.

— Знам всичко за големия пожар — рекох. — Подпалил го е прапрадядото на кмета, помагал му е собственикът на „Чикаго Таймс“.

Удс се прозя на новината, протегна ръце и изпука с кокалчетата на пръстите си. После завъртя врат наляво-надясно, за да намести прешлените си.

— Доста добър сценарий за филм, Кели — промърмори той. — Имаш ли доказателства?

— Архивите на поземлената собственост. От тях личи, че много терени са били изкупени от Джон Джулиъс Уилсън, най-вероятно съвместно с Чарлс Хюм.

Очаквах имената да му направят впечатление, но сбърках.

— Не е престъпление да притежаваш недвижими имоти, Кели. Това ли е всичко, с което разполагаш?

— Знам и за книгата на Шийхан — добавих аз.

Този път Удс реагира. Лицето му се стегна, горната му устна леко потрепна. Леко, но достатъчно.

— Знам, че отиде в онази къща да прибереш книгата. Знам, че заради нея е бил убит Алън Брайънт.

— Вече ти казах, че нямам нищо общо с Брайънт, Кели. Когато влязох, той вече беше мъртъв.

— А какво ще кажеш за книгата, Удс? Беше ли изчезнала?

Блъфът, който кметският човек ми беше подготвил, бързо се разпадаше. Явно се намирах в опасна близост до някаква версия на истината, а Удс искаше на всяка цена да ме отдалечи от нея.

— Предупредих ги, че идеята не е добра — поклати глава той. — Предупредих ги, по дяволите!

— Кого си предупредил?

Пръстите на Удс бяха дебели. На един от тях носеше брачна халка, а на съседния — пръстен във формата на сърце. Забил поглед в тях, той дълго мълча. Явно не видя нищо утешително и премести поглед върху мен. Лицето ми също не му предложи кой знае какво.

— Майната ти, Кели. Прекрасно знаеш кого.

— Много искаха тая книга, а?

— Да.

— Вярно ли е?

— Кое? — погледна ме Удс.

— Това за Джон Джулиъс Уилсън и големия пожар. Вярно ли е?

— О, господи! Наистина ли ти се говори за това?

— Казах ти, че ме интересува само убийството, Удс. Човекът е открит мъртъв в собствения му дом. Единственото, което липсва оттам, е оригиналното издание на Шийхан.

— Дрън-дрън.

— Това е един от начините за анализ на нещата. Но аз искам да ми кажеш къде е мястото на тази книга в цялата схема. Знам за Хюм, знам и за Джон Джулиъс Уилсън. Знам за измамата с недвижими имоти и за пожара. Сега искам да разбера за книгата на Шийхан.

Удс приглади вежди и започна да разтрива слепоочията си. Запаших колата и потеглих. Промяната в декора може би щеше да помогне.

— Трябваше да има и писмо — промърмори спътникът ми. — Да си чувал за него?

Очите му пробягаха по вътрешността на купето, а аз леко размърдах врат. Нито „да“, нито „не“. Просто демонстрирах, че съм наясно с нещата и няма да го оставя да шикалкави. Искях всички подробности. Още тази сутрин. Веднага. Удс отмести очи и заговори.

— Предполага се, че след пожара Хюм и Уилсън са съставили документ, в който са били описани всички детайли: планът за опожаряването на ирландските къщи и изкупуването на земята, начинът, по който огънят е излязъл от контрол. Въпросният документ е бил в два екземпляра, подписани и от двамата.

— Защо?

Удс се усмихна. Това беше по неговата част.

— Защото не са си имали доверие. Писмото ги е задължавало да мълчат.

— Писмото е било предохранителна мярка за Уилсън — поправих го аз.

— Може би. Той е бил беден ирландец. Имал е нужда от нещо, с което да държи Хюм.

— Умно — рекох.

— Това му е по наследство.

— Какво е станало с писмата?

— Точно там е работата — въздъхна Удс. — Това са само слухове. Нещо като градски легенди. Кой знае нещо конкретно, по дяволите? Но петият етаж им вярва и очевидно прави всичко възможно да ги открие.

— Писмата?

— Да, писмата. Съгласно последната воля на Хюм всичките му документи са били изгорени. Най-вероятно с тях е отишло и неговото копие.

— Защо?

— Може би е решил, че това вече не е негов проблем.

Отново се озовахме в Соганаш. Удс свали два пръста от стъклото и насочи поглед към познатата околност. Завих наляво по Кийн Стрийт и спрях пред „Пресвета Богородица“. Табелата на тротоара уточняваше, че това не е обикновена църква, а базилика.

— Каква е разликата между църква и базилика? — учудих се аз.

— Ти католик ли си?

— Цял живот.

— Господи Исусе! — въздъхна Удс. — Базиликата е голяма църква, в подземие то на която има крипта. Там съхраняват мощите на свещеник или светец.

— Аха.

— Не е зле да се образоваш малко по отношение на религията, Кели.

— Така ли мислиш?

Спрях пред просторна зелена площ, която чезнеше в далечината. Базиликата изглеждаше внушително с каменната си фасада и двете високи кули. Към вратата ѝ водеше широко мраморно стълбище. Скъпо, но красиво. Зад нея беше спасението. Или поне шансът да дариш малко пари в брой.

— А екземплярът на Уилсън? — попитах.

— На писмото ли?

— Да, Джони. Екземплярът на писмото, който е останал у Уилсън.

— Какво за него?

— Нали това си търсил?

— Ако изобщо го е имало. Кметът твърди, че не знае нищо за никакво писмо.

— Официално — добавих аз.

— Точно така — кимна Удс. — А неофициално нещата стоят горе-долу така: Годината е хиляда деветстотин двацет и някоя. Един от по-буйните предци на Уилсън отива в някакъв бардак на Скид Роу...

— Това става, преди фамилията Уилсън да влезе в политиката?

— Точно така — кимна Удс. — По това време те са само неприлично богати поземлени собственици. Но както и да е. Въпросният представител на фамилията е в компанията на една от хубавиците. Удрят по няколко питиета, после се оттеглят насаме. Уилсън вади писмото и започва да го размахва. Не е ясно дали има конкретна причина, или просто иска да се изфука. Точно в този момент се появява нравствената полиция и в бардака настъпва ад. Казах ли ти, че тоя Уилсън е бил женен?

— Направо съм шокиран.

— Няма начин да не си. Та този човек скача полугол от прозореца на втория етаж.

— Забравяйки за писмото?

— Бинго! — насочи пръст в гърдите ми той. — На другия ден се връща да го търси, но момичето вече е напуснало града. Фамилията не вижда това писмо никога повече. С течение на времето то е забравено.

— Но напоследък...

— Да, напоследък нещата се променят. Никой не знае откъде тръгват слуховете, но те са реалност. Писмото е факт и кметът се изнервя.

— Къде тук се вписва Шийхан? — попитах.

— Чакай, ще стигнем и дотам — вдигна ръка Удс. — Знаеш ли, че първото издание е номерирано?

— Да — кимнах аз. — От едно до дваисет.

— Добре си се подготвил. Щастливото число е четири. В екземпляра под този номер се крие информацията относно местонахождението на писмото.

— Номер четири значи.

— Така се говори. Информацията е закодирана някъде в текста.

— Вярваш ли във всичко това?

— Шефовете ми вярват — отново въздъхна Удс. — Това е важното.

— Продължаваш да говориш за слухове, Джони. Но аз не вярвам, че става въпрос за слухове. Тук е замесен източник, който ги захранва с информация.

— Така ли мислиш?

— Така мисля, Джони. А в джоба ми има една снимка. На нея си ти — в момента, в който бягаш от местопрестъплението. Снимка, която потвърждава, че трябва да открия името му. По-скоро рано, отколкото късно.

— Разкарай се, Кели!

— Няма проблем, Джони. Ще го сторя в момента, в който разкрия източника ти. Някой ви е пробутал историята с писмото и книгата на Шийхан. А може би ви е предложил и да разгадае ребуса в момента, в който я докопате. Така ли е?

Не получих отговор.

— Ще те попитам нещо друго — не се отчаях аз. — Той ли те насочи към Алън Брайънт?

— Сам го открих — стрелна ме с поглед Удс. — Като преди това проследих шест от останалите копия на Шийхан.

— Номер четири беше у него, нали?

Удс кимна.

— Преди това му се обадох по телефона. Той потвърди, че копието е у него. Но когато отидох там... — Удс сви рамене и тръсна

глава. — Той вече беше мъртъв, Кели. Видях трупа и си плюх на петите.

Замълчахме за известно време, всеки потънал в мислите си.

— Кметът знае ли за Брайънт? — попитах.

— Не и от мен. По принцип нещата, които не знае, са твърде малко.

— Кой друг проявява интерес към писмото?

— Кметът има много врагове, които с удоволствие биха сложили ръка върху подобно нещо.

— Но биха ли убили, за да се доберат до него?

Джони приглади реверите на сакото си и почисти кръвта с помощта на малко вода.

— Става въпрос за цивилизовани хора, Кели. За политици.

— Не отговори на въпроса ми. Биха ли убили, за да вземат писмото?

— Категорично не — отвърна Удс, стрелна ме с очи и се усмихна. — Е, може и да убият, стига да получат гаранции, че ще им се размине.

— Кой ти каза за писмото?

— Не се отказваш лесно, а?

— Не.

Подозирах, че знам отговора на този въпрос, но исках да бъда сигурен.

— Дребна риба, не заслужава внимание — сви рамене Удс.

— Кураторът в Чикагското историческо дружество, нали?

— Сега вече аз съм впечатлен — изгледа ме с уважение Удс. — Наистина е той, Лорънс Рандолф. Именно той повдигна въпроса пред кмета. Успя да го убеди, че писмото на прапрадядо му съществува реално и може да бъде използвано.

— А копието на Шийхан?

— Доколкото ми е известно, Рандолф е изразил мнението, че си струва да го издирим. Просто за да хвърлим едно око, нищо повече.

Представих си как моят приятел кураторът си седи зад бюрото и дърпа конците на града. И вероятно прибира добри суми за услугата.

— Какво иска Рандолф? — попитах на глас аз.

— Власт, какво друго. Иска да стане старши куратор на Чикаго. Главен историк на града или нещо такова. Кметът му обещава всичко,

стига да открием писмото.

— За да го унищожите?

— Точно така. Ако питаш мен, такава нещо изобщо не съществува, но виждаш накъде вървят нещата. Сега пече знаеш всичко, което знам и аз, Кели. Но искам да ме споменаваш името ми.

— В противен случай?

— В противен случай ще си спечелиш още един враг в града, от когото едва ли имаш нужда.

— Това тревожи ли те?

— Честно казано, не. Ти си известен като човек, който държи на думата си. Ако изиграеш козовете си както трябва, аз имам всички шансове да се измъкна сух.

— Стига да си ми казал истината.

— Вече ме чу, Кели — знаеш всичко, което знам и аз. Друго не мога да ти предложа.

Удс погледна часовника си и кимна към базиликата.

— Ще се промъкна през задния вход. Искам да хвана службата в осем и половина.

Протегна ръка към дръжката на вратата, но аз го потупах по рамото.

— Изслушай ме внимателно, Джони. Това, което казах за жена ти, го казах сериозно. Чужа ли, че си я пипнал с пръст — нея или дъщеря ѝ, — нещата стават страшни за теб. Няма да има повече приказки. Само аз и ти, без хепиенд.

Удс се отдръпна, изпъчи рамене и направи опит да възвърне достойнството си.

— Бъди спокоен, Кели. Подарявам ти я.

Отвори вратата, слезе от колата и се наведе към мен.

— Един последен съвет, приятелю. Каквото и да ти говори тази жена, не ѝ вярвай. Джанет си е Джанет и никога няма да се промени. А сега се пръждосвай и ме остави на мира. Искам да присъствам на литургията.

След тези думи Джони Удс се обърна и закрачи през зелената трева към своя бог. В горния край на мраморното стълбище чакаше възрастен свещеник с червено расо и пурпурна шапка. Джони стисна ръката му и изчезна във вътрешността на храма. Свещеникът се обърна и погледна в моя посока. Знаех, че не може да ме види в колата, но

въпреки това се вцепених. Така става, когато си се родил ирландски католик. Потеглих и нагласих огледалцето за обратно виждане така, че да виждам базиликата. Семейните проблеми в Согонаш трябваше да почакаат. Един-двама убийци все още бяха на свобода. Да не говорим за Чикагското историческо дружество и невестулката на име Лорънс Рандолф.

Рандолф седеше зад бюрото си. В ръката си държеше нещо, което приличаше на слонски бивен.

— Знаеш ли какво е това?

Не знаех.

— Усик — рече кураторът и ми подаде бивена, но аз не го взех.

— Знаеш ли какво е усик?

— Ти ми кажи.

— Кост от пениса на морж.

Огледах предмета с нов интерес. Шейсет сантиметра дълъг и около двацет сантиметра в диаметър.

— Моите уважения към мистър морж — рекох.

Рандолф се изкиска и пусна гордостта на моржа в скута си.

— На стената отсреща има едно стихотворение, казва се „Ода за усика“. Искаш ли да му хвърлиш едно око?

— Искам информация за оригиналното издание на Шийхан. Копие номер четири, за да бъде по-точен.

— Номер четири ли каза?

— Да, Рандолф. Номер четири. Екземплярът, с който си подлудил хората на кмета. В него има шифър, който води към едно писмо. За скандала, който по твоите думи никога не се е случил.

Очите на Рандолф пробягаха по лицето ми, търсейки нещо, за което да се заловят. След известно време се убеди, че няма такива изгледи, и смени тактиката.

— Знаеш за писмото?

— Джони Удс ми разказа всичко.

— В такъв случай ще ти кажа, че има известен шанс копието на Уилсън да е оцеляло. Но какво от това? Аз не съм длъжен да го обсъждам с теб.

— Ама си пробудил интереса на кметските хора, нали?

— Естествено. Ако писмото наистина съществува, то е един исторически факт от изключително значение. А аз съм историк.

— Един човек е бил убит. Какво ще кажеш за подобно начало?

— Познавам хората на кмета. За такова нещо не биха прибегнали до убийство.

Свих рамене.

— Кой друг би се интересувал от това писмо?

— Доколкото съм информиран, друг няма. Единствено Уилсън и приближените му имат интерес към него.

— Само с тях ли си разговарял?

— Да. И доколкото разбрах, Алън Брайънт не е имал нищо против да им даде книгата. Защо тогава да го убиват?

— Значи знаеш за Брайънт, така ли?

— Удс ми звънна същата сутрин, в която ти се появи в дружеството.

— Ти си невестулка, Рандолф.

Той отново насочи вниманието си към усика. В един момент го вдигна и го насочи към мен.

— Споразумението ни в сила ли е?

— Върви на майната си. И махни това нещо, преди да съм ти го наврял знаеш къде!

Кураторът се подчини. Беше податлив на заплахи, но само до определени граници. Действаше според принципа, че когато човек има козове, той трябва да ги използва.

— Мога да ти помогна — промълви той.

— Как?

— Намери ми книгата. Заедно ще потърсим загадката, която ще ни отведе до писмото.

— А може би и до убиеца на Алън Брайънт.

— Това си е твоя работа. Аз искам само писмото.

— Но за да стигнеш до него, трябва да имаш книгата.

— Така е.

— Аз не разполагам с нея, Рандолф. Което означава, че е излишно да сключвам сделки с теб.

Станах да си вървя. Кураторът не помръдна от мястото си.

— Още не — подхвърли той. — Но когато откриеш Шийхан, ти ще се върнеш.

— Защо мислиш така?

— Защото подозираш, че книгата ще те отведе до убиеца. Затова ще работиш с мен.

Май Рандолф ще се окаже прав, разтревожено си помислих аз.

— Онзи, който притежава книгата, не знае как да я използва. Ако беше обратното, досега да се е разчуло.

— Може би си прав.

— Точно така. Предполагам, че книгата на Шийхан все още е там. Може би мистър Брайънт я е скрил някъде.

— А ако е там, аз ще я намеря, така ли?

— Готов съм да се обзаложа, мистър Кели — кимна Рандолф, остави своя усик на бюрото и се намести по-удобно на стола. — Всъщност точно на това разчитам.

Малко след пет следобед напуснах Чикагското историческото дружество и подкарах колата си на север по Стоктън Драйв. Рандолф се оказа труден за манипулиране, което ме изненада и обезпокои. Отворих капачето на мобилния си телефон и набрах Фред Джейкъбс. Репортерът вдигна едва на четвъртия сигнал.

— Още ли не си в пандиза, Кели? Предполагам, че това трябва да бъде отбелязано.

— Благодаря, Фред. Ще ти поискам още една услуга.

Беззвучна светкавица проряза небето над езерото. Свалих страничното стъкло. Духаше силен вятър, който разклащаше дърветата. Миришеше на дъжд.

— Къде ми е новината? — попита Джейкъбс.

— На мястото си, Фред. Трябва само да я побутнем.

— Как точно ще я побутнем?

— Съвсем лекичко. Ако те бива, ще ти отнеме най-много половин час. Дори без да напускаш офиса си.

В главата ми се въртеше нещо, което бях видял по телевизията в къщата на Джанет Удс. Нещо, което трябваше да си спомня. Казах на Джейкъбс какво искам от него. Когато свърших, дишането на репортера беше доста по-ускорено. Не ми звучеше здравословно. Колко ли цигари на ден пушеше този човек?

— Накъде, по дяволите, пътуваш, Кели?

— Звучи добре, нали?

— Звучи опасно.

— При мен винаги е така, Фред. Казвай сега, искаш ли си третия Пулицър, или не го искаш?

Бях убеден, че ще приеме. За тип като него това беше прекалено лесно и прекалено изкушаващо. Повторих му детайлите и прекъснах връзката. След това затаих дъх и набрах номера на една приятелка.

— „Виж какво е домъкнала котката“ — прозвуча гласът ѝ насреща.

— Здравсти, Рейчъл.

— Здравсти, мистър Кели. Надявам се, че не се обаждаш да ме поканиш за още едно преспиване. — Гласът ѝ звучеше развеселено. С онази особена нотка, която казваше „аха, с този май се бяхме забавлявали някъде“ и която не ми хареса особено.

— Помислих си, че довечера можем да се видим — промърморих. — На по бира или нещо такова.

— Защо?

— Може би защото искам да те видя.

— А може би не. Когато ме видя последния път, стреляха по мен.

— Знам, Рейчъл. Съжалявам за случилото се.

— Аз също. — Замълча за момент, после добави: — Няма да стане тази вечер, Майкъл. Имам други планове.

Планове. Удобна думичка. И страхотно оръжие. Особено в ръцете на жена. Когато нещастникът от другата страна на линията я чуе, това означава среща с друг мъж, без уточнения. Завъртане на ножа в раната, с пълната възможност за отричане. Освен това и намек за секс, но не с нещастника, който чува думичката *планове*.

— Планове значи — промърморих аз.

— Да, Майкъл. Планове, които не предвиждат проникване с взлом. Нито пистолети и риск от инфаркт. Просто една банална вечеря. Повярвай, бедното ми сърце не може да издържи нищо повече.

Усмихнах се на предното стъкло, но ефект нямаше.

— Добре, Рейчъл. Може би ще го направим и по телефона.

— Какво?

— Помниш ли онзи тип, който проникна в апартамента ми?

— Нима бих могла да го забравя?

— Подозирам кой е той.

— Е, хубаво.

— Мисля да сравня отпечатъците му с онези, които Родригес сне от перваза у дома.

— Бяха частични и няма да ти свършат работа.

— Имаше и кръв.

— Защо ми обясняваш всичко това? — попита Рейчъл.

— Ако предчувствието ми излезе вярно, ще ми трябва помощта ти.

— Каква по-точно?

— Мичъл Кинкейд.

Тя замълча само за миг.

— Какво общо има Кинкейд с нахлуването в дома ти?

— Сложно е.

— Обикновено е така. Нека отгатна: замесен е и кметът, нали?

— Възможно е.

— Мичъл не играе такива игри, Майкъл. Мисля, че вече ти го казах.

— Знам, Рейчъл.

— Тогава?

— Още не мога да ти кажа. Просто трябва да знам. Ще ми помогнеш ли, ако се наложи да предам някакво послание на Кинкейд?

Насреща отново се възцари мълчание.

— Какъв вид послание?

— Още не знам.

Жената, която скоро щеше да се превърне в романтичен спомен за мен, явно притежаваше неутолимо любопитство.

— След като искаш да ме забъркаш, трябва да ми кажеш повече, Майкъл — отсече тя. — В противен случай вдигни телефона и директно се свържи с него.

— Не мога — въздъгнах аз. — Не и преди да сравня отпечатъците, за които ти споменах.

— В такъв случай няма за какво повече да говорим. А и аз трябва да тръгвам.

Рейчъл се сбогува сухо и затвори, завръщайки се към проклетите си планове. А те без съмнение включваха вълнуващ секс, но без участието на моя милост.

Щракнах капачето на телефона и изругах. После подкарах надолу по улицата. Трябваше ми интернет кафе, оборудвано с принтери. Отне ми известно време да открия такова, но слава богу, Фред Джейкъбс удържа на думата си. Малко след девет излязох със снопче разпечатки, които щяха да проверят валидността на теорията ми. Сега ми трябваше място, където да поразмишлявам и да пийна нещо. Не задължително в този ред.

31

„При Джо“ на Бродуей отваряше в шест следобед и предлагаше на клиентите си кутийка бира за долар и четвърт. Настаних се на една свободна маса и вдигнах поглед към табелата над главата ми, която гласеше: ИЗВИНЯВАЙТЕ, ЧЕ Е ОТВОРЕНО. Барът беше пълен, което в случая означаваше, че посетителите са пет души. Четирима от тях разговаряха помежду си. Това беше добре, защото нямаше да ми пречат. Петият беше барманът.

— Да? — подхвърли ми той, без да отделя очи от телевизора. На екрана Боб Баркър се будалкаше с една доста пищна домакиня, за която бях готов да се обзаложа, че е някъде от Охайо.

— „Бъд“ — рекох.

— Да.

Барманът вдигна ръка и сви пръстите си в юмрук. Дебеланата на екрана беше увиснала на врата на Боб, а той ѝ обясняваше предимствата на уреда за фитнес, който току-що беше спечелила.

— Това не е ли дневно шоу? — подхвърлих.

— Всъщност вече не е. Записали сме няколко стари предавания и си ги гледаме нонстоп.

На това нямаше какво да кажа, затова взех студената кутийка и я понесох към един висок стол до прозореца. Първите ледени капки на поредния чикагски дъжд любезно почукваха по стъклото. На пейката до автобусната спирка седеше някаква скитница. Аз наклоних бирата си в нейна посока. Тя стана, пристъпи към витрината и протегна ръка. Излязох навън и ѝ дадох два долара. После се върнах, седнах на бара и извадих разпечатките. На една от тях имаше снимка. Беше стара, поне на десет години. Но лицето ми беше познато. Разкривените от гняв черти — също.

Пъхнах разпечатките обратно в плика и извадих бележките от разговора си с доброволката Тийн. Налагаше се отново да поговоря с нея, но не тази вечер. Отпих глътка бира и се запитах дали не е твърде късно да звънна на Родригес. Вероятно не. На екрана някаква дама от

Фар, Тексас, спечели голямата награда в шоуто на Боб Баркър. Вдигнах мълчалив тост за успеха ѝ. След което си поръчах чашка ирландско уиски и още една бира. В бара беше топло. Уискито беше особено приятно на фона на пороя, който се сипеше върху тентата пред заведението и отмиваше уличната мръсотия. Реших, че работата може да почака, и се приготвих да си поръчам една пица, затоплена в микровълновата. Но в този момент на свободния стол до мен се настани един приятел.

— Не е хубаво да пиеш сам, Кели.

Уили Досън бръсна дъждовните капки от раменете си и вдигна показалец към бармана. Поръчката му беше водна чаша „Джони Уокър“ червен етикет.

— Какво те води тук, Уили?

Барманът отмери питието и плъзна чашата по плота. Уили отпи една глътка и млясна с уста.

— В такова гадно време няма нищо по-хубаво от едно уиски. Излишно е да го казвам точно на теб, нали?

Търпеливо изчаках. Уили огледа заведението и спря очи върху лицето ми.

— Често ли идваш тук, Кели?

— Казвай какво има, Уили.

Кметският човек се обърна към витрината и леко кимна. До тротоара беше спряла черна лимузина с включени габарити и работещ двигател.

— Той иска да размените няколко думи.

Запитах се как кметът ме е открил в този забутан бар, при това в петък вечер. Но по-подходящият въпрос беше защо. Първият явно щеше да остане без отговор, но с втория нещата стояха другояче — неговият отговор ме чакаше пред заведението. Изпих си уискито и кимнах към чашата на Уили, в която все още имаше пет сантиметра течност.

— В такъв случай приключвай с това — рекох. — Не искам негово превъзходителство да ме чака.

Вратата на лимузината се отвори с тих звън на камбанка. Кметът се беше сгушил в ъгъла и гледаше навън към мокрия тротоар на Бродуей. Седнах срещу него. Уили затръшна вратата зад мен и седна

отпред, при шофьора. Миг по-късно тилът му изчезна зад дебелината на стъклена преграда, която безшумно ни отдели от предната част на лимузината.

— Благодаря, че ми отделяш от времето си, Кели — каза кметът, без да откъсва очи от улицата. Беше в смокинг, върху който беше наметнато сиво палто от мек Кашмир. Бледата кожа на прасеца му белееше под ръба на панталона. Може би чорапите му бяха прекалено къси. Във всеки случай човекът изглеждаше притеснен.

— Май обичате да носите униформа, а? — подхвърлих.

— Имаш предвид смокинга, ли? — помръдна с вежди той. — Мразя го. Ще пиеш ли нещо?

Кметът отвори минибара и си наля водка с лед.

— Май мислиш, че тези неща ми харесват, а, Кели? — стрелна ме с поглед той.

— Мисля, че ви харесва да сте кмет.

— Имаш предвид властта? — попита Уилсън и отпи една глътка от чашата си.

— Да — кимнах. — Като всеки друг.

— Казваш го така, сякаш изключваш себе си.

Свих рамене и усетих изпитателния му поглед върху себе си.

— Моминското име на майка ми е Свиокла. — Уилсън отпи от питието си. — Полякиня от югоизточната част на града.

— Където са старите стоманодобивни заводи?

— Да. Там работниците са живеели ден за ден и са знаели, когато им било време да умрат.

— Моля?

— Много може да се говори за това кога е най-подходящо човек да умре. Инфаркт, инсулт. Каквото и да е, приеми го, когато станеш на шейсет и пет, и направи място за някой друг. Разбираш ли какво искам да кажа?

Кимнах само защото ми беше дяволски интересно.

— Днес хората искат да живеят вечно — каза кметът. — И го очакват. Но въпросът е кой ще плати за всичко това.

— Правителството?

— Точно така — изсумтя Уилсън. — Проклетото правителство. Аз съм демократ. Не ме разбирай погрешно. Но хайде, кажи ми как

един град ще плати за всичко това? Хората могат да живеят осемдесет, деветдесет години. Но това е неестествено. Искаш ли нещо за пиене?

Отказах. Кметът си наля още едно.

— Както и да е. Аз още живея в квартала с бунгалата, където израснах. Разбира се, сега къщата ми е по-голяма от останалите. Но кварталът е същият. Същата кръчма в края на улицата.

— Според мен това е вашата властова база, сър.

— От която не бива да се откъсвам, нали?

— Не виждам защо трябва да го правите.

— Знаеш ли откъде идвам тази вечер? — смени темата Уилсън.

— От някое събрание за набиране на средства?

— Името на момчето е Джефри Доуби. Множествена склероза. Мускули, превърнати в желе. Гаден живот.

Кимнах, а кметът отпи още една глътка.

— Запознах се с него преди 14–15 години, абсолютно случайно — продължи Уилсън. — По време на някаква кампания. Нали знаеш: стискаш ръце, поздравяваш много хора. Майката на Джефри беше най-отпред, с детето на ръце. Нямаха пари за инвалидна количка. На краката му имаше големи железни скоби.

— Детски паралич — кимнах аз.

— И аз така си помислих, като видях железата. Откъде хлапето се бе снабдило с тях? И защо го бяха довели на моя митинг, опряло патериците си в стената? Казах ли ти, че Джефри е чернокож?

— Не.

— Накарах един от сътрудниците ми да проучи каква е работата. Оказа се, че майка му има седем деца, от различни бащи.

— А бащата на Джефри отдавна се е запилял някъде.

— Както и всички останали — кимна Уилсън. — Но както и да е. Накратко казано, аз поех нещата в свои ръце. Джефри беше приет в клиника за рехабилитация, където му свалиха скобите, снабдиха го с инвалидна количка и му осигуриха адекватна медицинска помощ.

— След като сте говорили с тях.

— Моля?

— Осигурили са му адекватна помощ, след като вие сте разговаряли с тях, сър.

Кметът само примигна.

— Тази вечер произнесох реч на церемония, организирана от Университетската учебна програма за държавните училища. Наградени бяха абитуриентите отличници. На първо място сред тях беше Джефри, който говори непосредствено преди мен. Знаеш ли кое беше най-хубавото нещо в речта му?

Поклатих глава.

— Излезе на сцената и се насочи към микрофоните. Сам, разбираш ли? Аз му помогнах, но съвсем малко. Не повече от майка му или лекарите. Но това ме накара да се почувствам добре. Едно от хубавите неща в моята работа.

Кметът се облегна и отново погледна навън. Никой не беше чувал за Джефри Доуби. Нито журналистите, нито обществеността. Защото Уилсън не го беше направил заради политиката или медиите. Беше го направил, за да помогне. На момчето, на хората около него.

— Много трогателно, сър.

— Така ли мислиш? — погледна ме кметът и вирна брадичка. — Понатиснах тук-там, отправих няколко заплахи, попрестъпих правилата. Може би съм изритал някой ветеран от клиниката, за да намеря място за момчето.

— Но то е проходило, нали?

— Точно така, Кели. Момчето проходи. Това е най-важното. Всичко в този живот си има цена. Предполагам, че вече си наясно с това.

— Човек се учи цял живот, сър.

Кметът се разсмя, раменете му под кашмира леко се разтресоха.

— Гадно нещо е животът. Само си помисли: доброто срещу злото. Понякога е трудно да ги различиш.

Не бяхме мръднали от мястото пред заведението. Този факт сочеше, че Уилсън щеше да ми сервира кратка и — както се надявах — добра новина. Реших, че няма смисъл да чакам повече.

— Какво искате от мен, господин кмете?

— Наистина ли мислиш, че искам нещо?

— Не сте ме проследили току-така. Вероятно искате да ми предадете някакво послание, при това лично. И то едва ли е свързано с Джефри.

Уилсън леко се размърда на седалката. Отблизо лицето му беше грубо, с белязана от шарка кожа. А очите му бяха безжизнени, както

винаги.

— Никога не е лично, Кели. Би трябвало да знаеш.

— Добре, ясно.

— Става въпрос за твоята приятелка. Съдийката.

— Рейчъл Суенсън?

— Много приятна дама. Не е по вкуса ми в политическо отношение, но вероятно и тя изпитва същото към мен.

Устните му се разтеглиха в лека усмивка, а мен ме обзе абсурдната мисъл, че преди две седмици ми е бил на гости и е станал свидетел на всичките лоши неща, които Рейчъл каза за него. Естествено, това не можеше да бъде вярно, но въпреки това кметът знаеше.

— Какво искате да ми кажете за съдийката? — попитах.

Уилсън се облегна назад и сложи чашата си на малка поставка, която изскочи от страничната врата. Дебелите му пръсти се увиха около кристалното стъкло. Подбираше думите си внимателно, за да звучат като заплаха.

— Преди осем месеца, а може би година, Рейчъл имаше връзка с един мъж.

Ушите ми изведнъж се изпълниха с тътена на собственото ми сърце, гърлото ми пресъхна. Напразно се опитвах да намеря някакви думи.

— Тя беше сгодена за този мъж — продължи кметът. — Но възникнаха някои проблеми.

От джоба в долната част на седалката се появи черна папка.

— Хвърли едно око, Кели. Ще си остане между нас.

Плъзнах длан по папката, но не я разтворих.

— Името на мъжа е Шон Койл — продължи Уилсън. — Ирландски мошеник от Индиана. Миналия месец е бил арестуван от ФБР. Изкупувал на безценица бордеи в Сичеро и Бъруин, а после ги опожарявал и прибирал застраховката. — Посочи към папката. — Всичко е там. Три-четири фирми фантоми, двама експерти по фалшифициране на документи. Дори си наел горили, за да бъде сигурен, че никой от купувачите няма да откаже „офертата“ му.

— Нека отгатна — облизах устни аз. — Койл вършил всичко това, докато имал връзка с Рейчъл.

Кметът отново кимна към папката.

— Споменал е името ѝ тук-там. По нищо не личи, че тя е знаела за машинациите му или е участвала в тях. Всички се надяваме нещата да спрат дотук. Федералните няма да споменават името на Койл пред медиите. В замяна той ще им разкаже останалото.

— Останалото?

— Наел е горилите си от Вини Делука.

— И федералните подозират, че бизнесът на Койл всъщност се управлява от мафията?

— Кой знае — каза Уилсън. — Но щом федералните чуят за Делука, искат да хвърлят едно око. А Койл получава обещаното и нещата си остават под килима.

— Най-вече по отношение на съдията — добавих аз.

— Помислих си, че трябва да го знаеш, Кели.

Не беше нужно да ми казва останалото. Бях разклатил дървото на фамилията му, търсейки подробности за пожара, който беше изравнил Чикаго със земята. И ако случайно откриех нещо, което щеше да навреди на кмета или на семейството му, папката, която държах в ръце, щеше да попадне в ръцете на някой като Фред Джейкъбс. И със съдийската кариера на Рейчъл щеше да бъде свършено. Представих си как щеше да ѝ се отрази това в личен план и ми стана още по-тежко.

— Благодаря за информацията, господин кмете.

— Няма защо. В офиса вече споменах, че те харесвам. Искам ти и твоите приятели да сте добре. И в безопасност.

Вдигнах папката.

— Мога ли да я задържа?

— Разбира се, вземи я — махна с ръка Уилсън. — Нали затова съм я донесъл?

— Това ли е всичко?

— Да. Радвам се, че си побъбрихме.

Стиснах двата пръста, които ми подаде, и слязох от колата. Изчаках я да се отлепи от тротоара и влязох обратно в кръчмата. Поръчах си още една бира и се заех да разсъждавам. Не ми харесваше да вися на куката, подхвърлена от петия етаж. Още по-малко пък на кука, свързана с името на Рейчъл Суенсън. Пийнах още малко бира и започнах да се ядосвам. След това иззвъня мобилният ми телефон. Погледнах екранчето. Часът беше малко след единайсет.

- Ало?
- Мистър Кели, аз съм!
- Тейлър?
- Трябва да дойдеш. Веднага!
- Къде си?
- Ела веднага!
- Къде е майка ти?
- Тук е.
- Предай ѝ слушалката.
- Не мога, мистър Кели. Моля те!
- Каж ми къде си.

Тейлър ми каза. Наредих ѝ да не мърда, допих бирата си и излязох в нощта.

Строежът се намираше на три преки от къщата, която Джони и Джанет Удс наричаха свой дом. Стигнах там малко преди полунощ. Бурята вилнееше с пълна сила. Дъждът плющеше на ледени струи. Закопчах палтото си и се мушнах под двете дървени греди, които препречваха пътя към площадката.

Светлината от електрическият стълб на ъгъла беше слаба, но все пак ми помогна да избегна голямата дупка в центъра на терена. Дъждовните капки плющяха като куршуми във водата, която се беше събрала на дъното ѝ. Насочих се към едноетажната дървена къщичка в дъното на парцела, която с трепет очакваше гюлето на разрушението. Отдавна изоставена, тя стоеше на четири дървени пилона. Входната врата на верандата липсваше. Под нея имаше празно пространство отъпкана пръст, с височина около метър и половина. Тейлър ме чакаше там. Косата ѝ беше мокра, по лицето ѝ имаше кал. Не се опита да ме прегърне, не ми каза нищо. Просто хвана ръката ми.

Наведох глава и се шумгнах под къщата. Джанет Удс лежеше по гръб в калта. Изглеждаше така, сякаш онзи тип я беше пребил с метален прът.

— Тоя път те е ударил с нещо — промърморих. — И това нещо е било по-тежко от юмруците му.

Очите ѝ срещнаха моите, главата ѝ леко помръдна.

— Можеш ли да се движиш?

Отговор нямаше. Разтворих палтото, с което я беше завила Тейлър. Беше облечена в халат и нощница. И двете бяха покрити с мокра кал и бяха разкъсани на няколко места. Наведох се над нея и се вслушах в дишането ѝ. Не ми звучеше добре. После забелязах кръвта. Гъста и ярка на цвят. Идваща направо от вътрешността на тялото.

— Плюеш ли кръв?

Кимане.

— В гърдите и в ребрата ли те удряше?

Ново кимане.

Изправих се и прецених положението. Не съм лекар, но си давах ясна сметка, че докато разсъждавам, клиентката ми може да умре.

— Ясно, Джанет. Според мен имаш счупени ребра. Или нещо друго. Не съм сигурен, но кръвта идва оттам.

Тя се опита да отвори очи, но клепачите ѝ уморено се спуснаха. Оставих я да се унесе и продължих да говоря.

— Ще повикам линейка, за да те закара в болница.

Тя поклати глава, но аз не ѝ обърнах внимание.

— Трябва, Джанет. Ще бъдем дискретни. Никакви репортери, никакви обвинения. В болницата ще те оправят, а за другото ще мислим по-късно. Разбираш, нали?

Устните ѝ потрепнаха в лека усмивка. Отстраних мокрите кичури от лицето ѝ.

— Не се безпокой за нищо, почивай. Ей сега ще се обадя по телефона.

Измъкнах се изпод верандата. Вятърът се беше усилил, дъждовните струи биеха почти хоризонтално. Потърсих убежище зад стената и набрах телефона на Дан Мастърс. Детективът беше наясно с нрава на Джони Удс и историите с жена му, надявах се, че ще помогне. Дискретно. Разговорът ни продължи не повече от минута. Изключих телефона и се върнах обратно.

— Ще оживее ли?

Фигурата на Тейлър се отлепи от стената.

— Да — кимнах. — Просто трябва да я закараме в болница. Обадох се на един приятел, който ще ни помогне.

Момичето се насочи към верандата, седна на стъпалата и потръпна. Аз седнах до нея.

— Какво се случи, Тейлър?

— А ти какво мислиш? Случи се точно това, което ти казах. Прибра се късно, пиян. Аз бях заспала, но се събудих от шума на долния етаж. Мама явно беше решила да сложи точка. Или нещо такова.

Спомних си за последния ми разговор с Джанет. За плановете ѝ да приключи с Джони Удс.

— Когато слязох долу, него вече го нямаше — продължи момичето. — Тя лежеше на пода. Помислих си, че е умряла.

— Ти ли я доведе тук?

— Трябваше да я изведа оттам. Не бях сигурна дали той няма да се върне. Понякога идвам тук. Пуша цигари. Глупаво, нали?

Тейлър притисна крака към гърдите си, главата ѝ опря на коленете.

— Помислих, че е мъртва, мистър Кели. Бях готова да се закълна, че е мъртва!

— Тя ще се оправи, Тейлър. Но тази вечер трябва да останеш при нея.

Очите на момичето бяха заковани в дървените стъпала.

— Добре. Но трябва да направим нещо.

— Разбира се, че ще направим.

— Трябва. Сега. Още тази вечер.

До слуха ми долетя вой на сирена. Миг по-късно зърнах червените светлини на линейката, която спря пред строежа. Мастърс не си беше губил времето.

— Мислиш ли, че пастрокът ти се е прибрал у дома? — попитах.

Очите на Тейлър шареха от лицето ми към приближаващите се сенки и обратно. По лицето ѝ пробяга лъч ярка светлина.

— Ако не е, скоро ще го направи. Рано или късно ще се прибере.

Изправих се. Момичето остана седнало.

— Добре, Тейлър. Оставаш с майка си. Не казвай на никого за мен. Не съм бил тук, ясно?

— Ясно.

Плъзнах се зад къщата и се насочих към дъното на строителната площадка. Спря ме гласът на Тейлър.

— Мистър Кели?

Обърнах се и я изчаках да се приближи.

— Ще го убиеш ли?

Опипах пистолета на кръста си. Студеният дъжд немилостиво шибаше стената на къщата и пълнеше устата ми. Откъм входа на строежа се чуха гласове, светнаха фенерчета.

— Иди да помогнеш на майка си, Тейлър. Другото остави на мен.

После обърнах гръб и се отдалечих. Надявах се, че момичето и майка му ще оцелеят. Аз също.

Сведох очи към револвера в ръката си, после преместих поглед към зейналата паст на Джони Удс, разкриваща небце, венци и зъби. Той седеше на дървен кухненски стол с разкрачени крака и увиснали покрай тялото ръце. Главата му беше килната назад, устата му зееше към тавана. Невиждащите му очи бяха втренчени във вентилатора, който бавно се въртеше. В тялото му имаше три дупки — две в гърдите и една в гърлото. Беше се изпуснал, крачолите на панталоните му бяха подгизнали. Но на Джони не му пукаше. Когато дойде смъртта, всичко друго остава на заден план. Няма време за проява на суета.

Докоснах с пръсти късото дуло на револвера. Синкавата стомана беше топла. Направих усилие да усетя излитането на душата от тялото, но не се получи. Никакъв сигнал, че Джони Удс е потеглил към отвъдното и се превръща в спомен. Може би щеше да е друго, ако беше добър човек или мен ме беше грижа за него. А може би не. В момента кметският уреждач и бияч на жени представляваше торба, пълна с кръв и вътрешности. Която вече беше започнала да се разлага. Това ми напомни, че ако не се размърдам, тази торба щеше да се превърне в моя безплатен билет към затворническата килия.

Този факт привлече вниманието ми, както и звуците в далечината. Вой на полицейски сирени, който заглъхваше, после отново се появяваше. Все по-близо и по-близо. Вероятно някой от съседите беше чул изстрелите. Отново сведох поглед към тъпоносия „Смит енд Уесън“ в ръката си. Понякога се случва и това. Пъхнах го в джоба си и тръгнах към задната част на къщата. Червената мъгла в главата ми бавно се вдигаше. Воят на сирените вече се чуваше съвсем ясно. Колите бяха повече от една. Което означаваше, че ще блокират къщата както отпред, така и отзад. Тръгнах, без да бързам. Спокойно прескочих оградата и се озовах на тясната алея зад къщата на Удс. Запитах се къде ли са Джанет и детето. После видях помръдването на пердето. Проклети съседни. Вдигнах яка и продължих с преодоляването

на препятствията. Още една ограда, после втора, трета. Прекосявах дворове и празни терени. Бягах от трупа.

Върнах се в цивилизацията на около километър от мястото на събитието — някъде около номер 5900 на „Норт Килпатрик“. Поех с лека стъпка по улицата. Колата ми беше на „Костнър“, на около осемстотин метра от трупа. Щеше да остане там за ден-два. Надявах се, че ченгетата няма да тръгнат да записват номерата на всички коли, паркирани в района. Не че беше изключено, но изискваше прекалено много допълнителна работа.

Направих около дващест и пет широки крачки по „Килпатрик“, преди да осъзная, че нещата нямаше да се развият по най-добрия начин.

— Извинете ме, сър.

Гласът долетя отляво и принадлежеше на ченге, което излезе от сянката на триетажно блокче и се насочи към мен с изваден пистолет. Чух стъпките на партньора му, който се приближаваше откъм двора зад гърба ми. Неговото оръжие беше насочено право в лявото ми ухо. Аз бих се прицелил на същото място. И едва ли бих пропуснал.

— Да, сър — рекох.

— Откъде идвате, сър?

Съседите май бяха успели да ме разгледат и да ме опишат: мъж с тъмно палто, ръкавици и черна плетена шапка. Кварталът едва ли гъмжеше от мъже с такова описание. Особено пък такива, в джоба на които тежи револвер „Смит енд Уесън“, с който е стреляно наскоро. И чиито амуниции ще съвпадат с куршумите в труп, открит на няколко пресечки северно оттук. Вдигнах ръце и бавно се обърнах към мъжа в синя униформа.

— В десния джоб на палтото ми има пистолет — предупредих го аз. — На кръста ми има още един.

Усетих ръцете на партньора му, които ме сграбчиха изотзад. Стоманената гривна щракна около едната ми китка, после и около другата. Револверът с късо дуло напусна джоба ми. Ченгетата го огледаха, после огледаха и мен. Единият извади прозрачно найлоново пликче и го пусна вътре. Другият свали 9-милиметровия пистолет от колана ми и започна да ми чете правата. Както вече споменах, нещата невинаги се развиват в посоката, която очакваме.

Бях сам в килията. Всъщност не съвсем. Там беше и оръжието, отнело живота на Джони Удс. Поне в съзнанието ми. За последен път го видях на една полица в библиотеката ми, скрито зад книгите. Поточно зад едно издание на „Илиада“. И тъкмо това ме безпокоеше. Повече от всичко останало.

Издрънча звънец, вратата на килията шумно се отвори. Сто и петдесет килограмов чернокож в оранжев гащеризон се настани в леглото под мен, без да каже дума. Вратата на килията се затръшна и останахме сами. В коридора се чуха гласове. Груби и гневни, натежали от заплахата за насилие. Щракна метална ключалка, друга врата се затръшна. После отново настъпи тишина. Гледах напуканата мазилка на тавана и се питах каква част от нея е направена от азбест. Но в момента не ми пукаше, че мога да пипна някой скоротечен рак.

— Бяла курва — чух гласа отдолу. В него нямаше злоба или гняв, а просто смъртоносна досада.

— Казвам се Кели — отвърнах и се опитах да потисна гнева си. Щях да се бия, ако трябва. Така ставаше тук вътре.

— Кели значи. Чух пазачите да говорят за теб. Казаха, че си бил ченге. Затворили те за убийство. Мисля, че вече не си Кели, а бяла курва.

Новият ми приятел се засмя и се обърна на другата страна в леглото. Спуснах се от моето легло и стиснах главата му с обувките си четирийсет и пети номер. Главата му се удари в желязната рамка на леглото. Сграбчих го за ризата и го свалих на пода. Той беше тежък и отпуснат. А вероятно бе и убиец. По-добре беше да не рискувам. Преди да успее да стане, отново го изритах силно в тила. Зашеметих го, но не съвсем. Притиснах ризата към лицето му, за да не може да ме ухапе. Той обаче успя да ме хване за гърлото и започна да ме души. Завлякох го до тоалетната чиния, освободих се от хватката му и набутах главата му вътре. След десет секунди той надигна глава, за да си поеме въздух. Изчаках го да каже нещо, но той мълчеше. Само дишаше тежко и се

опитваше да ме сграбчи. Но това нямаше да се случи, тъй като сега бях зад него. Важното беше да не му позволя да получи предимство. Дигнах го от тоалетната чиния и го дотътрих обратно до леглото. Бях свалил калъфката от възглавницата си още преди да го докарат в килията. Стегнах я около врата му и започнах да го душа отзад. Тялото му все още беше на пода, лицето и вратът му бяха мокри. Бяха минали не повече от трийсет секунди, през които никой от нас не бе издал звук. Мислех, че разполагам с още петнайсет, най-много двайсет секунди. Някой от нас или щеше да умре, или щяхме да постигнем споразумение. Наведох се към ухото на моя съкилийник.

— Да ме вбесиш ли искаш, а?

Стегнах още по-силно калъфката около врата му и го погледнах в лицето. Беше отворил уста. Очите му бяха изскочили от орбитите. Видях, че гръдният му кош е пълен с въздух, който не може да издиша, езикът му се мятал между пожълтели зъби със сребърни пломби. Отново се наведох.

— Виж какво. Ще приключи бързо. Знаеш, че и бездруго съм тук за убийство. От теб зависи, приятел.

Зачаках. Съкилийникът ми кимна почти незабележимо. Отпуснах калъфката и той се стовари на леглото. Пое дълбоко въздух и изплю малко кръв.

— Какво ти става, бе? — успя да попита.

Качих се на моето легло. Бях нащрек, но ми се щеше да вярвам, че всичко е свършило.

— Как се казваш? — попитах го аз.

— Маркърс.

— Върви на майната си, Маркърс. Не съм бяла курва. И ако трябва да убия гадняр като теб, за да го докажа, ще го направя.

Маркърс се бе навел напред, масажирал врата си и дишаше на пресекулки.

— Ако искам да ти видя сметката, ще го направя.

— Така ли мислиш?

— Да. А сега зарежи тези глупости. Не искам да се бия с теб. Исках просто да видя дали си кучка или не.

— Сега знаеш.

— Е, знам.

— Чудесно, Маркърс. А сега ме остави на мира.

— Проклет негодник — каза Маркърс и изплю още кръв на циментовия под. После се отпусна на леглото. Аз направих същото. Маркърс обаче не мирясваше.

— Наистина ли си ченге?

— Вече не.

— Кого си убил?

— Млъкни, Маркърс.

— Да не е някоя кучка? Преди време аз убих моята в Саутсайд. Преди десет години. Чукаше се с брат ми. Но сега не съм тук за това. Ченгетата бяха адски тъпи и се измъкнах.

Звънецът отново издрънча и в килията влезе кльощав бял надзирател. Имаше значка, палка и лош тен. Погледна мен, после Маркърс и кръвта на Маркърс на пода.

— Какво, по дяволите, става тук?

— Подхлъзна се и падна — отвърнах.

— Хайде, тръгвай — изсумтя надзирателят. — Детективите искат да те разпитат.

Минахме по къс коридор и влязохме в стаята за разпити. Дан Мастърс вече беше там и прелистваше някакви документи.

— Свалете му белезниците — разпореди той. Надзирателят се подчини. Седнах и зачаках. След минута-две Мастърс престана да чете, подреди документите на снопче и ги плъзна по масата. Хвърлих едно око. Най-отгоре имаше заповед за освобождаване с моето име.

— Свободен си, Кели.

— Как го направи?

— Изгубено вещественно доказателство. Оръжието на престъплението е изчезнало.

— Много удобно.

Мастърс вирна брадичка, сякаш го бях предизвикал с юмруци.

— Няма оръжие на престъплението, няма следствие. На практика прокурорът изобщо не е сигурен, че е имало пистолет, който да се загуби.

— Значи някъде следобед Джони Удс би трябвало да умре от масивен инфаркт.

Детективът не оцени чувството ми за хумор.

— На твоето място щях да си затворя устата и да си плюя на петите, Кели!

Приличаше на човек, който иска да ми каже още нещо. После се отказа, обърна се и излезе. Седнах на масата и изчетох документите. В тях беше описано всичко. Един надзирател ме поведе към приемното отделение. Петнайсет минути по-късно вече бях на улицата.

Излязох от ареста на окръг Кук малко след три следобед. Изправих се на ъгъла на Двайсет и шеста и „Калифорния“ с надеждата да хвана такси. Малко преди да се примиря с лошия си късмет, пред мен спря сребристо ауди. Зад волана беше Рейчъл Суенсън. Отворих вратата и седнах до нея.

— Казаха ми, че си пожелала да платиш гаранция за мен — рекох. — Благодаря.

— Няма защо.

— Ти си съдия. Проявила си голям кураж.

Рейчъл сви устни и включи на скорост. Потеглихме. Отначало бавно, а после по-бързо и някак целенасочено.

— Няма ли поне да попиташ?

Тя включи чистачките, за да прогони първите ситни капки дъжд.

— Какво да те питам?

— Аз ли съм го убил.

Очите ѝ пробягаха по навъсеното небе.

— По всичко личи, че си го е заслужил.

— Мислиш ли, че аз съм го гръмнал?

— Аз съм федерален съдия, Майкъл. Най-добре е да не изразявам мнение по такива въпроси.

— Не казвам, че не бих могъл да го направя.

Колата леко поднесе на мокрия асфалт, но съдийката я овладя.

— А само че би могъл, така ли?

— Абсолютно вярно.

Рейчъл излезе на магистралата и плавно увеличи скоростта до сто и дваайсет. Дъждът се усили. Върху предното стъкло се появиха концентрични кръгове, тежките капки забарабаниха по покрива.

— Джанет Удс е била изписана от болницата днес сутринта — съобщи ми Рейчъл.

— Нищо сериозно, надявам се.

— Зависи какво наричаш сериозно.

Рейчъл настъпи газта и аудито се стрелна по „Дан Райън“ и после по „Кенеди“.

— Как стана така, че пистолетът ти е изчезнал от отдела за веществени доказателства, Майкъл?

— Не знам, но мисля да разбера.

— Направи го — стрелна ме с очи съдийката. — Защото ако това оръжие отново се появи, ти ще бъдеш обвинен в предумишлено убийство.

— Знам.

Рейчъл напусна магистралата при „Фулъртън“ и спря до бордюра близо до ъгъла на „Холстед“ и „Дайвърси“. Седяхме, заслушани в дъжда навън.

— Искам да ти кажа нещо — каза тя и се извърна да ме погледне.

— Понякога ме плашиш — рекох.

— Говоря сериозно. Даваш ли си сметка, че някой е искал да паднеш, при това много лошо?

— Да.

— А че някой друг нарушава куп закони, за да избегнеш падането?

— Да.

— Но ти нямаш никаква представа защо?

— Вече ти казах, че съм близо до някои отговори.

— Възможностите ми са ограничени — въздъхна тя. — Разбираш ли това?

— Да. Въпросът е дали ти го разбираш.

— Моля?

— Познавам хората, Рейчъл. И то доста добре. Ти си от онези, които се раздават за приятелите си. Това е рядкост. И е чудесно. Но може да бъде и опасно.

Рейчъл се усмихна.

— Нима искаш още една жена да тежи на съвестта ти?

— Не е това.

— Тогава какво е?

Нямаше да ѝ кажа за кмета. Нито отвратителната истина за старото ѝ гадже. Но въпреки това ме прободеше ледената тръпка на страха за нея. Това му бе най-лошото да не си безразличен към някого. Най-лошото и, разбира се, и най-хубавото.

— Не можем да говорим сега за това — казах най-накрая. — Тя кимна, но не се престори, че разбира. Прегърнах я и слязох от колата.

Секунда по-късно бях въвн от колата, а красивата съдийка изчезна. Погледът ми попадна на входа на „Скритата детелина“. Благодатна гледка за възпалените ми очи. Влязох и си поръчах една халба. Отпих и зачаках отговорите ми да влязат през вратата.

Когато Дан Мастърс надникна в „Детелината“, течността в халбата ми беше спаднала с цели десет сантиметра. Видях го веднага от масата си до прозореца, но го изчаках да се приближи, преди да вдигна глава.

— Благодаря, че прие поканата ми, детектив.

Мастърс се ухили и седна насреща ми.

— Пустият му Кели! Знаех си аз. Питаш се как стана така, че се измъкна, нали?

— Знам как се измъкнах, детектив. Искам да разбера защо.

— Да речем, че ти връщам услуга.

— Според мен направи грешка.

Мастърс вдигна пръст към сервитьорката. Поръча си бира и шот „Джим Бийм“, след което се намести на стола. Чух поскърцването на пищова на колана му и се запитах как ли ще реагира, като чуе за какво става въпрос.

— Ти си свободен човек, Кели. Ще ти призная, че това не се хареса на някои хора.

Мастърс надигна бутилката и голяма част от бирата изчезна в гърлото му.

— Кога започна тая история с Джанет Удс? — попитах.

Той внимателно остави бутилката на масата, масажира долната си устна със зъби и отместил очи. После бавно ги върна върху лицето ми.

— Как разбра?

Не знаех нищо за Мастърс и клиентката ми. Но можех да се досетя.

— Иначе защо ще ми помагаш, скривайки оръжието на престъплението?

— Защото си приятел.

— Зарежи глупостите, Дан.

Мастърс вдигна ръце.

— Добре де, добре. Между нас наистина има нещо. Джанет ми разказа, че преди време сте били близки. И ти си направил каквото трябва. По мое лично мнение Джони Удс си заслужаваше оловото. Затова и аз направих каквото трябва. Точка по въпроса. Допий си бирата и си върви у дома.

— Работата е там, че нищо не съм направил — промълвих аз. — Не съм убил Джони Удс.

Едно мускулче под лявото око на детектива леко потрепна.

— Не ти вярвам.

— Какво направи с пищова?

— Защо питаш?

— Каж ми какво направи с пищова, Дан!

— Сутринта го оставих на Джанет. Тя ще го изхвърли вместо мен.

Замълчах, макар да не бях сигурен, че искам помощта на Джанет.

— Този револвер ми трябва, Дан. Освен това трябва да видя Джанет и момичето.

Мастърс отпи глътка уиски и я поля с бира.

— Доколкото ми е известно, Джанет Удс е твоя клиентка — промърмори той. — Обади ѝ се, след като искаш да я видиш.

— Мисля, че не е толкова лесно, Дан. Тя изобщо знае ли, че съм на свобода?

Поклащане на глава.

— Каж ми й. А след това ѝ каж ми, че искам да седнем и да поговорим.

— За какво?

— Ще обясня, като се съберем. Засега просто ѝ каж ми, че искам да поговорим.

Мастърс разкърши рамене и пресуши чашата с уиски. Явно усети, че навлизаме в по-дълбоки води. И, като всяко ченге, пожела да узнае точно колко дълбоки са тези води.

— Не се разделяй с джиесема — промърмори той. Довечера ще поговоря с нея и ще видим за какво става въпрос.

Стана да си върви, после изведнъж се върна, извади нещо от джоба си и го постави на масата.

— Щях да забравя. Това вероятно те интересува.

Кориците бяха избелели, с изтъркани ръбове. Разтворих книгата на Шийхан и погледнах цифрата четири, отпечатана на първа вътрешна страница.

— Къде откри тази книга?

— Тейлър ми я даде. Помоли да ти я предам, когато те посетя в килията.

Между страниците се виждаше някакъв плик. На него беше изписано моето име. С детски почерк, със заоблени букви.

Текстът беше също детински.

Кели,

Аз обичам и мразя. Зад тези думи стоят много неща, за които времето никога не стига. Мразя пастрока си, който вече е мъртъв. Благодаря ти за това. Хареса ми начинът, по който се погрижи за мама. И по който се опита да ни помогнеш. Реших, че искаш тази книга. Приеми я като малък подарък от нас. Не съм сигурна, че разбирам за какво може да ти послужи, но Джони много държеше на нея.

До следващата ни среща, Тейлър

Прочетох бележката веднъж, после втори път. Искях да открия паяка в паяжината, преди той да е открил мен. Затворих книгата и забарабаних с пръсти по корицата.

— Тейлър каза ли ти как се е сдобила с тази книга?

— Да. От пастрока си, който вероятно я е взел от къщата на Хъдсън Стрийт. Може би е решил, че при нея тя ще бъде на сигурно място.

— Ако кметът случайно му дойде на гости?

— Мисля, че Джони Удс е харесвал застраховката си — усмихна се Мастърс.

— Но снощи тя изобщо не му помогна — отбелязах аз.

— Така е — кимна той. — Не разбирам защо тази книга е толкова важна, но съм убеден, че ти ще съумееш да вдигнеш достатъчно шум около нея, ако това се наложи. В този случай ще те помоля да споделиш част от славата и с Родригес.

— Разбира се.

Детективът хвърли някакви банкноти на масата и се изправи за втори път.

— Мастърс...

Ченгето спря, заклати се на токове и раздрънка монетите в джоба си.

— Не съм убил Джони — рекох. — И все още не съм сигурен кой го е направил.

— Значи да пипам внимателно, а?

— Точно така.

— Нямах проблем, Кели. Но едно нещо трябва да ти бъде ясно.

— Какво е то?

Той се приведе над мен. По начина, по който го правят само ченгетата.

— Джанет ме обича. И двете ме обичат. И това е доста важно за мен.

Обърна се и излезе, преди да успея да реагирам. Поръчах си още една халба и разтворих книгата, която ми беше изпратила Тейлър. На пръв поглед тя не се различаваше от екземпляра, който бях прелистил в Чикагското историческо дружество. Но само на пръв поглед — тоест преди да обърна внимание на корицата и да открия, че в нея има нещо друго. Книга в книгата.

Прибрах се и легнах да спя в собственото си легло. Събудих се някъде около десет вечерта. В апартамента цареше тишина, нарушавана единствено от тиктакането на стенния часовник и приглушения трафик на улицата. Помислих си за следобеда, прекаран в окръжния затвор — едно място, което имаше всички шансове да се превърне в постоянен адрес за мен. Неприятна мисъл, която побързах да прогоня. Насочих мислите си към книгата на Шийхан и документа, който бях измъкнал от корицата ѝ. Те лежаха пред мен, сякаш очакваха следващите ми действия. Взех документа и го претеглих на дланта си. Прочетох го за шести пореден път, попивайки всяка дума. После разтърках избелелите печатни букви между пръстите си.

След известно време сгънах документа и го заключих в шкафа. Сварих цяла кана с кафе, извадих разпечатките на Фред Джейкъбс и ги сложих на масата, редом с книгата на Шийхан. Вдигнах слушалката и набрах един номер. Родригес вдигна още на първото позвъняване.

— Май дежуриш на телефона, а? — подхвърлих.

— Чух, че са те пуснали, Кели.

— В килията бях заедно с човек на име Маркъс — казах аз.

— Той е в окръжната болница с три счупени ребра и разкъсан далак. Добре си го подредил.

— Той е убиец. Искаш ли да узнаеш за случая?

Родригес искаше и аз му разказах подробностите.

— Казал ти е, че е убил онази жена през 1998 г.? — попита детективът.

— Там някъде. Мисля, че му е била старо гадже. Сигурно ще я откриеш в делата за неразкритите убийства. Тогава кажи на Маркъс, че го дължи на мен.

— Май вие двамата добре сте се разбирали, а?

— Като стари приятели. Ако е възможно, подхвърли новината на Фред Джейкъбс, преди да огласиш случая. Дълга му го.

— Добре. Имаш ли нещо друго за мен?

— Още ли сме партньори?

— Зависи. Ти ли уби Удс?

— А ти как мислиш?

— Мисля, че не си ти. Разбира се, това не оправдава заиграването ти със съпругата на покойния.

— И това ли си чул?

— Видял ви е половината квартал. По-скоро как се измъкваш от къщата му в шест сутринта.

— Не е това, което си мислиш.

— Не вярвам, че ти си го убил. Но нека спрем дотук.

— Искам една услуга.

Детективът забави отговора си.

— За Дан Мастърс ли става въпрос?

— Какво знаеш за него?

— Достатъчно. Но не знам защо.

Родригес беше наясно, че именно Дан Мастърс е измъкнал револвера от помещението за съхранение на веществени доказателства. Не бях сигурен как е разбрал, но и не се изненадах.

— Това е причината да изчакаме — рекох. — Може би ден-два.

— Говори ли с Мастърс?

— Да, следобед. Очаквам всеки момент да се обади.

Родригес се поколеба, но не толкова дълго, колкото можеше да се очаква.

— Какво искаш?

— Помниш ли отпечатъка, който сне от перваза ми?

— През онази нощ, в която имаше посещение?

— Да. Разполагам с няколко други, искам да ги сравниш с твоя.

— Този отпечатък е частичен, Кели. Не става за съда.

— Не ми трябва за съда, Винс.

Родригес обмисли чутото.

— Налага се да ми кажеш малко повече.

Казах му малко повече. После му изпратих по имейла разпечатките на Джейкъбс, към които прибавих и снимка на човека, за когото се отнасяха. След което отидох да си легна. Дан Мастърс не се обади да каже дали ми е уредил среща с Джанет. Но аз и не очаквах да се обади.

На другата сутрин излязох в девет без четвърт, запалих колата и натиснах газта по Лейк Шор Драйв. Движех се на юг, сред обичайния сутрешен трафик. Съдейки по шофьорите наоколо, човек никога не би допуснал, че в Чикаго е забранено да се говори по мобилен телефон по време на шофиране. Аз бързо разбрах колко основателна е тази забрана, тъй като за малко не налетях на един-два джипа, докато се опитвах да отворя капачето на телефона и да извадя една визитка от портфейла си. Червена, на жълти звездички.

Отначало се включи телефонният секретар, но после, още преди да оставя съобщение, Хюбърт Ръсъл вдигна слушалката.

— Ало?

— Здравсти, Хюбърт.

— Изписаният номер не ми е познат.

— Аз съм Майкъл Кели — човекът, който поиска да види архивите за чикагския пожар.

— А, мистър Кели. Извинявай, но рядко ми се обаждат от непознати номера. Какво има?

— Един въпрос, свързан с компютрите.

— Давай.

— Всъщност отнася се по-скоро до хакерите.

— Още по-добре.

— Миналата седмица спомена, че няма компютър, който да ти се опре.

— И сега ще кажа същото.

— Имаш ли нещо против да го докажеш?

Паузата продължи съвсем кратко.

— Предполагам, че става въпрос за нещо незаконно.

— Предположението ти е правилно — отвърнах. — Но целта е благородна.

— Обясни ми каква е тази цел и защо е толкова благородна.

Направих го. Хюбърт каза, че може да помогне. И че желае да помогне.

— Кога можем да го направим? — попитах.

— Нужният софтуер е тук при мен. Само трябва да го инсталирам.

— Толкова ли е лесно?

— Да. Въпреки че звучи страшно.

— Там ли си днес?

— Разбира се, тук съм.

Спрях пред Чикагското историческо дружество. Часовникът ми показваше малко след девет.

— Чакай ме, Хюбърт. Скоро ще се ти се обадя.

Тийн седеше на рецепцията и търсеше някой, на когото да се усмихне. Беше облечена в тъмнокафяв пуловер, бежови панталони и кафяви обувки със златни катарамии.

— Охо, човекът от „Трибюн“ — възкликна тя и ми връчи влажната си длан. — Как сте, мистър Кели? Знаете ли, че май пропуснах вашата статия.

— Всъщност тя още не е готова.

— О, така ли? Мога ли да ви помогна с нещо?

— Всъщност можете — кимнах аз и внимателно я побутнах към ъгъла на просторното фоайе.

Покрай нас мина група студенти, която се насочи към магазина за сувенири. Доброволката машинално им се усмихна, след което отново ме дари със своята лъчезарност.

— От каква помощ се нуждаете?

Извадих една снимка и я поставих с лице към плота. После подредих още шест около нея.

— Човекът, който преди две седмици е потърсил книгата на Шийхан — рекох.

— Да?

— На въпроса ми как изглежда вие отговорихте „опасен“.

Тийн вдигна очи към тавана и потърси отговор на въпроса, който още не й бях задал.

— Да, наистина изглеждаше опасен.

— Чернокож ли беше този човек, Тийн?

Лицето й се проясни, главата й кимна.

— Да, чернокож беше.

После лицето й се начумери.

— Не мислите, че съм го нарекла опасен, защото е чернокож, нали? Това е изключено! Миналата година в квартала ни се нанесе чернокожо семейство, само на една пряка от къщата ми. Всяка седмица се срещам с тях в „Сън Фудс“. Много приятни хора, въпреки че не съм

разговаряла с тях. Всъщност в супермаркета има много хора, с които не съм разговаряла.

— Ще откриете ли този човек тук? — попитах аз и обърнах седемте снимки с лицето нагоре. Тийн без никакво колебание посочи една от тях.

— Това е той.

— Някакви съмнения?

— Никакви. Вижте колко е едър.

— И опасен.

— Точно така, опасен. Кой е той?

— Ще ви кажа по-късно. Засега спираме с въпросите.

Главата на Тийн отново закима. Дишаше учестено, очевидно обзета от желанието да бъде полезна.

— Освен това искам да си поговорим за вашия куратор — подхвърлих аз.

— Мистър Рандолф?

— Да.

Тийн стисна тънките си устни. В отношенията помежду ни се настани предпазливост. Не тази, от която се нуждаех.

— Тази сутрин отсъства. Води курс в „Нортуестърн“ — обяви Тийн.

— Знам това — кимнах. — Къде можем да поговорим на спокойствие?

Тийн ме заведе в малка стаичка с боядисани в бежово стени. Вътре имаше маса и няколко стола, а край стената бяха подредени кафе машина и автомати за сандвичи.

— Мисля, че тук е добре — каза тя и седна на един стол. Аз я последвах.

— А сега ми кажете какво точно искате.

— Дневникът на Джосая Рандолф. Знаете ли нещо за него?

— Естествено. Аз работя със системата „Омнибус“, в която държим всички по-важни материали. Искате ли да ви покажа?

— Не.

Отговорът ми беше умишлено по-груб от необходимото и Тийн подскочи.

— Мистър Рандолф ми показва при предишното ми посещение — добавих аз.

— Той много се гордее със своя родственик. Знаете ли, че Джосая е рискувал живота си, за да спаси Прокламацията за освобождаване на робите на Линкълн?

— Радвам се за него. Но според мен Рандолф не ми показва целия дневник.

Тийн се раздвижи в безупречно изгладените си панталони и отмести очи. Точно на това се надявах.

— От колко време работите тук, Тийн?

— Вече шестнайсет години.

— Като доброволка?

— Да.

— Извинете ме за израза, Тийн, но искам да ви попитам, а харесва ли ви да ви третираат като кучешко лайно, настъпено от Лорънс Рандолф?

— Моля?

— Видях достатъчно, Тийн. Вие сте тук, за да допринасяте с каквото можете, да консултирате, да бъдете част от екипа. А не да носите кафето на някакъв женомразец, който се прави и на учен. Царят отдавна е гол, Тийн. Не е ли време някой най-после да му го каже?

Млъкнах и зачаках. Тийн започна да трепери. Погледна към вратата на стаята за почивка, която благоразумно бях затворил, преди да започнем този разговор. После погледна към мен. Представих си момичето, което е била някога. Отличничка на класа в гимназията, която е толкова блестяща, че просто няма как да пропусне колежа. Но годината е 1962-ра. Родителите ѝ не одобряват идеята за колеж, защото е жена. Има ли смисъл? И Тийн приема съдбата си. Омъжва са за архитект, току-що завършил следването си. Син на познато семейство, живее на същата улица. Има три деца и животът ѝ е хубав. Почтен. Но тя все още има какво да предложи. И то е много повече, отколкото да слугува на Лорънс Рандолф. Шансът е тук, пред нея. На мен не ми оставаше нищо друго, освен да чакам.

— Какво искате, мистър Кели?

— Искам да направите нещо наистина значително, Тийн. Да ми помогнете да открия и останалата част от дневника. Да разбере защо вашият куратор държи под ключ първоизточниците. Да разгадае играта на Лорънс Рандолф.

— Той е истински негодник, да знаете!

Усмихнах се и пристъпих към нея. Бях се надявал да прояви желание, но не подозирах колко голямо може да бъде то.

— Знам всичко за дневника на Джосая — рече тя. — Всяка година правим вътрешна ревизия на материалите си. Това е част от системата „Омнибус“. Искате ли да видите?

— Не. Разкажете ми за дневника.

Тя отново заговори. После спря и ме дари с поглед, който би трябвало да изглежда хитър.

— Ще споменете ли името ми във вестника?

— Искате ли?

— Разбира се.

— Добре, обещавам. А сега да поговорим за дневника.

— Окей. Аз редовно участвам в годишните вътрешни ревизии. Те засягат всички щатни служители, включително мистър Рандолф. Правят се без тяхно съгласие и без да бъдат уведомени предварително.

Навлизайки в детайлите, очите ѝ светнаха.

— Първите несъответствия открих преди три години. В архива на дружеството се съхраняват над сто хиляди документа. Над двайсет милиона страници. Сравнявайки ги със заглавията в каталозите на „Омнибус“, аз забелязах едно вписване на дневника на Джосая в каталога за „Чикагския пожар“. После открих второ вписване, озаглавено „Фрагменти от дневника“ в каталога „Разни“.

— Разни? — вдигнах вежди аз.

— Точно така. Направих си труда да издиря жената, която беше направила вписването в „Омнибус“. Хубаво момиче, което в момента завършва „Нортуестърн“.

— Къде е намерила тези „фрагменти“?

— Това е една доста любопитна история.

— Хайде, задоволете любопитството ми.

— Както вече споменах, тя е едно съвсем обикновено момиче от колеж, което се придържа към правилата. И в един прекрасен ден като днешния просто отива в кабинета на мистър Рандолф.

— Който има почивен ден.

— Точно така. Отваря чекмеджетата на бюрото му и започва да подрежда личните му документи.

— Нечувано!

— Почти. В едно от горните чекмеджета намира два ключа. Първият отваря най-долното чекмедже, а вторият — металната кутия, която се намира там.

— Фрагментите под точка „Разни“?

— Тя ми каза, че в кутията са се намирали именно те. Описала ги, заключила кутията и върнала ключовете на мястото им. След което направила съответната отметка в „Омнибус“.

— Това ли е всичко?

— А вие какво очаквахте?

— Какво точно е описано в тези фрагменти?

— Нямам представа.

— Не ги ли е чела?

— Целта на ревизията „Омнибус“ е попълването на каталозите, а не преценките. Момичето е отбелязало броя на страниците, придобило е общо впечатление, и толкоз.

— А несъответствията?

— Какво за тях?

— Защо никой не ги е проследил?

— Как да ги проследи?

— Ами например като попита Рандолф къде са фрагментите. Защо ги държи под ключ в бюрото си? С какво се различават от останалата част на дневника, която е известна на обществеността?

— Ние не сме инквизиция, мистър Кели. „Омнибус“ е система за архивиране.

— Знам това. Не прави оценки, а само каталози.

— Точно така — усмихна се Тийн.

— Което означава, че никой не е поискал допълнителни сведения от Рандолф, така ли?

— Съмнявам се, че някой изобщо подозира за отметките в „Омнибус“, освен мен и онова момиче от „Нортуестърн“.

— Включително Рандолф?

— Абсолютно. Ако разбере, че някой е ровил в личните му архиви, със сигурност ще вдигне огромен скандал.

— В такъв случай да вървим — изправих се аз. Тийн също се надигна.

— Къде отиваме? — попита тя.

— В кабинета на Рандолф.

- Какво ще правим там?
- Ще прегледаме архивите му.
- Сигурен ли сте, че това е добра идея?
- Не съвсем. Но може да се окаже добра.

Моята доброволка се замисли за миг, после кимна, излезе от стаята и пое нагоре по стълбите. Разминахме се с половин дузина служители на дружеството, които тя поздрави с любезна усмивка. Не след дълго спряхме пред затворената врата на кабинета на Рандолф. Вътре се криеше наградата на тази жена. Различна от монотонното ежедневие на гишето на рецепцията, запълнено с изпълнението на заповеди. Различна от обслужването на дребните душици, които подхранват егото си за сметка на достойни хора, отдали живота си в служба на обществото. За да седне най-сетне на масата. На каквато и да било маса. Това беше цената, която моята доброволка очевидно беше готова да плати. С радост и нетърпение дори. Тийн ми хвърли един последен поглед, пое си дъх и бутна вратата. Половин час покъсно аз получих това, което ми трябваше. После накарах Тийн да седне срещу мен, разкрих ѝ кой съм и какво всъщност подозирам. Или поне част от него. След което се обадох на Хюбърт.

— Покажи ми как действа това.

С Хюбърт Ръсъл се срещнахме в „Старбъкс“ на ъгъла на „Норт“ и „Уелс“, на една пресечка от историческото дружество. Минаваше пладне. Аз си поръчах чаша черно кафе и отворих лаптопа си. Хюбърт се настани зад него, отпивайки от млякото си с ванилов крем.

— Много е просто — рече той. — Качих моята програма на твоя хард диск, а сега само ще кликна върху иконата и тя ще се активира.

Курсорът кацна върху черепа с кръстосани кости, който мигаше на екрана.

— Хубава икона, Хюбърт — отбелязах аз.

Младежът се усмихна. Лаптопът започна да свисти.

— Загрява — поясни Хюбърт.

Разнесе си тих звън. Екранът за момент почерня, след което върху него започна да пулсира някаква чертичка.

— Виждаш ли тази графика?

— Виждам я.

— Тя отразява силата на сигнала. И ни съобщава, че някой използва WiFi връзка някъде в рамките на обхвата.

Очите ми пробягаха по почти празното кафе и се спряха на Тийн. Тя ми махна с ръка и продължи да чука по клавиатурата на своя лаптоп.

— Е, вече знаем кой е този някой — кимнах аз.

— Точно така — съгласи се Хюбърт. — А сега гледай какво ще стане, като кликна върху графиката.

Пръстът му докосна мишката и екранът се изпълни с информация.

— Както си говорим, твоят компютър започва да изсмуква информацията от компютъра на Тийн. Копира всичките ѝ файлове, програми, пароли, имейли. Абсолютно всичко.

— Без тя да подозира?

— Погледни я.

Направих го. Тийн отново махна с ръка и се усмихна. Направих ѝ знак да се приближи. Тя затвори компютъра си и графиката на моя екран изчезна.

— Каква част от нейния харддиск е прехвърлена при нас? — попитах.

Хюбърт започна да отваря току-що копираните файлове.

— Практически всичко — обяви той. — С тази програма прехвърлянето се осъществява в рамките на двайсетина секунди. Сега виж какво става в случай, че с рутера за достъп до WiFi нещо не е наред. Аз автоматично пускам някаква уловка и карам компютъра да мисли, че разговаря сам със себе си. Но на практика...

Вдигнах ръка да го спра.

— Достатъчно, Хюбърт. Вярвам ти.

Понечих да го потупам по главата, но навреме се спрях. Вместо това изчаках Тийн да придърпа един стол и погледнах часовника си.

— В колко часа се появява тук?

— Някъде около един — отвърна Тийн. — Прави го всеки ден. Казва, че има нужда да се поразтъпче.

— И винаги си носи лаптопа?

Тийн кимна.

— Добре. Тийн, ние с вас изчезваме оттук. Хюбърт, ти оставаш и чакаш появата на нашия човек. Нали носиш снимката, която ти дадох?

Той ми я показва.

— Много добре. Започваш да действаш в момента, в който той включи лаптопа си и влезе в интернет.

— Няма проблем.

Младежът от „Поземлени архиви“ вдигна глава и ми намигна, а Тийн се изкиска. После двамата с нея излязохме от „Старбъкс“ и тръгнахме по Уелс Стрийт. Отбих се в магазинчето за тютюневи изделия и си купих две пури „Монте Кристо“. После влязохме в „Топо Джиджо“ и си поръчахме хубав обяд. Един час по-късно Хюбърт се присъедини към нас с желанието да хапне едно тирамису. С него към нас се присъедини и цялата информация, съдържаща се в лаптопа на Лорънс Рандолф.

Рейчъл Суенсън и Винс Родригес приеха поканата ми да отскочат до офиса. Часът беше малко след осем вечерта. И двамата не бяха много сигурни защо ги бях повикал, но важното беше, че дойдоха.

— Какво е толкова спешно? — попита Родригес.

— Това — отвърнах аз и плъзнах томчето на Шийхан по бюрото.

Родригес го разгледа, а Рейчъл разгъна бележката на Тейлър. Вече втори ден никой от нас не знаеше нищо за Дан Мастърс и Джанет Удс.

— Корицата е срязана — отбеляза детективът и опипа гръбчето на книгата.

— Аха, значи го забеляза.

Родригес извърна глава и ме погледна.

— Какво си извадил оттам?

Нямаше как да им кажа. Все още не. В същото време се нуждаех от помощта им и това усложняваше нещата.

— Ще те помоля за една услуга, Рейчъл. Всъщност нужда се от помощта и на двама ви.

Рейчъл подаде бележката на детектива, а от погледа, който ми хвърли, разбрах, че плуването срещу течението ще бъде трудно и продължително.

— Какво искаш?

— Помниш ли отпечатъците? Онези, които исках да сравня с отпечатъците на нападателя у дома?

Тя кимна, а аз извадих лист хартия и го плъзнах по бюрото.

— Детективът ми свърши тази работа.

Рейчъл дори не погледна доклада.

— Разкажи ми какво пише — рече тя.

— Отпечатъкът у дома е частичен, с едва шест пункта, годни за идентификация. Но те без изключение съвпадат с онези, които изпратих за сравнение.

Родригес изсумтя от стола с твърда седалка в ъгъла.

— Вече ти казах, че това е без значение — погледна ме Рейчъл.
— Съдът признава съвпадение само когато пунктовете са от девет нагоре.

— Изслушай ме — вдигнах ръка аз. — Преди две седмици в Чикагското историческо дружество се появява посетител, който съобщава на доброволната служителка Тийн, че желае да разгледа оригиналното издание на „Големия пожар в Чикаго“ от Шийхан.

— Колко хора проявяват интерес към тази книга? — обади се Родригес.

— Тъкмо там е работата — кимнах. — Въпросната доброволка е благородна жена от Норт Шор, винаги готова да помогне. Тя описа въпросния посетител като *опасен* на вид. Първоначално не обърнах внимание на това, но после си дадох сметка какво означава тази фраза, произнесена от една бяла американка от заможното семейство.

— Какво? — попита Рейчъл.

— Чернокож. Върнах се в дружеството и отново разпитах Тийн. Човекът действително бил чернокож, едър и силен.

— Нека отгатна — рече Рейчъл. — Нашият заподозрян с отпечатъците на перваза също е чернокож.

— При това с полицейско досие, в което са отбелязани множество взломни кражби и въоръжени нападения.

— Предполагам, че си показал снимката му на твоята доброволка — подхвърли Родригес.

— Заедно с още шест — кимнах аз. — Разпозна го в рамките на пет секунди.

Плъзнах листа по бюрото. Беше фотокопие на вестникарска снимка, направена по време на предизборен митинг на Мичъл Кинкейд. Вляво от кандидата и на крачка зад него се виждаше мрачната физиономия на Джеймс Братън — шеф на охраната на Кинкейд. Едър и чернокож, именно той беше изстрелял гумения куршум срещу Рейчъл Суенсън.

— Видях Братън по новините — започнах. — Миналата седмица, на един от митингите на Кинкейд. Отначало нищо не ми щракна, но после паметта ми проработи. Беше преди десет години. Още бях униформен полицаи. Арестувах този човек за кражба с взлом и въоръжено нападение. Беше проникнал в къщата на някаква старица в Уест Сайд, разбивайки с щанга прозореца ѝ. Ударил я един-два пъти и

отмъкнал бижутата и парите ѝ. По-малко от сто долара. Призна се за виновен и му дадоха шест месеца. Досието му беше замразено поради непълнолетие. По онова време беше на седемнайсет.

— Малолетен престъпник? — попита Рейчъл и взе снимката.

— Вече му казах — изръмжа Родригес. — Нищо от това не може да бъде използвано в съда. Особено ако неговият приятел репортер е задигнал регистрирани отпечатъци и ги е изнесъл извън системата.

Задържах поглед върху Рейчъл, която гледаше снимката.

— Майкъл няма предвид криминалните обстоятелства — подхвърли тя. — Нали, Майкъл?

— А ти? — отвърнах с въпрос аз.

— Ако човекът, който проникна в жилището ти и стреля по мен, действително е шеф на охраната на Мичъл Кинкейд, кариерата на шефа му ще приключи още преди да е започнала. Ти поддържах ли това мнение, Майкъл?

Кимнах, опитвайки се да придам максимална човечност на този скромнен жест.

— Според мен Братън е търсил доказателства за злоупотреби с поземлени имоти от страна на прапрадядото на сегашния кмет, довели до големия пожар в Чикаго. Джони Удс е търсил същото. Предполагам, че ако Братън беше открил подобни доказателства, той щеше да изчака удобния момент, за да ги подхвърли на пресата.

Рейчъл щракна с нокът и снимката се плъзна обратно по бюрото.

— Не вярвам в това! — отсече тя.

— Аз пък вярвам.

— Даваш ли си сметка какво ще стане с кампанията на Кинкейд?

— Ще бъде съсипана.

— Това ли е крайната цел? — попита Рейчъл, наведе се и опря длани на облегалките на креслото.

— Не.

— Всъщност какво искаш, Майкъл?

— Искам да се свържеш с Кинкейд и да му предадеш молбата ми за среща.

— Защо?

— По две причини. Първо, ти можеш да го направиш дискретно. Второ, аз не мисля, че Кинкейд е в течение на това, което са замислили сътрудниците му.

— Наистина не е.

— Да речем, че съм съгласен. Поне засега. Затова те моля да се свържеш с него. Да му разкажеш с какво разполагам и да го помолиш да разговаря с мен.

— А ти какво ще направиш? — контрира тя. — Може би ще му напишеш прощалната реч?

— А аз защо съм ти? — вметна Родригес. — Ако оставим настрана нахлуването в дома ти, Братън може би ще се окаже свързан с убийството на Брайънт.

— Не е той.

— Откъде знаеш?

Отново протегнах ръка към томчето на Шийхан. Настъпи моментът на истината. Ако не получех доверието на тези хора, всичко отиваше по дяволите. Не ми оставаше нищо друго, освен да се надявам. Но когато става въпрос за политиката в град като Чикаго, надеждата е празна работа.

— Има някои неща, които не знаете — въздъхнах аз. — Дайте ми още два дни. Ако успея да навържа нещата, кариерата на Мичъл Кинкейд може би ще бъде спасена. — Погледнах към Родригес и добавих: — И ще хванем убиеца.

Рейчъл изчака реакцията на детектива, който сви рамене.

— Аз нямам нищо против — промърмори той. — А вие, ваша милост?

Рейчъл погледна томчето на Шийхан, после очите ѝ се заковаха върху лицето ми.

— Какво имаше в тази книга, Майкъл?

— Уреди ми срещата с Кинкейд и ще разбереш — отвърнах аз.

Рейчъл обеща да проведе телефонния разговор и си тръгна. Аз направих опит да я прегърна, но получих само едно рамо и част от скулата ѝ. О, каква романтика!

— Съдийката не обича да я държат на тъмно — подхвърли Родригес.

— Така ли мислиш?

— Явно имаш проблем със социалните контакти, Кели — усмихна се детективът. — Но това си е твоя работа. Мислиш ли, че имаш шанс с тази комбинация?

— Определено.

Извадих от най-долното чекмедже бутилка ирландско уиски. Родригес си наля два пръста и ги глътна наведнъж. После стана и се приведе над бюрото. Когато пожелаеше, той тип можеше да изглежда страшно едър.

— Какво имаше в книгата? — попита той.

Опитах уискито с върха на езика си и се облегнах на стола. Имах нужда от някаква подкрепа. Ако не от уискито, то поне от ситуацията в момента.

— Нека се оправя с Кинкейд, а после ще се погрижим и за останалото.

— Сигурен ли си, че шефът на охраната не е убиецът, когото търсим?

Кимнах.

— И петият етаж е замесен, нали?

— Как ще приемеш този факт?

Родригес седна обратно и извъртя стола си към прозореца. Когато проговори, гласът му сякаш долетя някъде от улицата.

— Зле, Кели. Много зле.

— Ако нещата се развият в тази посока, аз поемам отговорността.

По устните на детектива пробяга подобие на усмивка.

— Откъде се извъди такъв герой, да те вземат мътните? — попита той и протегна ръка към бутилката.

Известно време мълчахме, отпивахме от чашите и се заслушахме за нещо повече от обичайния грохот на трафика. За кариерата на всеки от нас, а вероятно и за живота ни, който може би изтичаше в канала, за да подхрани чикагската политическа власт.

— А сега ми кажи за останалото — обади се Родригес и отново придърпа стола си към бюрото.

— Имаш предвид убийството на Джони Удс?

— Да. И за Дан Мастърс. Той е с жената на Удс, нали?

— Сигурно е превъртял — промърморих.

— Мастърс умее да се грижи за себе си — поклати глава Родригес. — Къде е според теб?

— Не знам, но скоро ще се появи.

— Откъде знаеш?

— Той е в компанията на майката и дъщерята, а те се нуждаят от определени отговори.

— Които ти ще им предоставиш?

— Може би, но ще ми трябва помощ.

— Каква помощ? — внимателно ме погледна детективът.

— Такава, която ще даде отговор на въпроса кой и защо е гръмнал Удс.

Станах и пристъпих към томчето с кожени корици на полицата. „Одисея“, в превод на Робърт Грейвс. Зад него лежеше тъпоносият „Смит енд Уесън“, 38-и калибър.

— Това е оръжието, с което е застрелян Джони Удс — рекох и го оставих на бюрото. Родригес не го докосна.

— Сигурен ли си?

— Мога да разпозная собствения си револвер. Лежеше до трупа на Джони Удс, после изчезна от помещението за съхранение на веществени доказателства. Държа тук, зад томчето на „Илиада“, но вчера го открих през три книги — зад „Одисея“. С него е стреляно три пъти.

Предполагам, че нямаш представа как се е озовал там, а? — изгледа ме Родригес.

— Напротив, имам.

— Защо не си поръчаме пица? — подхвърли той.

— Уискито ми е достатъчно — поклатих глава аз.

— Не и на мен.

Поръчахме пица. После разказах на Родригес как револверът ми е изминал пътя между помещението за веществени доказателства на ареста в окръг Кук и библиотеката в офиса ми. После му казах какво ми трябва и защо. Детективът си тръгна. Набрах номера на „Големия Боб“ и поисках да ме свържат с управителя. Надбягванията с костенурки още не бяха започнали и той разполагаше с малко време. Поговорихме си. За Джанет Удс и нейния приятел — дневния барман. Затворих, отпих глътка уиски и се загледах в нощта през прозореца. Къде ли спи Дан Мастърс? Кой ли бди над леглото му?

На следващия ден спях до късно и отидох в офиса чак към десет. Майкъл Кинкейд ме чакаше там, седнал с гръб към вратата. Беше сам, разтворил някакво списание. Аз бях сигурен, че Рейчъл ще го убеди да разговаря с мен, но не очаквах това да се случи толкова скоро. Бях доста изненадан, че е сам, без компанията на адвокат.

При влизането ми Кинкейд не се обърна, а само пусна списанието в скута си. Аз го заобиколих, седнах зад бюрото и зачаках.

— Прегледахте ли последния брой на „Тайм“? — попита той.

Поклатих глава, а Кинкейд ми подхвърли списанието.

— Публикували са списък на най-влиятелните хора в страната. „Личности във възход“. Моето име е съвсем близо до върха.

— Поздравления.

— Благодаря, мистър Кели. Винаги съм си мислил, че от подобен факт ще се почувствам различен.

— Фанфари?

— По-скоро възторг.

По лицето му пробяга широка усмивка, която изчезна толкова бързо, колкото се появи. Бъдещият спасител на Чикаго зае поза, която ми беше позната. От телевизията, от вестниците. Бях сигурен, че ако разгърна „Тайм“, непременно ще я открия и там. Профилът на Кинкейд: издължена брадичка, сиви очи, високи скули. Твърди, но едновременно с това деликатни, чертите му издаваха висока интелигентност. Общо взето, нормален профил — нито много добър, нито лош.

Но кметът Джон Дж. Уилсън без съмнение бе доловил в него нещо, което убягваше на журналисти, привърженици и имиджмейкъри. Нещо, което го безпокоеше. Нещо, което напоследък се среща изключително рядко, но което Мичъл Кинкейд безспорно притежаваше: той беше роден лидер. И щеше да стане такъв. Това му личеше ясно, настанил се на стола срещу мен.

— Обърнах внимание на книгите — подхвърли Кинкейд. — Цицерон, Цезар, Софокъл.

— Като младеж се увличах по тях — скромно отвърнах аз.

— Аз също съм чел това-онова — кимна Кинкейд. — Помня „Едип цар“ и едно нещо, което се нарича съдба.

— Съдба, предопределение, свободна воля.

— Точно така. Седя си тук сред всичките ви книги, гледам снимката си в „Тайм“ и си мисля именно за това.

— Сър?

— За живота, който водим. За решенията, които вземаме. Предопределени ли са те? Както всичките ни успехи и провали? Закодирани у нас още при раждането ни? Или изградени благодарение на собствената ни воля?

— Питате ме дали вярвам в съдбата?

— Май да — отвърна Кинкейд и брадичката му се вирна в моята посока. — Съдбата ли предопределя живота, който водим? Или ние наистина сами чертаем своите пътища?

— Мисля, че хората разполагат с различни инструменти — отвърнах. — За вършене на добро, за вършене на зло. А какво правим след това, вече зависи от самите нас.

— Значи вярвате в някаква хибридна система?

— Нещо такова.

— А тези инструменти са различни за различните хора, така ли?

— Според мен животът на мнозина от нас протича в търсене на тези инструменти и на начините, по които да ги използваме.

— Хората отделят време да мислят за това?

— Може би не — свих рамене аз.

— А какво ще кажете за отговорността, мистър Кели?

— Какво по-точно?

— Всеки човек би трябвало да бъде лично отговорен за нещата, които се случват в живота му. И за добрите, и за лошите. Независимо от последиците. Съгласен ли сте?

— За нещата, които може да контролира? Да.

— Споменавате понятието контрол, но то е твърде разтегливо.

— Особено в политиката, сър.

— Предавам се, мистър Кели. Съжалявам, че не се запознахме при други обстоятелства. Щеше да бъде интересно.

— Трябва да поговорим, сър.

— Да. Снощи ми се обади една личност, която уважавам и на която се възхищавам.

— Нека отгатна. Имате предвид съдия на име Рейчъл Суенсън.

— Тя се изказа много ласкаво за вас, мистър Кели.

Не отговорих, а Кинкейд стана и се приближи до прозореца.

— Джеймс Дж. Братън, шеф на охраната ми — промърмори той.
— Добър човек. Понякога малко объркан, но добър. Поговорих с него и разбрах какво е направил. Опитал се е, пряко или косвено, да получи достъп до определени документи, които по негово мнение биха причинили сериозни неприятности на настоящия кмет. За сдобиването с въпросните документи той е прибегнал до средства и методи по свой избор — включително проникване във вашия апартамент и физическа заплаха.

Кинкейд се завъртя на токове, очите му обходиха офиса.

— Дойдох да се извиня за това, което ви е причинил. Съвсем доскоро аз не знаех нищо за съществуването, или по-скоро предполагаемото съществуване на документи, свързани с големия пожар в Чикаго. Сам преценете дали да ми повярвате, или не. Но ще ви кажа, че нито съм одобрил, нито съм разрешил действията на мистър Братън. Въпреки това поемам цялата отговорност. Лично върху себе си, с всички последствия, включително и по отношение на кариерата ми. Мисля, че така трябва да бъде.

Кинкейд направи крачка напред и плъзна един плик върху бюрото.

— Това е писмото, което ще публикувам веднага след като изляза оттук. Лично до кмета, с копия до „Сън-Таймс“ и „Трибюн“.

Погледнах писмото, но не го докоснах.

— В него обявявам оттеглянето си от кметската надпревара. По лични причини, които не желая да споделя.

— Не е нужно да се оттегляте, сър.

— Напротив, мистър Кели. Отговорност без последствия не е никаква отговорност. Ако за в бъдеще искам да бъда полезен на някого, включително на себе си, аз трябва да се оттегля. Да се отдам на размисъл, да стана по-добър. Ако изобщо желая да бъда лидер.

Вдигнах плика, питайки се каква ли е цената му.

— От вас искам само едно нещо, мистър Кели — продължи Кинкейд. — Едно-единствено много важно нещо.

— Слушам ви.

— Искам пълното ви мълчание за случилото се. Признавам, че това ми носи лична изгода, но ако историята за пожара и онова писмо излезе на бял свят, тя ще донесе големи неприятности на мистър Братън и засегнатите фамилии. И най-вече на кмета, разбира се.

— Което би означавало, че вие сте го очернили? — подхвърлих.

Кинкейд едва забележимо кимна.

— Това искам да избягна на всяка цена.

— От мен никой нищо няма да чуе, мистър Кинкейд — заявих без колебание аз. — Но има проблем, свързан с убийство.

Кинкейд отвори уста, но този път аз го изпреварих.

— Не вярвам, че сътрудникът ви има нещо общо със смъртта на Алън Брайънт или на когото и да било друг. В това отношение можете да бъдете спокоен, сър. Но в момента има една друга личност, която е готова на убийство.

— За да се сдобие с документите? Прощавайте, но това ми се струва невероятно.

— Защо?

— Ако документите около пожара действително съществуват, тяхното притежание несъмнено ще донесе някакво политическо предимство. Но чак убийство?

— Тук не става въпрос за политика, мистър Кинкейд. Нито пък за големия пожар. Или поне не за връзката с него, за която си мислите.

— Тогава за какво става въпрос, мистър Кели?

— За пари, мистър Кинкейд. За много пари.

Извадих копие от дневника на Джосая Рандолф от 1871 г., още един подарък от моята приятелка Тийн.

— Това е търсил вашият сътрудник — рекох. — Само че не го е знаел.

Кинкейд го пое от ръцете ми и го разтвори.

— Какво е това?

— Страници от дневник. Подробно описание на големия пожар, дело на куратора на Чикагското историческо дружество през 1871 година.

Кинкейд окачи на носа си очила за четене с рогови рамки и запрелиства страниците. Аз сложих кафеварката и продължих да разказвам.

— Името му е Джосая Рандолф. Негов роднина е сегашният управител на дружеството.

— Той ли ви даде дневника?

— Не съвсем. Голяма част от този дневник се намира в държавните архиви. А достъпът до по-малката част беше доста труден.

— Продължавайте — промърмори Кинкейд, забил нос в страниците.

— Джон Дж. Уилсън и Чарлс Хюм не са правили заговор за пожара. Не открих никакви доказателства, че са замисляли подобно нещо.

— Сигурен ли сте? — вдигна глава Кинкейд.

— Ще ви разкажа какво знам, а вие сам ще решите. Джосая Рандолф води дневника си до последния момент, преди огънят да достигне до сградата на дружеството. Седнете, мистър Кинкейд. Това ще ни отнеме известно време.

Кинкейд седна, а аз напълних чашите с кафе.

— По онова време са смятали сградата на историческото дружество за една от най-обезопасените сгради срещу пожар в града. Според записките на Джосая в нощта на пожара пред нея имало опашка от богатшите на Чикаго, понесли пари, бижута и кожени палта.

— Търсили са сигурно място за съхранение на ценностите си?

— Точно така. Имена като Пулман, Палмър, Огдън. Истински справочник „Кой кой е“. Джосая Рандолф приел толкова ценности, колкото позволявало приземието. А след това до слуха му долетял тътен, като от приближаващ се товарен влак.

— Огънят?

— Според Джосая стените на сградата започнали да се топят от нетърпимата горещина, въпреки че истинският пожар бил все още на километър оттам. Тогава разбрал, че сградата изобщо не е огнеупорна.

Изтръсках една цигара от пакетчето и запалих. Кинкейд отказа. Свих рамене. Цигарата върви с кафето. После откряхнах прозореца, опрях обувки в перваза и продължих разказа си.

— Джосая преценил, че разполага с десетина минути, след които сградата щяла да пламне. Изтичал в мазето и се огледал.

— Опитвайки се да прецени какво може да спаси?

Кимнах. Беше добре да изричам всичко на глас. Така най-лесно можеха да се видят евентуалните пропуски в историята.

— Една вещ искал да спаси на всяка цена.

Разтворих дневника и посочих подчертания пасаж. Ръката ми леко трепереше, но това беше нормално. Хората запазват откровеността си благодарение на страха. Вероятно и аз не бях изключение.

— Тук е описано за какво става въпрос: единствения ръкописен екземпляр на Прокламацията за освобождаване на робите, която дружеството е получило директно от любимия син на щата Илиной Ейбрахам Линкълн.

— Щатската библиотека на Ню Йорк притежава ръкописа на Линкълн — поклати глава Кинкейд, докато очите му тичаха по текста.

— Виждал съм го с очите си.

— Това е работното копие. Окончателният текст на Линкълн е бил собственост на историческото дружество.

Кинкейд кимна и продължи да прехвърля страниците на дневника на Джосая. После спря и вдигна глава.

— Тук пише, че Рандолф не е успял да спаси документа.

— Прокламацията е била в дървена рамка — отвърнах аз. — Джосая пише, че не е успял да счупи рамката, за да я измъкне през прозорчето на мазето.

— Значи е изгоряла — отбеляза събеседникът ми.

— И аз си помислих същото. Но после открих и втората част от дневника. Онази, която е останала неизвестна за обществеността.

Извадих друг сноп хартия и го поставих пред Кинкейд. Това бяха копия от записките, които открих в заключеното бюро на Лорънс Рандолф.

— След като изчетох тези материали, аз потърсих помощта на експерт, който огледа оригиналите. Заключениеето му е категорично: частта, в която се твърди, че Прокламацията е изгоряла, е написана с по-евтино мастило на въглеродна основа, докато за останалата част от дневника е използвано друго — наричали са го „желязна жлъчка“. Същият цвят, но различно мастило.

— Доколко можем да сме сигурни в това?

— В онези години мастилото не се е произвеждало масово. Съществували са няколко вида, с различно качество и състав. Това, което четете в момента, също е било написано с „желязната жлъчка“. Експертът е категоричен, че то е част от оригиналния дневник на Джосая. Според мен то показва какво всъщност се е случило с Прокламацията. Защо не разгледате по-внимателно този текст?

Облегнах се на стола и допуших цигарата си, докато Кинкейд се задълбочи в текста. Не след дълго свърши, остави дневника и свали очилата си. Аз си сложих чифт латексови ръкавици и му кимнах да направи същото. После положих върху бюрото копието на Шийхан, заради което е бил убит Алън Брайънт. До него сложих бележката, която открих в него.

— Това беше скрито в корицата, мистър Кинкейд. Оригиналната Прокламация за освобождаване на робите. Вече проверих почерка. Окончателната версия, написана от ръката на Линкълн.

Пръстите на Кинкейд пробягаха по документа. Започна да чете, устните му беззвучно се раздвижиха. После спря и ме погледна. Насърчително му кимнах. Когато свърши, Мичъл Кинкейд бавно се облегна. Изглеждаше доволен, вероятно защото се беше докоснал до един ценен документ. След известно време отново ме погледна. Този път с лека усмивка. После започнахме да разговаряме. Какво да направим с документа на Линкълн, как ще изглежда бъдещето на Мичъл Кинкейд. Аз внимателно опаковах Прокламацията и я подадох на бъдещия екскандидат за кмет. Той се обади по телефона да повика лимузината си. Малко по-късно си тръгна, прегърнал съкровището си като новородено бебе. По всяка вероятност беше приключил с кампанията си. Но в замяна на това се беше сдобил с нов старт в живота. А аз трябваше да се залавям за работа. Един убиец чакаше да бъде заловен.

Вратата проскърца и се отвори. По пода се плъзна лъч светлина и спря до обувката ми. Дръпнах крак и зачаках. Вратата проскърца още веднъж. Една ръка се мушна в процепа, пръстите опипаха стената и натиснаха електрическия ключ. Собственикът ѝ все още беше навън. С гръб към кабинета, той разговаряше с някого. После Лорънс Рандолф се обърна и ме зърна зад бюрото.

— Здравей, мистър Рандолф — поздравих го с усмивка аз.

— Кели! Какво, по дяволите, търсиш в моя кабинет?

— Чакам те.

— Ще се обадя на охраната! — посегна към телефона Рандолф.

— Няма нужда — рекох и насочих поглед зад гърба му. Той се обърна към Тийн, която беше застанала на прага.

— Тя какво търси тук?

— Ще чака отвън. Ако се почувстваш в опасност, просто извикай. Тя веднага ще се отзове.

— Ще извикам охраната, за да те изведе оттук!

Рандолф отново протегна ръка към телефона. Аз извадих томчето на Шийхан и го сложих върху бюрото. После го разтворих, за да му покажа червената цифра.

— Номер четири, Рандолф.

Очите на куратора светнаха, ръката му махна да отпрати Тийн. Когато останахме сами, той протегна ръце и изведнъж заприлича на една от статуите пред входа на базиликата „Пресвета Богородица“. Но тази статуя беше жива, готова на убийство в името на своя бог.

— Мистър Кели! — възкликна той. — Може ли да я разгледам?

Побутнах книгата към него. Той започна да я прелиства, преструвайки се, че изследва текста. Но пръстите му внимателно опипаха корицата, търсейки скрития документ.

— Не е там, Рандолф — обадох се аз.

Пръстите на куратора замръзнаха, очите му бавно се повдигнаха към моите.

— Моля?

— Прокламацията, Рандолф. Няма я там.

Извадих един черен компютърен диск и го подхвърлих на бюрото.

— Може и да не ми повярваш, но този диск съдържа цялата информация, която се съхранява в твоя лаптоп. Задигнахме я вчера следобед, докато ти седеше в „Старбъкс“.

Рандолф седна. Очите му шареха от книгата към диска и обратно.

— Ти си убил Алън Брайънт. Научил си за него от Джони Удс и си отишъл в дома му. Бързал си да откриеш екземпляр номер четири преди Джони. Ама не се е получило.

Очите на Рандолф хлътнаха, устните му се разтеглиха в напрегната усмивка.

— Имейлите, които изтеглихме от компютъра ти, датират отпреди година — продължих аз. — Поддържал си контакт със скинар на име Кларънс Лестър. С него си преговарял за продажбата на Прокламацията за освобождаване на робите на Линкълн.

Извадих една полицейска снимка на Лестър и му я подадох. Издължено гладко лице, бяла кожа, три сълзи, татуирани под едното око. Рандолф я придърпа с един пръст, разгледа я и я бутна обратно.

— Колко щеше да вземеш? — попитах.

— Никога не можеш да го докажеш — промърмори той и кимна към диска. — Това е незаконно. Електронен шпионаж, нарушаване на личните права.

— Колко щеше да вземеш? — повторих аз.

— Би трябвало да знаеш, след като си проникнал в лаптопа ми.

— Осем милиона и половина.

Ноздрите на Рандолф изтъняха и потрепнаха, сякаш подушили за последен път парите, които собственикът им никога нямаше да похарчи.

— Приблизително.

— Откъде „Арийското братство“ разполага с такива пари?

— Нима мислиш, че ми пука, мистър Кели? Те планираха някакъв интернет сеанс, по време на който да изгорят въпросния документ онлайн. Но въпросът не е в това, а в твоето незаконно прехващане на данни!

— Продължаваш да го повтаряш.

— Да, продължавам!

Подпрях се на лакти, обхванах с пръсти брадичката си и хвърлих внимателен поглед през бюрото.

— Отначало се запитах защо не си се опитал да го получиш законно. А после да го продадеш чрез „Сотбис“ и да прибереш петнайсет-двайсет милиона.

— Добър въпрос — изсумтя Рандолф.

— Но после проумях, че няма как да го направиш. Твоят родственик е бил крадец. Преди всичко никога не е притежавал Прокламацията. Ако ти я извадиш на бял свят, градът, щатът и половината свят биха скочили с претенции за собственост върху нея.

Замълчах и плъзнах поглед наоколо. Джосая Рандолф висеше на една от стените. Същата безволева брадичка, същата напрегната усмивка. Сякаш цялата тая история му се виждаше адски забавна.

— Затова ти е бил необходим скинар. Единственият начин да осребриш стоката. Между другото, наясно ли си, че от известно време насам „Арийското братство“ е обявено за терористична организация?

Отново се надвесих над бюрото. Рандолф се сви, сякаш очакваше да го нападна.

— В днешно време има възможност за всякакви прехващания. На пазара има куп машинки, които го правят.

Първите признаци на тревога бяха видими. Арогантността на куратора започваше да се пропуква.

— Махай се оттук, по дяволите! — изсъска той.

— Само едно не разбрах — невъзмутимо продължих аз. — Защо замеси и мен? Защо не направи опит да разговаряш директно с Удс? Убиваш го, прибираш книгата, и точка.

— Мислиш ли, че е толкова лесно да убиваш хора?

— Алън Брайънт със сигурност би си помислил точно това.

— Брайънт беше никой. Докато мистър Удс имаше своите контакти.

— Имаш предвид кабинета на кмета. Нека отгатна: допуснал си, че те ще започнат разследване на убийството на един от своите, нали?

— Нямам представа за какво говориш, Кели. Ставай и изчезвай! Не забравяй да вземеш и онази вещица отвън със себе си!

— Няма да стане, Рандолф — отвърнах аз и оставих последния лист хартия върху бюрото на куратора.

— Това е оставката ти. Когато напуснеш този кабинет, навън ще те чакат федерални агенти, които ще те арестуват и ще те подложат на разпит за убийството на Алън Брайънт. Те ще конфискуват настолния компютър и личните ти вещи, в съответствие с редовна заповед за обиск, издадена днес сутринта от федералния съд.

Кръвта се оттегли от лицето на Рандолф, някъде в южна посока.

— Искаш ли един съвет, Рандолф?

Той кимна.

— Подпиши оставката си. Временно предай правомощията си на своята вярна сътрудничка Тийн. След това си намери опитен адвокат и се надявай на най-доброто.

— Защо да го правя?

— Защото вече си в системата. По-нататък вероятно ще бъда в състояние да ти направя някоя и друга услуга. Ще имаш нужда от такива, повярвай ми.

Рандолф огледа владенията, които скоро нямаше да бъде негови. Полилей с мека жълтеникава светлина, още по-мек килим. Дипломи в златни рамки на стената. Снимки на Рандолф с кмета, губернатора и още куп усмихнати политици, посягащи да стиснат протегнатата му ръка. Претенциозни книги, заемащи цяла стена. И на главното място, над всичко това — портретът на роднината мошеник, който беше задигнал Прокламацията на Линкълн. Обикновен престъпник на име Джосая. Кураторът се завърна в мрачното настояще, подсмръкна един-два пъти и направи това, което всеки нормален човек би направил.

— Искам сделка.

— Не мога — поклатих глава аз.

— Можеш да помогнеш.

— Може би. Ако ми разкажеш останалото.

Рандолф стана, пристъпи към бюрото и си взе усика.

— Това нещо ти помага да мислиш, а? — подхвърлих.

— Само играчка — отвърна той и остави усика на масата. — Знам, че ти се вижда странно. Всъщност даваш ли се сметка, че семейството ми е притежавало Прокламацията повече от век?

— Не знаех това.

— Те също. Джосая е умрял внезапно, от инсулт.

— За съжаление това се случва и на по-добри хора от него.

— Джосая е бил невероятно умен. В официалния му дневник намираме една превъзходна версия за съдбата на Прокламацията. С никого не е споделил, че всъщност е успял да я спаси.

— За да я скрие в един екземпляр на Шийхан.

— През 1974 година книгата е била продадена от един тъпак, който ми се пада вуйчо.

Рандолф размаха ръце сякаш за да се оплаче от капризите на времето и съдбата. От идиотизма на околните. От изкушенията, които ни предлага историята, включително и онези от тях, които са били негово дело.

— Останалата част от дневника открих преди четири години. Там историята беше пълна. И когато разбрах какво е направил Джосая и с какво се е разделило семейството ми...

— Стана алчен.

— Прокламацията принадлежи на семейството ми. Тя ми е наследство.

— Наследство, което искаш да откриеш, за да го продадеш.

— То си е мое, мистър Кели!

— По какъв начин книгата на Шийхан е попаднала в ръцете на Удс?

Рандолф пристъпи към стената с книги и издърпа една, без да гледа заглавието.

— Подозирах, че номер четири е някъде в района на Чикаго, но нямаше как да съм сигурен.

— Затова ти е трябвала помощ. От човек, който е достатъчно енергичен да свърши работа, но когото да можеш да контролираш.

— Нещо толкова — кимна Рандолф.

— Тогава реши да включиш кметския екип, така ли? И по-конкретно Джони Удс?

— Надявах се да налапат въдицата относно пожара — обърна се да ме погледне Рандолф.

— И да им прехвърлиш черната работа. Като в крайна сметка те отведат директно до екземпляр номер четири.

— Такава беше идеята.

— Ама не се получи, а?

— Удс ме излъга.

— Защо ли не съм изненадан?

— Имаш право. Каза, че е открил книгата. Собственост на Брайънт, който живее на Хъдсън Стрийт.

— Но на практика Удс вече я бил взел от Брайънт — добавих аз. Рандолф кимна.

— Когато отидохме в къщата...

— Отидохме?

— Лестър настоя да ме придружи. Впоследствие се оказа, че това е грешка.

— Продължавай.

— Брайънт ни посрещна враждебно. Попита ни защо се интересуваме от книгата, а после добави, че предната вечер я дал на Удс.

Представих си възрастния професор, изправен срещу някаква бръсната глава във всекидневната на къщата си. Усетих гнева му, примесен със страх. Или страха му, примесен с гняв.

— Нека отгатна — рекох. — Вие не сте повярвали на Брайънт.

— Аз му повярвах, но Лестър не беше толкова сигурен.

— И го убихте.

— Лестър искаше да му приложим „водната дъска“. Каза, че това е любим похват на ЦРУ при изтръгването на признания. Познаваш ли тази техника?

— Разбира се. Слагаш жертвата да легне върху дъска и изливаш вода върху лицето ѝ, а тя има чувството, че се дави.

— За съжаление при мистър Брайънт това не беше чувство, защото наистина се удави. Ужасен инцидент! Тук му е мястото да заявя, че дори не съм го докоснал с пръст. Всичко свърши Лестър.

— Типично изявление на плъх! — ледено процедих аз. — Вътре наистина ще ти се зарадват, Рандолф.

Клепачите на събеседника ми запърхаха зад очилата.

— А какво стана със сделката ни?

— Казах ти, че ще направя каквото мога. А сега ми разкажи за убийството. Защо ви бяха нужни толкова усилия?

— Моля?

— Пяскът в устата на Брайънт. Защо сте го сложили там, след като човекът вече е бил мъртъв?

Кураторът изпуфтя, както може да го направи само един учен — дори когато въпросният учен е съучастник в убийство.

— Реших, че някакъв елемент на сложност на местопрестъплението няма да е излишен — обяви той.

— С цел пожарът да е един от възможните мотиви? А може би и за да попритиснеш Джони Удс?

Рандолф кимна и отново пристъпи към библиотеката. Но този път потърси определено заглавие.

— Вече си запознат с част от историята на големия пожар, това може би ще ти хареса — промърмори той и измъкна една стара и прашна книга, доста голям формат. Сложи я на бюрото и разтвори кориците. Под тях се оказа карта на Чикаго от 1871 година, изработена върху пергамент.

— Пожарът е поглъщал Чикаго на части, квартал по квартал — продължи той. — Хиляди хора са изскочили на улиците, но настилката по онова време също била дървена и част от нея вече горяла. Но къде другаде биха могли да отидат тези клетници?

Прелистих страницата и погледът ми спря на една илюстрация. Тъмна и вряща река от хора, изрисувана с избеляло мастило. Ужасени физиономии, бягащи към водите на езерото Мичиган сред буйните пламъци. Единствената надежда за спасение.

— Според историческите хроники на брега на езерото се стекли десетки хиляди хора. Част от тях навлезли във водата, но само за да открият, че тя е гореща, близо до точката на кипене. Въздухът също бил нетърпимо горещ. Нагорещените му струи буквално прогаряли плътта, чак до костите. Всяко поемане на дъх водело до изгаряне на вътрешните органи.

Рандолф прелисти следващата страница, която също беше запълнена с рисунки.

— Част от тълпата започнала да се заравя в пясъка, чак до шията. Това било мъдър ход, защото почвата под повърхността била влажна и хладна. Но възникнал друг проблем.

— Вятърът — промърморих аз.

— Отлично, мистър Кели. Талази нажежен въздух връхлетели над крайбрежната ивица. Оцелелите ги нарекли *огнени демони*. Над брега се развихрили пясъчни бури, които го превърнали в масова гробница. Мнозина са били погребани живи.

Затворих книгата с отдавна забравени лица. Очи, изпълнени с ужас, които търсят помощ от небето. Натъпкани с горещ пясък усти, заровени в земята глави.

— И вие направихте същата постановка на Алън Брайънт, а?

— Вече споменах, че Лестър държеше да го ликвидираме. А аз просто му предоставих подходящия исторически контекст. Може ли?

Станах и му отстъпих мястото си. Рандолф включи настолния компютър и извърна глава да ме погледне.

— Искам да ти покажа само едно последно нещо, мистър Кели.

Прекоших стаята и върнах старата книга на мястото ѝ. После седнах на канапето до стената и зачаках. Родригес вече беше отвън, заедно с федералните и техните заповеди за арест. Това ме правеше великодушен. Реших, че мога да дам на куратора още една-две минути.

— Твоята игра с компютрите е доста умна, мистър Кели. Но както вече споменах, аз се надявам, че ти няма да използваш официално нищо от изтеглените материали. Разбира се, следователите ще знаят какво да търсят в настолния компютър и без съмнение ще го намерят. Нали така се прави?

— Да, Рандолф. Такива са процедурите.

Кураторът отмести пръсти от клавиатурата и кимна с глава:

— Е, добре, готов съм да тръгваме.

— Какво искаше да ми покажеш?

— Всъщност нищо. Или нещо, което скоро ще се превърне в нищо.

Рандолф завъртя монитора към мен. Върху него се появяваха и изчезваха имена и номерация на файлове, подели някаква безумна игра.

— Аз също си имам някой и друг трик, свързан с компютрите — подхвърли той. — Един от тях се нарича „бомба“.

Хвърлих се напред и натиснах някакви клавиши. Нищо. Имената на файловете продължаваха да подскачат върху екрана.

— Какво си направил?!

— Това не може да спре, мистър Кели.

Прозвуча тих звуков сигнал и имената на файловете окончателно изчезнаха. На тяхно място се появи самотен мигащ курсор.

— Готово — усмихна се Рандолф. — Всички файлове и имейли са изтрети — както от моя компютър, така и от компютрите на

получателите. Възстановяването им е невъзможно, дори и с най-сложните софтуерни програми. „Бомбата“ е колкото ефективна, толкова и смъртоносна.

— Не ти вярвам.

— Не е нужно да ми вярваш. Но фактът си е факт.

Рандолф вдигна диска, който бях оставил на бюрото.

— Това тук вече няма никакво значение.

Хвърли го в кошчето до краката си и стана.

— Не искам да се чувстваш зле, мистър Кели. Ти си ирландец, а аз не съм. Произходът винаги има значение, както би казал уважаемият Чарлс Хюм.

След тези думи Рандолф напусна кабинета, за да попадне право в ръцете на полицията. Два часа по-късно излезе от сградата на Чикагското историческо дружество в компанията на адвоката си. Срещу него не бяха повдигнати никакви обвинения, а дори напротив — бяха му поднесени извинения от най-високо място. Убиецът Лорънс Рандолф се оказа един абсолютно свободен човек.

Седях в „Били Козела“. По-точно във ВИП сектора, в който имаше две дървени маси и няколко стола около тях. Персоналът се беше погрижил да ни отдели от простолудието посредством нещо, което приличаше на зелена завеса за баня. Насреща ми седеше Фред Джейкъбс. Минаваше единайсет сутринта и той се бореше с втория си „Рогат козел“. Аз глътнах четири аспирина и отпих глътка кафе, което имаше вкус на отпадните води, вливащи се в река Чикаго. През нощта почти не бях мигнал. Започнах с федералните ченгета, а после дойде ред на Родригес. Накрая проведох среща със съдийката, която беше подписала заповедите за обиск и задържане на Лорънс Рандолф. Известна още с името Рейчъл Суенсън.

ФБР и Родригес проявиха разбиране. Рейчъл предложи няколко нюанса на презрението. Без информацията в компютъра на Рандолф нямаше нищо, което да го свързва с убийството на Алън Брайънт. Естествено, аз все още разполагах с всичко, което беше записано на неговия харддиск. За съжаление прехвърлянето беше станало от неговия лаптоп, докато той кротко си седеше в „Старбъкс“. Изключително ефективна, но напълно незаконна операция.

— Кажи ми нещо за оня скинар Лестър — промърмори Джейкъбс, който изобщо не изглеждаше впечатлен от тънкостите на юридическата система. Той мислеше единствено за материала, който му предстоеше да напише.

— Снощи Родригес го прибра.

— Нека отгатна. Лестър никога не е чувал за човек на име Лорънс Рандолф.

— Точно така.

— И те го пуснаха да си ходи.

Поклатих глава и плъзнах длан по тридневната си брада.

— Федералните имаха заповед за обиск на дома му. Открили са две хиляди дози кокаин и един разглобен примус. Според Родригес го чакат от двацет и пет до доживот. Ти получаваш ексклузивните права.

— От това няма да спечеля „Пулицър“, Кели.

— Нека видим какво ще каже петият етаж — промърморих аз и погледнах часовника си.

В следващия миг зелената завеса се плъзна встрани и в „сектора“ се появи Патрик Уилсън. На крачка зад него мярнах физиономията на главния прокурор на окръг Кук Джералд О’Лиъри. Двамата нервно се огледаха. Вероятно се питаха къде сме скрили микрофоните и камерите. Пръв проговори братовчедът на кмета.

— Радвам се да те видя, Фред — поздрави той. — Здравей, мистър Кели. Надявам се, че и двамата познавате Джералд О’Лиъри.

Човекът, който съсипа кариерата ми, подаде ръка и аз я поех. Джералд О’Лиъри изглеждаше добре на телевизионния екран, но това се дължеше главно на продуцентите, които си знаеха работата. Покриваха го с дебел слой грим, а после го снимаха от горен ракурс, подмладявайки го с десет години — главно защото съумяваха да скъсят ченето му поне с пет-шест сантиметра. На живо прокурорът не изглеждаше толкова добре. Лицето му беше зачервено, прорязано от синкави венички. Прекалено много пържоли и пиене. Не бих се обзаложил за скорошен масивен инфаркт, но със сигурност нямаше да се учудя на една такава новина.

— Как си, Майкъл? — попита О’Лиъри. Обичаше да ме нарича Майкъл. Сякаш бяхме стари приятели. Не възразих просто защото ми липсваше енергията да го направя.

— Добре, Джералд. Много добре.

Настанихме се. Патрик Уилсън протегна ръка през масата и докосна рамото ми.

— Доколкото разбрах, между двама ви е имало нещо, мистър Кели.

Погледнах към О’Лиъри, който разглеждаше снимката на Майк Ройко на стената с видим интерес.

— Нямам проблем с Джералд — рекох. — Радвам се, че е тук.

О’Лиъри извъртя голямата си глава към мен и се ухили.

— Нали ти казах, Патрик? Всичко тече, всичко се променя. Давай да вършим работа.

През завесата щръкна носът на един от барманите.

— Пепси? — попита Уилсън.

Носът се набръчка, после проговори:

— Няма пепси. Само кола.

— Добре, кола — кимна Патрик.

Носът изчезна. Минута по-късно една ръка се подаде през завесата. Пръстите стискаха пластмасова бутилка кока-кола. Уилсън я пое и ръката изчезна.

— Е, да започваме — промърмори Уилсън, докато си пълнеше чашата. — Фред сподели част от причините, поради които си поискал тази среща.

— А останалите си научил тази сутрин от чикагската полиция — добавих аз.

— Началникът ни каза за заповедите, издадени срещу Лорънс Рандолф — намеси се О'Лиъри. — За съжаление те не са хвърлили светлина върху убийството на Алън Брайънт. Това, което не разбирам, е защо операцията е била проведена от ФБР. Моята служба би се справила съвсем спокойно.

— Джералд, нека говорим за молбата за среща на мистър Кели — вдигна ръка Патрик Уилсън и се извърна към мен. — Очакваме подробностите, мистър Кели.

— Да започнем с 1871 година — рекох. — Няма писмо. Няма нищо, което да свързва фамилията Уилсън с пожара.

Братовчедът и съветник на кмета отпи глътка кола и прочисти гърлото си. О'Лиъри на свой ред измъкна блекбъри.

— Моля да ме извините за момент — промърмори той, стана от масата и се престори, че отговаря на съобщение, което изобщо не беше получил. Патрик Уилсън го изчака да излезе и отново подхвана темата. Много внимателно, много деликатно.

— Не съм много сигурен за какво става въпрос, мистър Кели.

— Всичко е наред — отвърнах. — Притежавам книгата, която е търсил Джони Удс. Открих какво има в корицата ѝ. Съвсем скоро ще разберете за какво става въпрос. Главното е, че то няма нищо общо с вашето семейство.

Уилсън разтегли лицето си в подобие на усмивка.

— Какво искаш от кмета, мистър Кели?

— Мичъл Кинкейд — рекох. — Човекът, който тревожи кмета. В политически смисъл. — Вдигнах ръка. — Не си прави труда да отричаш. И аз бих се разтревожил от такъв противник. Но днес

следобед Кинкейд официално ще обяви, че се отказва от участие в изборите за кмет. Разбира се, ако ние с теб стигнем до споразумение.

Усмивката изчезна от лицето на малкия братовчед. Беше свикнал на пазарлъци, но с тази разлика, че обикновено той диктуваше условията.

— Споразумение няма да има — каза той и хвърли кос поглед към Фред Джейкъбс. — Мисля, че бях категоричен по този въпрос.

— Фред няма нищо общо — промърморих успокоително аз. — След като ти не си в състояние да сключиш сделка, доведи някой, който може да го направи.

На слепоочието на Патрик Уилсън запулсира малка вена. Преброих двайсет удара за около петнайсет секунди.

— Какво искаш, Кели?

— Три неща. Първо, забравяте за вендетата срещу един репортер на име Роулингс Смит. Джейкъбс току-що ми съобщи, че в „Трибюн“ има едно-две вакантни места. Вашата служба ще позвъни в редакцията и ще каже няколко добри думи за него.

Очите на Уилсън лекичко се свиха, най-вече в ъглите. Не знам какво е очаквал кметският емисар, но първото ми условие явно му хареса.

— Друго?

Направих малка пауза, за да си поема дъх.

— Убийството на Джони Удс. Забравяте за него. Никакви обвинения срещу никого. Нито сега, нито по-късно.

Уилсън събра длани и вирна брадичка.

— Ако става въпрос за нещо като неофициален имунитет, имаш го. Какво друго?

— Аз не съм убил Удс. Няма значение дали ми вярваш, или не. Условието е никой да не бъде обвинен. За никакво престъпление, свързано със смъртта му.

Уилсън се облегна назад и очите му огледаха стаята, сякаш търсеше помощ. Просто не можеше да не демонстрира малко позъорство. После се върна към сделката.

— Какво друго?

— Лорънс Рандолф. Известно ми е, че той е доставял информация на кмета за пожара. Но освен това той е убиец. Е, добре,

съдебната заповед не свърши работа. Но аз искам да го махнете оттам. Изобщо не ми пука как ще го направите.

Сега Уилсън открито се разсмя и плесна с ръце.

— Да знаеш, че си адски забавен, Кели! Добре, да речем, че изгоним този тип и изпълним всичко останало. Как да бъдем сигурни, че Кинкейд ще се оттегли?

— Веднага ще се обадя — измъкнах мобилния си телефон аз.

— Хайде, направи го — щракна с пръсти Патрик Уилсън. — Направи го. Приемам условията ти.

— Трябва ми официалното одобрение на кмета — поклатих глава аз. — А ти ще го предупредиш, че ако се отметне, цялата история излиза на светло. Включително онова, което ми е известно за Джони Удс и за пожара.

Малкият братовчед се размърда на стола си и хвърли още един поглед към Джейкъбс. После стана, закопча сакото си и каза:

— Останете по местата си. И двамата.

Уилсън излезе. Аз допих кафето си, а Джейкъбс шумно изпусна въздуха от гърдите си.

— Не прекаляваш ли, Кели?

— Фамилията Уилсън признава единствено силата промърморих. — И я уважава. Ти би трябвало да го знаеш най-добре.

Джейкъбс опипа адамовата си ябълка и извърна очи към менюто, окачено на стената.

— А ти се моли да не станеш главната новина в утрешния брой — загрижено рече той.

Зелената завеса отново се раздвижи, зад нея помръдна сянка. Патрик Уилсън се появи отново, притиснал мобилния телефон до ухото си. Направи ни знак да го последваме и изскочи навън. Пред заведението чакаше лимузина линкълн с отворена задна врата. О'Лиъри вече беше вътре и зяпаше през прозореца. Седем минути покъсно лимузината плавно спря пред сградата на кметството. Уилсън продължаваше да говори по телефона. Прекосихме фоайето и поехме по червената пътека към асансьорите. Влязохме в личната кабина на кмета, която всяка сутрин го изстрелваше директно до петия етаж.

Отново се озовах на твърдия дървен стол. Джейкъбс седна на друг. Градът се простираше пред нас, покрит с ленивия воал на следобедната мъгла. Вляво от нас край прозорците се носеха сиви валма, вдясно блестеше махагоновото писалище на Уилсън, отрупано с кметските аксесоари. Зад него се виждаше и трети стол, тапициран с мека кожа. За момента празен.

Джейкъбс явно попадеше за пръв път в светая светих. Тъкмо се готвех да му обясня къде държат свещите и светената вода, когато вратата се отвори и на прага се появи кметът. Джейкъбс скочи. Сякаш някой бе засвирил химна в чест на американския президент. Уилсън оцени вниманието му с леко кимане, след което пристъпи към панорамния прозорец и насочи поглед към мъглата навън.

— Радвам се да те видя отново, Кели — каза той, без да се обръща. Аз не отговорих и продължавах да си седя на стола. Уилсън се обърна и зае мястото си зад писалището. Джейкъбс продължаваше да стърчи, колебаейки се дали да седне. Уилсън плъзна поглед по фигурата му, после го измести към отворената врата. Джейкъбс усети намека и побърза да се оттегли, затваряйки вратата след себе си.

— Какво знае човекът от „Трибюн“?

— За кое?

— За пожара. И за семейството ми.

— Убеден е, че става въпрос за градски легенди. Нищо друго.

— А ти какво мислиш?

— Мисля, че не съществува писмо или някакъв друг документ, който да обвинява вашия прапрадядо в престъпление срещу града.

Уилсън се облегна назад, скръсти ръце на корема си и ме погледна през полуспуснатите си клепачи.

— Джон Джулиъс не е бил глупак — промърмори той. — Аз също не съм.

— Това ми е ясно, сър.

— Наистина ли? Моят прапрадядо е бил невероятно стиснат и алчен за власт. И винаги е постигал своето. Качество, което в нашата фамилия се предава по наследство. Запомни това, мистър Кели. По всичко личи, че в този кабинет ще намериш един приятел...

Устните му се изтеглиха нагоре и показаха част от зъбите, клепачите за миг се повдигнаха, разкривайки чифт изненадващо сини очи.

— Нямам намерение да мърдам оттук — добави кметът. — Поне още един мандат.

— Значи имаме сделка?

— Да, ако Кинкейд обяви, че оттегля кандидатурата си. Но при едно условие.

Кметът протегна ръка, устните му се разделиха. Зърнах крайчеца на езика му. Стори ми се леко задъхан. Ситуацията явно го вълнуваше. Хвърлянето на заровете тук, на петия етаж. Разпореждането със съдбата и живота на хората. Тези неща му бяха в кръвта, наследени от прапрадядо му Джон Джулиъс Уилсън. Безкомпромисен стремеж да манипулира, контролира и доминира. Независимо от цената. В такъв свят може да има само един крал. Който не отговаря пред никого, с изключение на демона, наречен „параноя“.

— Какво е това условие, господин кмете?

— Искам да знам какво всъщност целиш ти.

— Вече го обясних на Патрик.

Уилсън кимна и отново се облегна. Очите му се превърнаха в тесни цепки. Ръцете му останаха склучени на корема. Едната върху другата. Гърдите му равномерно се повдигаха и отпускаха.

— Разбирам. Проблемът е там, че това не е достатъчно, мистър Кели.

— Моля?

— Аз познавам историята на своето семейство. По-добре от всеки друг. И съм на мнение, че ти знаеш някои неща, които могат да ми създадат проблеми.

— Вече ви казах. Всъщност казах на братовчед ви. Няма никакво писмо.

— Майната му на писмото. Но ти знаеш, или си въобразяваш, че знаеш, какво се е случило през 1871 година.

— И какво, ако е така?

— Ако е така, държиш в ръцете си лост за натиск. А в моя свят това те прави враг.

— Странно — промърморих аз. — Човек би си помислил, че предишният ни разговор беше именно на тема лостове.

— Имаш предвид онова нещо със съдийката? — вдигна едната си вежда Уилсън.

Кимнах.

— Шон Койл е неприятна история за Рейчъл Суенсън — добави той. — Надявам се тя да оцелее. Но и в двата случая ми се струва, че това не е достатъчно, за да ти държа юздите.

— При цялото ми уважение бих казал, че просто трябва да се примирите с това, господин кмете.

Уилсън очевидно не беше свикнал да слуша изречения, конструирани по подобен начин. Наля си чаша вода и отпи една глътка.

— Обикновено го правим чрез съответните услуги, Кели. Лични услуги.

— Нека отгатна — рекох. — Нещо, което ще ме обвърже с вас. И ще ви осигури предимство.

Кметът издърпа едно чекмедже, извади кафява папка и я подхвърли на писалището.

— Пак ли папка? — вдигнах вежди аз. — Май тук сте добре заредени, а?

— Джералд О'Лиъри те изхвърли от полицията, за да прикрие собствената си корумпираност и злоупотреби с властта. Вече ти споменах, че тогава нямаше какво да направя. Но сега мога да накарам О'Лиъри да си плати.

Погледнах кафявата папка и си спомних деня, в който ми щракнаха белезниците. Денят, в който изгубих полицейската си значка, репутацията си и целия си живот. Струваше ми се, че това е било много отдавна. Но когато протегнах ръка и докоснах папката, изпитах чувството, че всичко се е случило вчера. След което кметът формулира услугата си.

— Джералд О'Лиъри има проблем с ципа на панталоните си. Женен е от трийсет и две години, има четири деца. Познавам съпругата му, казва се Пат.

Нова глътка вода. Човекът очевидно беше жаден, но това не му пречеше да предава колегата си, с когото работеха заедно повече от

двайсет години.

— Както и да е — продължи той. — Оказа се, че О'Лиъри чука едно младо маце. Работи като метрдотел в „Гибсънс“ всеки понеделник вечер. Пълнолетна, но съвсем отскоро. Това е без значение, защото снимките ще го довършат.

— Снимките, които са тук? — попитах аз и плъзнах пръст по отворената част на папката.

Уилсън кимна с изражението на човек, който се срамува от фактите.

— Всяка неделя се срещам с него в църквата. Трогателно примерен съпруг. Но когато предам снимките на твоя приятел Джейкъбс, с кариерата му е свършено. С брака и живота му — също.

Полуусмивката отново се появи. Между предните му зъби се виждаше парченце храна. Вероятно от закуската. Бутнах папката обратно в скута му.

— Не проявявам интерес, господин кмете. Всъщност ако снимките видят бял свят, нашата сделка приключва.

Изправих се. Уилсън остана на мястото си, заковал поглед в току-що опразнения стол. После бавно вдигна глава и ме дари с погледа, който беше служил вярно на поколения от семейството му. Доста неприятен поглед.

— Искаш да бъдем врагове, така ли?

— Не, господин кмете. Още в началото ви казах, че не искам това. Имам навик да играя по правилата.

— Тоест оставяш чиповете там, където са попаднали?

— Наричайте го както желаете. Ако спазите споразумението ни и оставите на мира Рейчъл Суенсън, нищо няма да се случи. Аз просто няма да съм заплаха за вас.

Кметът явно се зае да преценява живота ми — такъв, какъвто е. Това му отне известно време. Плюс нова глътка вода, специална доставка за градоначалника. После сви рамене, стана и заобиколи писалището.

— Добре, Кели. Моите хора ще се свържат с репортера и ще насадят куратора. Как му беше името?

— Рандолф — рекох. — Лорънс Рандолф.

— Аха, Рандолф. Добре, ще имаме грижата.

— По-точно, моля?

— Все ще измислим нещо — сви рамене Уилсън и премина към заключителните слова.

— Трябва да запомниш нещо важно, Кели. Живееш в моя град. Градът, който владее до последния сантиметър. — Ръката му легна върху рамото ми и леко го стисна. — А сега иди да хапнеш нещо. Препоръчвам ти новата закусвалня в Милениъм Парк. Правят страхотни бъргъри.

Пръстите му напуснаха рамото ми и се плъзнаха надолу по ръката. После се обърна и отново пристъпи към прозореца. Отворих вратата и се обърнах за последен път. Кметът стоеше с гръб към мен и гледаше към небостъргачите, стърчащи от мъглата. След около час следобедната мъгла щеше да се превърне в здрач. После щеше да настъпи нощта и щяха да включат осветлението — първо на кулите „Сиърс“ и „Ханкок“, а след това и на трите километра стомана и бетон между тях. С настъпването на мрака гледката щеше да става все по-величествена. Поне от петия етаж.

Поех по пустия коридор. Иззад ъгъла, на няколко крачки от асансьора, изведнъж изникна Уили Досън.

— Хей, Кели! — повика ме с висок шепот кметският помощник.

Свърнах в негова посока, неволно стъпвайки на пръсти. Уили ме натика в някаква тясна канцелария. На дървената маса в средата стърчеше кашон.

— Той май не ти опърли задника, както му бях предложил.

— Много ти благодаря, Уили.

— А трябваше да го опърли! Ама яко! Сигурен съм, че ще съжалява!

— Какво искаш, Уили?

— От теб ли? Нищо. Такива като теб ми носят само неприятности.

Уили посочи кашона на масата. Едва сега забелязах, че в капака му бяха пробити дупки.

— Кметът каза да ти дам това — рече Уили и вдигна капака. Дъното беше постлано с розово бебешко одеялце, върху което лежеше кученце на кафяви и бели петна. Ушите му бяха дълги, със златисти ивици.

— Какво е това?

— Част от поколението на Спрингър шпаньолката на кмета. Той каза, че имаш нужда от едно животинче. Непременно женско.

Надникнах в кашона. Кученцето отвори първо едното си око, после и другото. Направих опит да отместя поглед, но това се оказа трудна работа. Кученцето се прозя и се търкулна по гръб. Явно очакваше почесване по коремчето.

— Вдигни го, Кели.

Подчиних се. Животинчето ме близна по бузата, зарови нос в гърдите ми и заспа. Погледнах Уили, който правеше безуспешни опити да скрие усмивката си.

— Така ли действаш на всички жени?

— Много смешно, Уили. Не мога да се грижа за кучета.

— Кметът не пита дали приемаш подаръка му. Нали разбираш какво ти казвам?

Отново погледнах към кученцето, което спеше толкова дълбоко, че дори похъркваше. Свих рамене. Какво толкова, по дяволите.

— С какво да го храня?

— В кашона има инструкции.

— Как се казва?

— Ти си таткото, Кели. Ти ще решиш. А сега, ако съм на твое място, бих си плюл на петите. Колкото по-скоро, толкова по-добре.

Две минути по-късно бях на тротоара с кметското кученце в ръце и правех опити да спра някое такси. Не беше лесно, но все пак успях да се прибера у дома. Таксиджията не млъкна през целия път. Как кучето се възпитава да не прави пакости вкъщи, как се превръща в пазач. Накрая спомена за някаква фирма, която поемала грижите за през деня. Кимах и се питах на какъв език говори този човек. Моята нова приятелка изобщо не се впечатли. Всъщност през целия път тя непробудно спа.

Таксито ме стовари на половин пряка от дома. Качих нейна светлост на ръце и я пуснах в антрето. Животинчето, което все още нямаше име, огледа обстановката и вдигна глава към мен. После тръгна към спалнята. Последвах го. Беше седнало на пода и гледаше леглото ми. Поклатих глава в знак на отказ, но кученцето беше на друго мнение. Понесе се напред с летящ старт, блъсна се в рамката на леглото и се приземи на пода по нос. Аз се изсмях, а то изквича. Може би искаше да излае, но излезе чисто квичене, повярвайте ми. Облегнах се на вратата, наблюдавайки следващия опит на новата ми позната да се добере до обетованата земя, известна още с името „мек матрак“. Отново не ѝ достигнаха няколко сантиметра. Този път се стовари на пода по дупе, разнесе се тъп звук. После бавно се надигна и дойде да седне в краката ми.

— Какво искаш? — попитах.

Тя изви глава на една страна, размаха опашка, изпъна лапи и започна да върти дупето си. По-късно щях да открия, че това е конкретен сигнал. Кученцето искаше да си играе. Но в онзи пръв момент реших, че ѝ се пишка. Тя обаче отказа с нещо средно между скимтене и лай. Веднъж, втори път, после цяла серия. В крайна сметка направих това, което би направил всеки нов родител — вдигнах я на ръце и я поставих на леглото. Тя направи няколко бързи кръга по него, след което си избра място на възглавницата. Трийсет секунди по-късно вече спеше дълбоко. Изгасих лампата и затворих вратата на спалнята.

Върнах се във всекидневната, представяйки си ледената бира, която ме чакаше в хладилника. На вратата леко се почука. Забравих за бирата, измъкнах пистолета и свалих предпазителя. Бях се прибрал само преди пет минути, а това предполагаше, че визитата не е случайна. Онзи, който чукаше на вратата, явно ме беше чакал да се прибера. Самото почукване беше успокоително, тъй като вратата все пак си оставаше на мястото. В душата ми трепна плахата надежда, че

отвън стои федералният съдия от женски пол на име Суенсън. Но на практика се оказва, че надеждата ми е била много далеч от реалността.

— Пусни ме да вляза, Кели.

Дан Мастърс беше облечен с фланелка на „Лъки Страйк“, миришеше на закусвални и евтини хотели. В едната му ръка димеше цигара, а в другата подрънкваха ключовете на наета кола. Не носеше детективска значка, пистолет не се виждаше.

— Кога си спал за последен път, Мастърс?

— Не се грижи за мен. Може ли да влезем?

Мастърс направи крачка встрани. На стълбите зад него беше седнала Джанет. Очите ѝ бяха заковани в стената на педя от нея. Тейлър стоеше права, извърнала празен поглед към прозореца. Облегнах се на рамката.

— Моите добри приятелки — рекох и лекичко се отместих. Мастърс влезе и затвори след себе си.

— Искаш ли питие? — попитах.

— Не, благодаря.

Отворих едно чекмедже и извадих трите застрахователни полици, които ми беше дал Винс Родригес.

— Сто хиляди и петстотин на името на Джони Удс промърморих аз и хвърлих книгата на масата. — Повечето от тях изтеглени през последните три месеца.

Мастърс извърна глава да погледне полиците. Сякаш гледаше някоя от онези модерни картини, на които никой не знае коя е горната и коя долната част. После главата му се извъртя към мен.

— Може ли чаша вода?

Донесох му вода от кухнята и изчаках да я изпие. Мислех си за двете жени на стълбището. Вероятно и Мастърс. И двамата не бяхме щастливи от ситуацията.

— Знаех за тези застраховки — промърмори той. — Поне за част от тях. Преди два дни Джанет направи опит да осребри една.

Аз кимнах и най-после извадих бирата от хладилника.

— Която се оказа блокирана, нали?

В очите на Мастърс се мярна нещо като усмивка.

— Казаха ѝ, че полицейското управление на Чикаго извършва проверки. След което добавили, че ако има някакви въпроси, да ги отнесе към теб.

— Трябва да е страшно ядосана.

Мастърс изпи чашата и отново я напълни.

— Не особено. Аз си помислих, че това е работа на теб и на Родригес. За да я принудите да се върне в Чикаго.

— По всичко личи, че се е получило — кимнах аз и се насочих към всекидневната. — Най-добре да поканим дамите и да изясним нещата.

— Още една секунда — рече Мастърс и се тръшна на канапето. Аз останах прав до стената. Той протегна ръка и загаси цигарата си в пепелника.

— Искам всичко да се изясни — рече. — Още тази вечер.

— Те са го убили, Дан. С моя револвер. После ме изпратиха там, а след като си тръгнах, са се обадили в полицията. Трябва да ми повярваш, Дан. Не съм убивал никакъв Джони Удс и нямам представа кой може да го е направил.

— А те са очаквали да захапеш въдицата и да опереш пешкира?

— Не, по дяволите! Но кой би ми повярвал? Съседите ме видяха да разменям юмруци с Джони пред къщата му. Заключиха ме веднага. А и моят револвер... Ако ти не беше го отмъкнал от полицията, те щяха да са свободни и абсолютно спокойни.

Мастърс кимна. Кожата около очите му изглеждаше прозрачна, брадичката му леко потрепваше.

— Джанет не е такава, за каквато я мислиш, Кели.

Помислих си за нея. Представих си я такава, каквато беше на двайсет: млада, красива, пълна с живот. Очакваща да ѝ се случи всичко останало. Е, беше ѝ се случило.

— Ти не знаеш какво мисля за Джанет Удс — рекох. — Нека спрем дотук.

— Правилно — кимна той. — Какво ще стане след разговора ни?

— Ти какво искаш да стане?

— Сигурно пак ще напуснем града — сви рамене Мастърс. — За тях е по-добре, а и аз го искам.

— В кметството знаят ли, че ти си взел револвера?

— Знаят, но не могат да го докажат. Но въпреки това положението е сложно. Преди да замина, бих могъл да подхвърля, че ти нямаш нищо общо с убийството.

— Не си прави труда. С кмета сме близки.

Разказах му за сделката, която сключих.

— Значи Джони Удс е забравен?

— Напълно.

— Защо го направи, Кели?

Помислих си за нощта, когато Дан Мастърс се бе прибрал рано от работа и бе заварил съпругата си с друг мъж. Нощта, в която животът му бе свършил. После си помислих за лицето на Джанет Удс и за бъдещето на дъщеря ѝ.

— Струва ми се, че не съществува безплатен обяд.

Детективът разтърка долната си устна.

— Мислиш ме за луд, защото бягам с тях, нали? Може и да съм. Но в едно съм сигурен: тръгна ли сам, много бързо ще срещна куршума.

Не знаех дали е прав. Но не можех да поема отговорността в случай, че греша.

— Сам решаваш, Дан. Но на твоє място ще спя с отворени очи.

— Мислиш, че Джанет ще се обърне срещу мен? За какво?

— Не Джанет.

Подадох му една от застрахователните полици. Името на бенефициента беше подчертано с жълт маркер: Тейлър Удс.

— На твоє място щях да внимавам с момичето.

Мастърс ги въведе в апартамента. Джанет изглеждаше леко разстроена, а Тейлър — леко отегчена. Настаниха се на масата, от която се виждаше улицата.

Беше изминала цяла седмица, но лицето на Джанет продължаваше да е подпухнало и насинено. Явно ѝ беше трудно да се усмихва, но тя въпреки това опита. Потупа ме по ръката. Тейлър Удс седеше близо до прозореца, с профил към мен. Слушаше музика от айпода си и гледаше несъществуващия трафик на улицата долу.

— Изненадана ли си, че ме виждаш? — попитах.

— Съжалявам, Майкъл.

Още докато изричаше думите, аз бях готов да ѝ повярвам. По същата причина, поради която за малко не останах в затвора на Илиной до края на дните си. Май трябва постоянно да си го напомням.

— Недей да съжаляваш. Това, което си сторила, не може да се върне. Сега сме тук и трябва да решим какво ще правим.

Очите на клиентката ми срещнаха моите, главата ѝ кимна. Поне за тази част от историята можеше да говори. Останалото щеше да почака.

— Дан ни разказа за уговорката ти с кмета.

— Имаш предвид убийството, което е на път да ти се размине.

— Джони беше мръсник, Майкъл. И ти прекрасно го знаеш.

— Предложих ти помощ.

— Нищо не ми предложи. Нима не разбираш, че трябваше да го направя? По този начин?

— За да можеш да се гледаш в огледалото.

— Нещо такова.

— Чудя се — рекох и бавно отпих глътка бира.

Джанет извади кутия цигари и запали. Стана ми хубаво. Съвсем като едно време. После извадих полиците и ги плъзнах на масата.

— Чудя се доколко си го направила, за да се отървеш от Джони, и доколко заради парите — довърших изречението си аз.

Джанет се наведе и издуха струя дим във въздуха. По посока на дъщеря си, която прекрасно се справяше със задачата да не ни обръща внимание.

— Застраховката беше нейна идея — каза Джанет, като произнасяше думите бавно и удължаваше сричките. Сякаш ги теглеше с ченгел, а те тежко увисваха във въздуха. — Тейлър винаги мисли за пари. Само за пари, пари, пари. След като и бездруго ще го убиваме, защо и да не забогатеем?

— Не бих казал, че сто хиляди и петстотин ще ви направят богати — поклатих глава аз.

— Тук си прав — изсмя се Джанет. Смехът ѝ беше някак грапав. Тейлър се обърна, усмивката ѝ беше като ехо на майчината алчност.

— Оня негодник я е пребил — обади се Мастърс, отново забърквайки се там, където не му е работа. — Тя ми показва рентгеновите снимки, а и ти я видя на какво прилича, Кели.

Спомних си лицето ѝ и грозните синини по него.

— Може би нещата не стоят точно така, Дан.

Освен да блокира парите от застраховката, Винс Родригес беше свършил и още малко работа. Бях го помолил да провери онзи барман в „Големия Боб“. Името му беше Крис Грейнджър. Извадих криминалното му досие и го сложих на масата. Джанет го разтвори.

— Твоят приятел барманът — рекох. — Колко от синините ти носят неговия подпис?

Тя не сметна за нужно да отговори. Мастърс грабна папката и плъзна очи по текста.

— Въръжен грабеж, дребни кражби, изнудване. Три пъти арестуван за физическо насилие. — Ченгето вдигна глава: — Какво искаш да кажеш?

— Част от побоищата са истински. Вероятно повечето. Предполагам, че Удс редовно я е налагал. Но недостатъчно.

Мастърс остави досието, от което надничаше снимката на бившия пандизчия.

— Искаш да кажеш, че е наела Грейнджър?

— Седмица преди убийството на Удс тя е ходила три пъти в бара — свих рамене аз. — Веднъж самият аз я засякох там. Според собственика Грейнджър е дрънкар за някакви пари, които щял да получи срещу услуга на симпатична клиентка. А след това щял да я

подреди както трябва, безплатно. Мисля, че последният побой е негова работа. Същият, който ме накара да отида в къщата на Джони Удс.

— Тя беше пребита почти до смърт, Кели.

— Това е било част от плана. Той е можел да се реализира само ако нещата изглеждат грозни. И истински. За да убедят мен, полицията и всички останали.

Джанет кръстоса крака и докосна скулата си с длан.

— На това му се вика телесна повреда, Майкъл.

— Точно така — кимнах. — И ти си го знаела още от самото начало. Нека те попитам нещо: доколко истински бяха тези телесни повреди?

— Той ме удари, Майкъл. Джони ме удари.

— Доскоро казваше „той ме би“, а не само „удари“.

Джанет сведе очи към пода и се зае да изследва пукнатините в живота си. Някога бяхме влюбени и много млади. Днес вече нямаше нищо. Клиентката ми просто нямаше с какво да ме привлече. И го знаеше.

— Кой натисна спусъка? — попитах.

Джанет не вдигна очи. Тейлър започна да почуква с крак, а аз продължих да говоря:

— Предполагам, че първоначалният план е включвал стриктна самозащита. Ти ме наемаш, запознаваш ме с характера на насилието. Няма значение дали следите от това насилие са дело на Джони или на човек, когото си наела. Ти застрелваш Джони, аз давам показания за това, което съм видял. След което всякакви обвинения срещу теб отпадат. Пропускам ли нещо?

Отново не получих отговор.

— После Тейлър открива револвера в офиса ми и двете заедно измисляте нещо по-хитро. Защо да рискувате с тезата за самозащита, когато можете да заковете някой като мен? При това със собствения му револвер?

Погледнах към Мастърс. Той гледаше момичето. Отново насочих вниманието си към Джанет.

— Онази нощ в дома ти беше част от плана.

Джанет най-сетне вдигна очи.

— Искахме да преспиш у нас — сви рамене тя.

— Съседите обичат да надничат през прозорците, нали? Преценила си, че със сигурност ще ме видят, когато си тръгвам. Автоматично се превръщам в твой любовник.

— Не сме планирали появата на Джони пред къщата. Странното е, че той нито веднъж не ми спомена за това.

— Чия беше идеята, Джанет?

Тя наклони глава и издуха нова струйка дим към бъркотията помежду ни.

— Идеята за какво, Майкъл?

— Да ми прехвърлите отговорността за убийството на Джони. Да оставите оръжието ми на местопрестъплението. Да го върнете обратно в офиса ми, след като присъстващият тук детектив безразсъдно го откъква от помещението за веществени доказателства. Предполагам, че и полицията е била своевременно информирана.

По-скоро почувствах, отколкото видях как Мастърс трепва. Някак не ми се вярваше, че за пръв път чува за връщането на револвера зад книгите в офиса. Продължих да говоря на Джанет, търпеливо очертавайки контурите на цялата операция.

— Предполагам, че това е работа на момиченцето, което седи ей там — магнах към прозореца аз. — Тя дори ми изпрати книгата на Джони, смятайки, че все още съм в затвора. Ако някой от пазачите бе открил бележката ѝ, щях да се накисна още повече. Това стига ли ти?

Джанет пусна цигарата си в празната бирена бутилка и се извърна към стената. Мастърс опря длани на коленете си и се втренчи в обувките си. Тейлър гледаше през прозореца и слушаше музика. За известно време останахме неподвижни: аз, двете ми клиентки и измореният до смърт детектив. Правехме усилия да гледаме навсякъде другаде, но не и един в друг. После Мастърс стана да си върви. Клиентките ми — също. На прага детективът ме дръпна встрани.

— Не се опитвай да ни търсиш, Кели — промърмори той.

— А защо трябва да си правя този труд?

— Защото винаги го правиш.

Погледнах към момичето, което се занимаваше с айпода си, без да обръща внимание на света на възрастните.

— Тя натисна спусъка, нали?

Мастърс се поколеба. Може би не знаеше. Може би не искаше да знае. За разлика от мен. Аз знаех не само това, но и още нещо: никога

нямаше да приключи това дело, дори и да можех. Нямаше как да обвиня едно четиринайсетгодишно момиче, дори да е убиец.

Махнах с ръка и промърморих:

— Няма значение. Това вече не интересува никого.

После те си тръгнаха. И тримата. Пристъпих към прозореца и надникнах през плетеницата от клони под апартамента ми. На ъгъла Дан Мастърс спря и докосна рамото на Джанет. Размениха си няколко фрази, после Мастърс протегна ръка. Джанет се притисна в него. Той наведе глава и я опря в нейната. Прегърнати, двамата тръгнаха към една тойота корола, паркирана пред пожарен кран и декорирана с квитанция за глоба. Тейлър вървеше на няколко крачки след тях със слушалки на главата, тътрейки маратонките си. Палците ѝ се въртяха в ритъма на музиката, предлагана от модерните американски технологии. Мастърс седна зад волана, а Джанет се настани до него. Момичето спря под уличния стълб и вдигна глава към прозорците ми. Стори ми се, че се усмихна. Сигурен бях, че ми махна. После влезе в колата. Вече бившият детектив от Чикаго запали двигателя и королата потегли. Поредното здраво семейство тръгваше да преследва американската мечта.

Отдръпнах се от прозореца и видях плика на масата. Името ми беше изписано с характерните за Тейлър старателно изрисувани букви. Вътре нямаше писмо, а само две снимки. Евтини и лошокачествени, бях виждал милиони такива. Но този път разпознах момичето на тях. Лицето и болката, изписана върху него.

Отнесох снимките в кухнята и останах да гледам как изгарят в умивалника. Джанет се беше оказала права в твърдението си, че Джони Удс рано или късно ще посегне на дъщеря ѝ. Само не беше изчислила колко скоро ще се случи това. За разлика от Тейлър.

На брега беше ветровито и студено. По водата с цвят на олово пробягваха пенливи зайчета. Дръпнах ципа на якето си и поех на юг, към Норт Бийч Авеню.

След два месеца лятото щеше да бъде тук. По пясъка щяха да тичат любителите на здравословния живот и да клечат йогите. От едната страна ще стърчат строгите градски небостъргачи, а от другата ще има само синя вода. Тихо грачене на чайки, приглушени разговори на местните обитатели, разхождащи кучетата си по тревясалите пътеки и отпиващи кафе от картонени чаши, опитвайки се да изпреварят жегата.

Някъде към десет часа идват спасителите и брегът се оживява. Над водата звучи музика, жанровете се смесват в еkleктична плетеница. Бягащите пътечки на фитнеса под открито небе издават ритмичен шум, във въздуха се разнася ленив аромат на плажно масло, в крайбрежната кръчма се отварят бири и се поднасят сандвичи. Хората лежат на разпънати одеяла с книги в ръце, разговарят и се пържат на слънцето. И флиртуват, разбира се.

В ранния следобед покрай Норт Бийч Авеню изникват тънки бели колове, между които са опънати мрежи. Младите професионалисти напускат своите небостъргачи и отиват да играят плажен волейбол. Тичане, скачане, яко потене. Още голи тела, още плажно масло и бира. И още флирт, разбира се.

Норт Бийч Авеню възвръща спокойствието си малко след като слънцето се скрие. Още известно време се мяркат закъснели волейболисти, после се връщат бегачите и кучетата със своите собственици. Нощта се прокрадва над езерото и го лишава от цвят, превръщайки го в огромно празно пространство на края на града. Нищо видимо, нищо осезаемо. С изключение на водата, която тихо се плиска край вълнолома.

Това бяха мислите, които ме занимаваха, докато крачех край водата. Един гълъб се мотаеше край мен, равнодушен към мислите ми.

Окото му беше заковано в поничката, която си бях взел заедно с кафето. Отхапах една хапка и я хвърлих на чернооката птица, която пъргаво я раздробих с клюна си и отнесе толкова, колкото можеше да носи. Отместих капачката на чашата и вдъхнах горещия аромат, надявайки се кафето да ме стопли. Но стана обратното — то бързо изстина.

До моста на Норт Бийч Авеню чакаше самотна фигура. Винс Родригес беше облечен в синьо кашмирено палто. На ръцете му имаше черни кожени ръкавици, очите му бяха скрити зад тъмни очила. В ръцете си държеше „Сън-Таймс“.

— Днес чел ли си вестници? — попита той, без да вдига глава.

Не бях. Родригес прелисти на първа страница и ми я показа. Кметът и Мичъл Кинкейд пред статуята на Ейбрахам Линкълн. Доближили глави, те очевидно обсъждаха важни неща. Хубава снимка. С такава снимка биха се гордели дори Джон Кенеди и брат му Боби. Текстът с едри букви под нея гласеше:

КИНКЕЙД И УИЛСЪН: НАШАТА ВРЪЗКА С ЛИНКЪЛН

Хвърлих едно око на материала, който обясняваше идеите на Кинкейд за строителство на ново крило към сградата на Чикагското историческо дружество. Крилото „Линкълн“. Истинско произведение на изкуството, в което ще се съхранява всичко, свързано с личността на Ейбрахам Линкълн. На първо място Прокламацията за освобождаване на робите. Кинкейд я наричаше своя съдба и изразяваше желание лично да финансира строителството. Кметът Уилсън обаче беше категоричен, че парите ще даде общината. Четирийсет милиона долара, но кой ти гледа парите? Със сигурност не и данъкоплатците. Сведох очи към заключението на материала и се усмихнах на мнението на помощник-куратора, който щеше да ръководи новото крило. Дългогодишната доброволка Тийн Маккан очакваше с нетърпение предизвикателствата, свързани с живота и дейността на легендарния Линкълн.

— Колко време ще продължи строителството? — попитах.

— Най-малко две години. През това време Кинкейд ще обикаля страната с Прокламацията. Ще я показва в музеи, църкви и училища, ще разяснява на хората историята и посланието на документа.

— И ще си изгради завидна репутация — рекох.

Родригес кимна.

— Местните демократи вече са издигнали кандидатурата му за Сената.

— На чие място?

Детективът се усмихна и придърпа ръкавиците си.

— Чувам, че догодина ще се отвори едно свободно място.

— С помощта на Уилсън?

— Естествено. Кинкейд вече му е любимец. Само преди три месеца беше готов да му изтръгне сърцето, но сега ще го подкрепи с всички възможни средства.

— По целия път до Сената на САЩ.

Родригес сви рамене.

— За Уилсън нещата се ясни: помага на този човек да направи политическа кариера, а той забравя, че някога е имал намерение да става кмет. Завинаги. Уилсън го издига до върха, а Чикаго се сдобива с верен приятел във Вашингтон.

— И всички са доволни.

— Нещо такова.

Умен ход. Чист, ефикасен, безкръвен. Точно в стила на кмета Уилсън. Отпих глътка студено кафе. Излязохме на Фулъртън Авеню и минахме през подлеза, отвъд който беше паркирана колата на Родригес.

— Какво мислиш за материала на Фред Джейкъбс? — попитах.

От срещата ми с кмета беше изминал почти месец. Две седмици след нея отряд на отдела за борба с порока към градската полиция на Чикаго беше арестувал Лорънс Рандолф по време на разходка из Уест Сайд. В колата на куратора бяха открили 14-годишно момче. На другия ден „Трибюн“ публикува материала на Джейкъбс на първа страница.

— Напипал е нещата — отвърна Родригес.

— Анонимен сигнал, а?

Родригес продължи да крачи напред.

— Нека отгатна — рекох. — За да подсладят нещата, ченгетата от „Борба с порока“ предварително са прочистили Уест Сайд от

всякакви тийнейджъри. Оставили са само бебетата в колички.

— Това пък защо? — спря се Родригес.

— За да бъдат сигурни, че Рандолф ще бъде обвинен за секс с непълнолетен. Углавно престъпление, което ще му донесе минимум десет години зад решетките. При строг режим.

Родригес се ухили зад слънчевите си очила. Типичен беззвучен смях на ченге, от който те побиват тръпки.

— Чух, че щели да го затворят в една килия с приятелчетата му от „Арийското братство“. Така се действа на петия етаж: винаги се играе на сигурно.

Детективът тихо подсвирна и натисна един бутон на връзката си с ключове. Колата му издаде къс звуков сигнал, вратите се отключиха. Отворих тази отдясно. На седалката беше хвърлено палто, изпод което зърнах букет от орхидеи. Родригес премести цветята и палтото на задната седалка. После свали слънчевите очила и запали мотора. Аз седнах до него. Докато чакахме колата да загрее, той пусна радиото и намери една от новинарските станции. После в ръката му се появи пощенска картичка, на която се виждаха пясък и кактуси.

— Вчера я получих — промърмори той.

Дан Мастърс беше успял да състави цели три изречения. Първото се отнасяше до времето. Второто за къщата, която беше купил. А третото се изчерпваше с една-единствена дума: „Благодаря“. Родригес беше придвижил документите му в полицията, следейки отблизо обработката им. Дан щеше да получи максимални добавки за прослужено време плюс съответните премии. Това не беше достатъчно за щастлив живот, но все пак беше някакво начало.

— Сякаш се справя — рекох.

— Не споменава нито Джанет, нито момичето.

— Може би е добър знак.

— Да кажеш нещо за послеписа?

Прочетох го за втори път.

Поздрави на Кели. Кажу му, че спя спокойно.

— Мисля, че и това е добър знак — рекох.

Родригес прибра картичката в джоба си.

— Искаше ти се да ги приберем, нали?

Пред очите ми се появи кратък проблясък. Блестящи очи, руси коси, студените усмивки на майка и дъщеря.

— Не съм много сигурен — отвърнах.

Родригес намали радиото и придърпа яката на палтото си.

— Не знам дали е правилно, но и аз бих постъпил по същия начин — промърмори той.

— Благодаря, детектив.

Той кимна. Не бях казал на никого за снимките, които Тейлър остави у дома. Не виждах смисъл да го правя. Джони Удс е мъртъв, но животът продължава. За всички нас.

— Днес ще ходиш ли? — подхвърлих.

Родригес хвърли поглед към букета на задната седалка. Първи май, трийсет и петият рожден ден на Никол Андрюс.

— Да. Ще ѝ оставя тези цветя.

Орхидеите, излъчваха леко ухание. Бяха прекрасни и неописуемо крехки. Родригес внимателно взе букета и го положи в скута си.

— Искаш ли да дойдеш и ти? — попита той, но въпросът прозвуча фалшиво.

Поклатих глава.

— Може би по-късно.

Детективът кимна и се втренчи в огледалцето за обратно виждане, в което не се отразяваше нищо. Вероятно ще си поплаче на гроба на Никол. Отново ще усети огромната празнота в душата си. И после ще си тръгне. А орхидеите ще останат. При това време те едва ли ще изкарат до вечерта.

— Да те закарам ли?

— Няма смисъл, Винс — рекох аз и отворих вратата. — По-добре да се поразходя.

Слязох и останах да гледам след него. После сгуших глава срещу студения вятър и поех по дългия и самотен път към дома.

Това беше малък ритуал между приятели. Поне изглеждаше малък. След което единият от приятелите беше убит и всичко се промени.

Случи се на следващия ден след рождения ден на Никол. Преди десет години. Денят, в който се роди ритуалът. Предната вечер бяхме пийнали с приятели, и толкоз. Никол беше на двайсет и пет, оставаше й още година живот. Тогава решихме да излезем и пак да празнуваме рождения й ден. Само двамата. Помня как приятелката ми се усмихна и подръпна ръкава ми.

— Ще бъде страхотно, Майкъл. Само ти и аз. Нищо специално, само един обяд. За отпускане след купона на рождения ден.

— Нещо като кафето след обилна вечеря — рекох.

— Но хубаво кафе — кимна Никол.

— Окей. Нека бъде хубаво кафе.

Излязохме. Избрахме едно китайско ресторантче на Кларк Стрийт. Приличаше на дупка в стената, в която не влиза никой. Никол обаче реши, че то е идеалното място за купон след рожден ден. Хапнахме, разделихме си бутилка оризово вино, вдигнахме тост. Беше хубаво, спокойно. Тогава се роди ритуалът. Всяка година на същите дати. Два пъти в годината. Първо на рождения ден на Никол, после на моя рожден ден. Винаги на същата маса. Същият сервитьор. Обяд и бутилка вино.

* * *

12:03 часа. Денят след трийсет и петата годишнина на моята приятелка. Влязох в ресторанчето. Нашият сервитьор беше там, а салончето беше празно, както винаги. Поръчах бутилка оризово вино. После реших да не бъде цяла, а половин. За обяд поисках спагети и задушени зеленчуци. Поръчката дойде след дванайсет минути.

Довърших я за около три. Спагетите бяха безвкусни. Разговорът още повече. Платих сметката и разгърнах листчето с късмети. *Предстои ви нещо хубаво*, пишеше на него. Кимнах на сервитьора, излязох на улицата и погледнах часовника си. 12:24.

Десет минути по-късно се озовах на гробището „Грейсланд“. Останах две минути пред гроба на брат си, после извървях петдесетте метра до гроба на Никол. Букетът на Родригес заемаше централното място. Отстрани се виждаха и други цветя. Всичко изглеждаше някак бледо и износено. Останах прав за известно време, после подгънах коляно на тревата. Както го бях правил преди. За всеки случай съобщих на приятелката си, че вече е навършила трийсет и пет. Разказах ѝ за обяда и ѝ честитих рождения ден. После споделих всичко за случая. За Лорънс Рандолф. За майката и дъщерята, за демоните, които ги придружаваха.

— Майкъл?

Гласът долетя някъде отстрани и отзад. Станах и се обърнах. Рейчъл Суенсън беше облечена в късо черно палто. Косата ѝ беше прибрана под кафява шапка. Бузите ѝ бяха зачервени, сякаш беше плакала.

— Здравсти — рекох.

— Здравсти. Извинявай, не исках да те безпокоя.

— Не ме безпокоиш.

Макар и трудно, разговорът потръгна.

— Отбих се заради рождения ѝ ден — поясних аз.

— Знам. Никол ми каза.

Стрелнах я с очи, но тя гледаше право пред себе си.

— Какво ти е казала?

— За вас двамата. Как сте обяждали след рождения ѝ ден.

— Наистина ли?

— Да, Майкъл. Сподели, че това са били най-хубавите мигове в живота ѝ.

Наведох глава. Рейчъл уви ръка около кръста ми. Притиснах я до себе си и бавно я поведох по алеята.

— Всичко ли е наред около Кинкейд? — попита тя.

— Да, оказа се, че всичко е наред.

— Благодаря за доверието — промълви тя.

После спря и ме целуна по бузата. Лекият ветрец ни изтласка от гробището по посока на Кларк Стрийт. Аз затворих очи и вдигнах лице към топлите слънчеви лъчи. Чикагската зима най-после беше отстъпила. За пръв път от дълго време насам усетих приближаването на пролетта.

Отворих очи.

— Обичаш ли кученца?

Рейчъл се усмихна и кимна. Отново се спрях и огледах тази красива жена, която можеше да казва толкова неща с мълчанието си. Повдигнах брадичката ѝ и я целунах по устните. И ето че забравихме света, вкопчени един в друг. После поехме към едно заведение, което се наричаше „Таверната на Джинджърман“. Поръчахме си бира. Беше студена, отлична на вкус. Държахме ръцете си под масата и говорехме за бъдещето. После дойде време да се прибираме. У дома.

ЕПИЛОГ

Не знам защо исках да знам. Може би заради едиповия комплекс, скрит в душата на всеки от нас.

Беше четвъртък, рано сутринта. Малко повече от два месеца, след като Джанет Удс и дъщеря ѝ бяха напуснали града. Рейчъл Суенсън кротко спеше до мен. Дишането ѝ почти не се чуваше. Измъкнах се безшумно от леглото, прехвърлих се във всекидневната и вдигнах слушалката. Един час по-късно разполагах с листа хартия, който ми трябваше. Според копието от акта за раждане в общинските архиви тя е била кръстена Тейлър Колинс (моминската фамилия на Джанет) на 4 август 1990 година. Това означаваше, че Тейлър Удс е на шестнайсет години, а не на четиринайсет — както твърдяха двете с майка ѝ. Означаваше също така, че Джанет не беше направила аборта, за който спомена, преди да ми стане клиентка. От всичко това следваше, че Тейлър може би ще се окаже моя дъщеря.

Рейчъл се размърда в леглото и аз побързах да пхна акта за раждане в най-долното чекмедже на бюрото. Е, вече знаех това, което исках. Но, подобно на Едип, няхах никаква представа докъде ще ме отведе то. Нито пък дали съм готов за подобно пътуване.

Издание:

Майкъл Харви. Петият етаж
Американска. Първо издание
Превел от английски: Веселин Лаптев
Редактор: Матуша Бенатова
Худ. оформление: Николай Пекарев
Техн. редактор: Людмил Томов
Коректор: Здравка Славянова
Формат 84×108/32. Печатни коли 19
Издателство ОБСИДИАН
Печат и подвързия: „Аватар“ АД — В. Търново

Michael Harvey
The Fifth Floor
Copyright © 2008 by Michael Harvey
Превод © Веселин Лаптев
Худ. оформление © Николай Пекарев
ОБСИДИАН София 2008
ISBN 978-954-769-189-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.